

...rasului pretinzie.
Antorul.
CONCURSUL ZIARULUI „APĂRAREA NAȚIONALĂ“
8 NOEMBRIE 1900

CESTIUNEA
NEASIMILAREI OVREILOR

LUCRĂRI PRESENTATE LA CONCURS

DE CĂTRE

I. I. HELIADE-RĂDULESCU, ST. G. BRĂDIȘTEANU, C. S. S., ȘI SĂGHINESCU

RECOMPENSATE

BCU Cluj / Central University Library Cluj

IN BASA RAPORTULUI COMISIUNEI DE EXAMINARE

FASCICULA II

DE

V. SĂGHINESCU.

RECOMPENSATĂ CU PREMIUL 1-iă (300 LEI) ȘI TIPĂRITĂ ÎN CÂTEVA ȘI EXEMPLARE.

BCU Cluj-Napoca

RBCFG201603296

BUCURESCI

—
TIPO-LITOGRAFIA „TIPARUL“

STRADA COVACI No. 14

1902.

E R A T Ă :

Pag.	rîndul	în loc de	a se citi :
4	34	altor	astor.
9	10	lucru care	lucru la care.
14	37	stăpînire altor	stăpînire asupra altor
15	27	ficele	fîcele.
17	9	os ețul	ospețul.
>	34	îi răspunde	i se răspunde.
>	40	fi urât	figurat.
18	5	evreică	ebraică.
>	9	unele	nuele.
19	27	evreică	evreiască.
>	29	însă	apoi.
20	12	țeri	țerei.
>	35	autorul	d-l rabin.
22	34	națiunile	noțiunile.
23	23	eveeū	evreū.
>	25	intimpla	intimplă.
26	17	seighit	seighit.
27	9	ei	ci.
>	14	handrimrii	hanrimrii.
28	20	scris	scrise.
35	25	parte	pârtaș.
>	29	asediu	sediū.
41	39	și	dar.
48	17	Jaques	Jacques.
51	38	entru	pentru.
52	32	se	le.
>	43	Tiktimadele	Tiktiniadele.
53	22	prezentul	prozelitul.
>	14	20	30.
>	17	tribitară	tributari.
>	40	cererea	cercarea.
>	14	proporție	poporație.
>	14	cortorosi	cotorosi.
>	14	sub	sug.
>	14	proporția	poporația.
>	14	ce	fie ce.
>	21	la ce	atît.
>	21	menționate	lata la ce.
>	21	mai cu seamă	menționate.
68	14	hidos	mai cu sēmă vii.
69	14	d-le.	hidos.
>	14	d-le.	d-le.
>	21	d-le.	d-le.
70	16	d-le.	d-le.
72	3	d-le.	d-le.
75	35	se	d-le.
76	20	alte	d-le.
77	5	ajiriat	d-le.
>	12	spune	d-le.
78	14	din	d-le.
79	1	în	pe
80	28	vor	va.
>	30	nenorocitei	menționatei.
>	34	difteria	lefteria.

*) Gele 3 rînduri din periodul penultim la pag. 34 nu sînt în semnul aducerei

**) Relativ la nota pag. 64: D-nu *Sinigaglia* prezintă certificate că nu e evreū; d-sa profanează limba română și franceză în dicționarul-i copiat după frații Șăineni (1898).

225580

ÎN LOC DE PREFAȚĂ

Ce este *Talmudul*? — *Talmudul*, am putea zice, este un complex de toate legile privitoare la organizațiunea evreilor: administrativă, judiciară, politică, religioasă, socială, de igienă, etc.

Talmudul datéză de prin vécul al II-lea d. Cristos; întocmit la început de 70 rabinî — în Tiberiada — oraș al Palestinei, și e bazat pe cele 5 cărți ale lui Moisi, ce alcătuesc *Pentateucul*; la 1523 în (Veneția) a apărut *Talmudul* așa numit palestinian, și cu un an în urmă a apărut *Talmudul* numit babilonic¹⁾. Astăzi însă *Talmudul*, după o sumă de edițiuni, este aglomerat de idei și comentarii ciudate — ale nenumărați rabinî — din trecut și contemporani.

Pe lângă că în *Talmud* se găsește scris tot ce e în legătură cu tradițiunile de la toți *patriarhii* evreilor și în legătură cu legile lui Moisi, — rabinii au adăogat în el principiile ce profeséză și inovațiunile lor — însă, în interesul vital exclusiv privitor pe întregul neam israeltenesc, și cu blestemuri asupra celor de alt neam. În mare parte — *Talmudul* — e o rătăcire pentru mulți dintre însiși cititorii evrei; e o operă — *multiformă* — un *labirint* cu mine

1) V. Conta, discursul ținut în Constituanta României (4 și 5 Sept 1879) rabinul A. Taubes notița 2 (ce urméză).

și ganguri adinci, zice rabinul A. Taubes¹⁾; iar rabinul D. Bedarride zice: *Talmudul este un haos inform, un aglomerat de comentarii și opinii a o mulțime de rabini cari bat câmpii, dar căror opinii iudaismul — trebuie să urmeze*²⁾.

Talmudul însă a fost ținut sub secret multe secole, spre a nu fi cunoscute — de Neiudei — grozăveniele ce el conține asupra acestora; și sunt foarte necăjiți rabini — mai ales, că astăzi se scie de totă lumea grozăveniele *Talmudului* asupra Neiudeilor sau *Goilor* (păgânilor — spurcaților), cum *Talmudul* numesce pe Neiudei — în special pe creștini.

În românesce a fost tradus *Talmudul* la 1803 de renegatul haham (mic rabin), numindu-se în urmă Neofit călugărul, care a dat traducerei sale titlul de: *Infruntarea jidovilor*, și s'a retipărit la 1872, în Iași; iar în 1865 a tradus *Talmudul*, (cu mare parte din grozăveniele sale), d. B. P. Hasdeu.

În nemțește e tradus *Talmudul* în multe edițiuni; (tratatul: *Jidanii și statul german*, 1860).

În rusesce a fost tradus *Talmudul* de Brahmann — jidov convertit la creștinism, (Vilna 1870), pe care evreii l'aŭ otrăvit. Acastă traducere a *Talmudului* cuprinde și cartea numită a *Kahalului*, constituindu-se prin ea corporațiunea jidovăscă într'un stat a-parte în statul strein, fracționată în fie-ce localitate unde e poporațiune jidovăscă; care carte, în partea 1-a reprezintă pe *Kahal* (comisar administrativ), și în a 2-a pe *Beht-Din* (tribunalul judiciar). *Kahalul* și *Beht-Dinul* sunt stâlpii puternici ai formării *statului în stat* de către evrei.

Și numai dacă legile *statului* — în care conviețuesc evrei — nu ating prescripțiunile esențiale ale altor stâlpi talmudici, se constituie evreul obligat la ascultarea și supunerea legilor *statului* în care tră-

1) Broșura: *Răspuns d-lui N. C. Aslan* în chestia neasimilării evreilor (1891, Bârlad).

2) Răspunsul d-lui Gh. Mârzescu dat d-rului rabin Guedeman (Viena), în raportul comisiunei parlamentare (1879, pag. 147).

esce. În fine, *Talmudul* nu p^ote fi subordonat legilor statului neevreu, zice *Sanhendrinul* (tribunal suprem la evrei ¹).

Sunt în Talmud și multe lucruri teologice mint^ose, multe învățături excelente; într'un cuvânt, Talmudul e o enciclopedie a dreptului civil și criminal, a dreptului bisericesc și internațional, a dreptului Dumnezeuesc și omenesc. Ast-fel ne spune d. rabin A. Taubes la pag. 24 a broșurei ce'i menționaram ; d-sa însă, numai părțile samandicoșe ale acestui labirint, reprezintă ; ne lasă — nouă — sarcina a sc^ote în relief, pe scurt, părțile ciudate ale Talmudului, după numeroși scriitori — rabini și alții.

În franțuzesce de asemenea e tradus Talmudul în mai multe edițiuni ; dar francezii cari cu un secol în urmă au comis păcatul a încetățeni pe evrei și a le da drepturile politice, a'i pune mai apoi și miniștri, au tradus Talmudul după ce s'au văzut subminați în t^ote ramurile de avuție ale țerei lor — din însăși colonii ; astăzi însă, (ca t^ote statele din Europa), cu aceiași vitesă de încetățenire a evreilor, caută a'i descetățeni, — începând din Algeria, unde Crémieux, ca ministru al Franciei (!), 'și-au jucat mendrele întocmai conform legilor mozaice, *Talmudului*. (Vezi No. X în partea II, lucrarea de față).

1) Vezi pag. 146 și 150 din *Raportul comisiunii parlamentare* 1879, București

INTRODUCERE

E vorba despre asimilarea evreilor — cu românii — de pildă.

A vorbi cine-va despre asimilarea saŭ mai bine zis despre contopirea moravurilor evreului cu ale neevreului, este a nu cunósce în fond lucrul despre care vorbesce; este a nu cunósce cã evreismul constitue (de 4000 de ani) o națiune cu escluzivismul cel mai unic care póte fi, față de neamul neevreŭ; cu datini și legislatură în baza cărora — evreii — forméză stat în statul unde trăesc, și cu religiunea care obligă pe națiunea izraelită — de pe tot globul — la cea mai strinsă solidaritate pe vecie, — religiune de care numai mórtea desparte pe evreŭ, — cum neapărat trebuie să și fie lucrul pentru oricare individ, față de națiunea din care face parte. În fine, a ne încerca să discutăm idealul de asimilarea evreului cu românul, ar fi — cum zice proverbul — *a bate apa să se alégă untul*.

Ba dacă n'am avea în față-ne tóte popórele neevree printre cari evreii și-au făcut și-si fac viața, răslețiți în comunitățile lor, de atâtea mii de ani; dacă n'am avea de model cel puțin state ca: Austria, Francia, Germania, etc., cari au sacrificat atât

de mult pentru asimilarea evreilor cu poporul autohton al acestor state, modificându-și legile, însăși *constituțiunea* — pactul fundamental al țerei, în hatârul asimilărei evreilor; dându-le drepturi civile și politice, funcțiuni chiar de miniștri pe alocurea, și făcând a se căsători cu pămîntene neaoșe ale statului, — făcînd adică tot ce dictéază civilisațiunea secolelor moderne și umanitarismul, spre asimilarea evreilor dar totuși — zadarnic. Dacă n'am avea acéastă experiență, ar urma—póte - să mai stăruim în imaginarea atît de ne îngăduită de realitatea lucrului în sine, că evreul se asimilează — se identifică de fapt cu românul—de pildă.

Când aceste state cu atît de generală cultură—adică și în comerț și industrie, înșele sau înșelat în credința că vor ajunge la ținta de a-și apropia de rasa lor pe acest ném de rasă semitică; de-a asimila pe evreü—in sutele de ani trecuți, dar se căesc de ceia-ce au comis la 1791, 1812, 1850, etc., —încetățenind pe evrei, și caută tot posibilul de a desface ce au făcut atuncea; când aceste state — în cari evreii au fost primiți din milă, după împrăștierea lor în tótă lumea, ne mai avînd statul lor (mai ales de la 70 d. Cristos); când au ajuns în timpii din urmă — aceste state — să sufere atâta sdruncin de la mosafirii lor de acum un secol, formând evreii stat în statul Austriac, Francez, German, etc., mai ales prin *Marea Alianță Israelită* din Paris și Viena, care se jócă deja cu destinele Europei creștine;—dar când, aceleași state găsindu-se pe priporul de prăbușire în economia lor politică și națională, aduse în acést hal de către evrei, iaú tóte măsurile posibile de-a se desface de constituția cu care s'au înșelat în umanitarismul lor de asimilarea evreilor, cum odinióră s'au înșelat egiptenii; —în fine, când aceste state ne staú de pildă, cum trebuie să ne fi considerând pe noi — pe românii — însuși poporul evreü, auđindu-ne discutând de asi-

milarea evreului cu românul, cu poporul *român* — care, pe calea comerciului și industriei e cu mult inferior poporului *austriac, belgian, englez, francez, german, rus* etc., cu care însă rivalisează evreul pe acest tărîm, dar cu care în secolii nu s'a putut asimila evreul în mânele cărora stă astă-zî jumătate din avutul statelor ce enumerarăm, și nu mai puțin din avutul statului român?

Da, de naivitatea noastră în credința de asimilarea evreilor cu românii, chiar prin botezare, lucru care se abat deja cu atâta cinism, rîde-vor în veci înșiși evreii cei mai de pe urmă. Și totuși se găsesc dintre români atît de lesne creșători în visul nerealizabil al contopirei moravurilor evreului cu ale românului, în fine, în creșterea românismului și întărirea țării sale prin renegații evrei; dar sigur: ori se prefac—acei lesne creșători, ceea-ce e mai primejdios românismului; sau chiar nu cunosc: nici trecutul tradițional al evreilor, nici fondul caracterului acestui nîm, și nici legile sale imutabile de cari nu'l despart de cît numai mórtea, chiar pe evreul renegat; căruia, și tradițiunea și legile mozaice - în special Talmudul, ast-fel îi ordonă: *numai în cazul de forță majoră a traiului, și în acela de-a captiva mai ușor pe neevreii cu toate bunurile lui. este învoit evreului a se renega; totuși sub restricția legii de a rămînea același, evreul în interiorul său; ceea-ce vom demonstra mai încolo pe larg și vom dovedi cu prisosință neasimilarea evreilor cu popor afără de rasa lor.*

Luând de exemplu pe Moisi, căruia, tot nîmul evreesc dătoresce existența sa de astă-zî și cea viitoare; mai bine zis, dătoresc — evreii — viețuirea lor, ficel împăratului Faraon, că a scos pe micul Moisi din apa Nilului și 'l-a crescut în palatele faraonene, luându-i de doică, prin fericita întâmplare, pe însăși mama lui; - după înțercarea pruncului, fiica lui Fa-

raon îl adoptă și 'l numi Moisi, (*adică scos din apă după tâlcuirea egipténă*), și 'l crescú sub îngrijirea curței, cu fi de împărat și de preoți egipteni. Apoi, nu mai puțin Impăratului Faraon dato resce - tot némul evreesc — existența sa, că a cultivat pe genialul Moisi, până la cel mai înalt grad în școlele Egiptului, de unde a ajuns mare legislator; care — însă la cea din urmă, de și crescut până la vârsta de 40 ani în moravurile egiptene, aflându-se în contact cu mai marii Egiptului, unde era deja în dregători, — nu s'a stins în el germele iudaic, decî: *n'a putut fi asimilat*; și tot-d'auna căuta a dovedi răsplata contrarie egiptenilor pentru scăparea neamului său de fómetea Canaanului (prin Iosef), în fine pentru scăparea lui Moisi din Nil și pentru starea la care deja îl ridicase școlele faraonene și umanitarismul egiptén, adică cum și astă zi răsplătesc evreii némului neevreú în statul căruia se cultivă și se înavutesc.

Dar să zicem că, a fost o pronie ceréscă de a avea israeliții pe marele proroc și legislator Moisi, prin îngrijirea faraonénă. Cea întâi bravură însă săvêrsită de Moisi în Egipt, la vârsta de 40 ani, unde era deja militar distins, fu omorârea *egipténului* care se afla în cêrtă cu un *evreú*, și ascunderea mortului în năsip; după care faptă a și fugit — Moisi la Iotor în Madiam, căci ajunsese la urechile împăratului isprava lui Moisi, și se temea a nu se rêsfringe asupra-și preceptul din textul biblic: *dinte pentru dinte*.

Orî ce s'ar zice — decî însuși faptul cu Moisi este argument solid de *neasimilarea evreilor cu popor de alt ném*; dar apoi, atît prin tradițiune, prin legislatura lui Moisi și prin tóte scriptele talmudice, cum vom vedea — amănunțit, li se înterzice evreilor *asimilarea* cu popor de alt ném. Și dinși execută poruncile legel cu cea mai strictă religiozitate, ceea ce le și întăresce unirea de care se bucură, — unirea

și în acelaș timp iubirea de n mul lor, ceea ce le face onóre; desprețuind însă în același timp pe tot ce e de alt n m, la ceea ce le poruncește Talmudul, drept care rabinul Baba Mezi h susține: *studiul Talmudului e mai important ca al Bibliei*; ac sta o susțin și alți rabi i.

P A R T E A I

NEASIMILAREA EVREILOR,

CU

DOVEDI BIBLICE ȘI TALMUDICE

Pentru a fi cât mai nestrămutată demonstrațiunea ce trebuie să facem în cazul atât de cunoscut: *neasimilarea Evreilor cu oari-care popor afară de némul lor*; urmază să luăm — pentru acésta — desfășurarea firului tocmai de la data cu obirșia némului evreesc (2000 de ani înainte de era creștină), de la *patriarchul Avraam, tulpina poporului lui D-zeu* cum îl măresce scriptura; *alesul din care urma să iasă Iudaismul*¹⁾

În credința Evreilor stă: *D-zeu, numai pe némul lui Israel iubesc*, ceia-ce se scrie și la *Biblie* și la *Talmud*.

În conducerea firului până la încheerea lui, cu dovedii reale despre neasimilarea Evreilor cu popor străin de némul lor, ne vom servi de autorități scripturistice dintre cele mai de căpetenie, creștine și mozaice, din toți timpii vechi și noi; le resumăm în seriile **A, B**.

SERIA A.

Neasimilarea Evreilor după autorități biblice

Este sciut că, *Testamentul vechiu* (sau partea întâi a sfintei scripturi numită *Biblie*), e baza religiunii *ebraice*, și apoi a însăși religiunii *creștine*; religiuni dogmatizate mai

1) Thara, tatăl lui Avraam și nepot lui Arfacsad (acesta) al treilea din fiii lui *Sem* (5 la număr), a fost *idolator*, se închina la D-zei mincinoși, nu celui adevărat; și *Sem*, *patriarchul speranțelor*, corespunde lui Pluton — D-zeul Iadului. (Ios. Navi XXIV, 2; *Ist. sacră* de arhiereul Polycarp Popescu, pag. 32 și 36, — cel mai bogat și mai autorizat tratat de *istorie sacră* din câte se predau în școlile noastre 1871)

intei prin tradițiile de la patriarhii: Avraam, Isac și Iacov, (ca să nu ne ducem până la Noe și fiii săi: Sem, Cam și Iafet); apoi prin scriere, mai întâiu cele 10 porunci date de D-zeu lui Moisi pe Muntele Sinaiul (în Arabia), cari porunci au servit de bază legilor mozaice și creștine: *Genesa, Exodul, Leviticul, Numerii și Devteronomul*, de cari legi atirna și *Testamentul nou* sau legea lui Isus Cristos, cu toate cărțile sfinte ale evreilor și creștinilor, în număr atât de intins.

*

Dar să vedem mai întâiu, care e esențialul tradițiunilor de la cei 3 patriarhi și apoi esențialul din coprinsul legilor lui Moisi, cu privire la *neasimilarea Evreilor*; pe cari esențialuri vom găsi bazat *Talmudul* sau legea rabinică a tot nemeului evreesc de pe întregul glob, — cu atât de multe adăogiri în *Talmud* — de către *rabini*; cari adăogiri însă, în mare parte a *Talmudului*, au alterat esențialul biblic, principiile astei cărți fiind cu totul contra Neevreilor și în special contra Creștinilor, de la însăși nascerea lui Isus; devenind această lege rabinică un organ conrupător de bunele moravuri ale însăși Evreilor, pe care însă tot carte sfintă o numesc dânsii — în totul; dar au strigat de la început indemnăți de *arhiereii* lor: *să se răstignescă pe Isus nevinovatul în locul tâlharului* — *Varava*; căci se temeau de Isus, sciind Iudeii că, legea acestuia e sfintă și adevărata lege.

*

Deci, să arătăm mai întâiu, ce glăsuesce tradiția de la cei 3 *patriarhi*, ceia ce se traduse în cărțile lui Moisi și de aci în *Talmud*, (aci însă cu alterări); cari *patriarhi*, ca și marele proroc și legislator Moisi, zice vechia scriptură (*Biblia*), că au vorbit și ospătat cu D-zeu (numit și Iehova), că au încheiat cu El pacturi sau alianțe de a proteja pe poporul evreesc aparte, spre a deveni stăpân peste toate popórele de alt neme; cu Avraam încheind D-zeu 8 alianțe în acest scop: **a)** Când ridică D-zeu pe Avraam la patriarhat, zicédu-i: *Te voi face o națiune mare, te voi bine-cuvînta și voi mări numele téeu*; **b)** Când l'a făcut stăpîn pe pămîntul Sychen, vorbindu-i: *Seminției tale voi da acest pămînt, și stăpânire altor nemeuri îți voi da*; **c)** Când i-a hărăzit țara Canaan (sau Palestina) zicédu lui Avraam: *Tot pămîntul acesta ți'l voi da ție și seminției tale în eternitate*; **d)** Când D-zeu prin rugămintea Sarei, silesce pe Avraam de a nasce pe Ismael din Agar — serva sa, și când D-zeu, a cerut lui Avraam sacrificiú din diferite animale, adăogându-i: *Ui-tă-te la cer și numără stelele, așa va fi seminția ta*;

e) Când a asigurat D zeu pe Avraam și pe Sara (soția sa) că vor avea erede pe Isac, — în fine, când D-zeu ordonă lui Avraam circumcisiunea (tăierea împrejur) ca definitiv semn de alianță, înainte de a se concepe fiul promis, și ceia ce Avraam execută — împreună cu ai săi¹⁾; f) Când D-zeu scapă pe Lot și ficele sale de peirea în Sodoma și Gomora. după ospățul (!) cu Avraam la stejarul Mambre, în cort; g) Când D-zeu ordonă lui Avraam să îndeplinească voința Sarei de a îndepărta din casa lor pe serva Agar cu Ismael fiul ei ș'al lui Avraam; h) În fine, când D-zeu cere lui Avraam să sacrifice pe fiul său Isac.

Așa; D-zeu confirmă, prin jurământ, marea promisiune repetată de a 8 oră lui Avraam, încheind:

Seminția ta va stăpîni cetățile contrariilor, căci ai ascultat vocea mea. Asemenea alianțe, zice *Biblia*, a încheiat D-zeu cu Isac (fiul lui Avraam și cu Iacov (nepotul său), apoi cu Moisi și alți capi ai Istraeliților²⁾.

Dar, la legământul conjugal D-zeu obligă pe Avraam a dispune, ca căsătoriile Evreilor să se facă numai între cei de nēmul lor, și sub nici un cuvînt să se amestece sîngele Iudeilor cu al altor nēmuri.

Drept aceia, Avraam ia de soție pe însăși sora lui (din același tată), Sara; apoi conjură Avraam pe Eleazar (mai marele servitorilor săi) a conduce pe Isac spre a lua de soție pe vară-sa, Rebeca, fiica lui Batuel din Mesopotamia, (acesta nepot de frate al lui Avraam); iar Iacov, prin povăța lui Iehova, a luat de soții pe ficele unchiului său Laban (pe Lia și Rahela), tot din Mesopotamia; — Iacov însă, poligam — din ordinul lui Iehova, prin stăruințele soțiilor sale — are copii și cu servele acestora (Balla sau Bilha și Zelpa), și ast-fel are pe cei 12 fii. (Ist. Sacră de Polycarp Popescu pag. 39, 54 și 63).

Acésta e începătura legéi lui Israel (sau a Evreilor), în ceia ce privesce neamestecarea singelui *iudeu* cu al *neiu-deului*; căci de la Avraam se consideră, după vechia scriptură, popor sfînt — nēmul lui Israel, și numai el, cum sus-

1) De la acéstă dată, când patriarhul primi circumcisiunea se numi Avraam alesul lui D-zeu și părinte al multor națiunî; pănă acum se numea Avraam (șef.)

După ce Iacov nimici idolatria din Canaan, fu numit *Israel*, de unde a rămas și acest nume Evreilor sau Jidovilor, — iar *Iudei* se numesc da la fiul lui Iacov — Iuda; din seminția acestuia trăgându-se și Iuda vîndătorul lui Isus. (Ist. sacră de Polycarp).

2) Inceputul alianței de felul acestora, (după *Biblie*), e de la Adam și Eva, iar mai ales de la Noe, între D-zeu și om; însă lui Moisi 'i-a dat D-zeu și table scrise (cele 10 porunci), după cari să cărmuiască poporul ales din seminția lui Avraam, poporul evreu; a și zice *Biblia*...

ține și *Talmudul* în genere. Dar acesta e și prima dovadă de *neasimilarea Evreilor cu Neevreii*¹⁾.

Notă. — Ceia ce mai demonstrează neamestecarea singelui evreesc cu al celor de alt nēm, e și însăși faptul cu fiicele lui Lot, după pierderea mamei lor (la eșirea din Sodoma), că au profitat de virilitatea tatălui lor, cu care a născut (una) pe Moab și (cea-l'altă) pe Amon, — tulpine ale Moabiților și Amoniților; (din Moabiți se trag Arabii).

*

Însă, legământul cel mai puternic între D-zeu și Evrei, tocmai asupra *neasimilării*, e acel făcut lângă Muntele Sinaiul (în luna 3 de la eșirea din Egipt) când D-zeu prin Moisi, trimite mulțimei evreilor declarațiunea următoare, ca preambul legislațiunei mozaice: *V'am scăpat de urgiile Egiptenilor; acum, de veți asculta vocea mea și veți păzi întru toate nestrămutată alianța ce v'o dau, veți fi mie popor ales din toate națiunile; și îmi veți fi mie imperiū sacerdotal și națiune sfintă pe tot pământul.* La cari vorove ale lui Iehova (D-zeul Iudeilor prin gura lui Moisi, poporul iudeu a declarat în unanimitate: *Tote vom face câte ne-a zis Iehova.* (Exodul XIX — XXXII, Ist. sacră de Polycarp Popescu, pag. 107).

După această alianță dintre D-zeu și întreg poporul iudeu, — Moisi, Aron și 70 dintre bătrînii Evreilor s'au suit în munte și vădend pe D-zeu, au făcut ospățul sacrificiului alianței; (zice Biblia).

Acum a dat D-zeu lui Moisi și știința *cabalistică* (cuvîntul ebraic *cabală*), pe care a făcut-o cunoscută Israelitilor în secret, și că ast-fel ei să uzeze de această știință asupra celor de alt nēm. (Dicționarul *Limbei Române* de Laurian-Massim). Știința cabalistică prin care Israelii sunt înțeleși între ei (tot poporul) cum să procedeze în înșelătorie asupra celor afară de nēmul israelitēn, o fac cunoscută urmașilor lor chiar din pruncie.

*

Legăminte sau alianțe între D-zeu și Israelii, însăși asupra neasimilării, au fost repetate și după Moisi, prin conducătorii lor, în diferite împrejurări — fie de restrînte sau de veselie, și chiar prin Regii lor.

Așa, sub Iosua (Isus) Navi, (cartea sa XIII—XXIV), care spune celor 12 triburi ale lui Israel adunate în jurul său

1) D-zeul Iudeilor, după Biblie, e o materialitate pură; la început se ocupa chiar din câte femei să aibă copii înșiși *patriarhi*, — iar mai apoi a fost transformat în vițelul de aur, prin Aron, (întăiul preot al Iudeilor, frate mai mare al lui Moisi).

aprobe de finele vieții, ce și-o presimția: *Dacă vă veți, amesteca și vă veți încuscri cu alte némuri, călcând prin această pactul stînt încheiat cu D-zeu prin legea lui Avraam, Isac, Iacov, și Moisi, să știți de sigur că, D-nul D-zeul vostru un va întârzia a vă extermina de pe fața pămîntului. La această amenințare poporul răspunde într'un glas: Marturi suntem, că vom servi și vom urma poruncilor lui Iehova, D-zeul nostru, pe care ni 'l-am ales.*

Solomon Impăratul, la os ețul ce dă Israelitilor după serbarea de terminarea Templului în Ierusalim, le-a cuvîntat, *Fericirea întregului Israel atîrnă de stricta împlinire a legii, de către tot Israelitul; la din contră, iată ce zice D-zeu: voiū desrădăcina pe Israel de pe tața pămîntului ce l'am dat lui; și Israel va fi de proverb și de deridare între tôte popórele. Iar profetul Malahia — condamnă, prin leviți (preoți) încuscrirea Iudeilor cu cei de alt nēm. (Ist. sacră) de Polycarp Popescu, pag. 194 și 258).*

Iată, după însăși vechia scriptură, atâtea dovedî de neasimilarea Evreilor cu popor afară de nēmul lor; dar când vom veni la Talmud, vom vedea și ce grozăvenii conține el în această privință.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Cât pentru semnificarea misterului biblic (al *Testamentului vechiū*), de superioritatea și stăpînirea — când-va — de către poporul israelitén asupra celor'l-alte popóre, lucru pentru care încă așteptă Israel — un Mesia al său — promis de Iehova, să aducem — pentru acesta — câte-va pilde, tot din Biblie; unele din ele fiind de o însemnătate deosebită, în privința înșelăciunei mercantilo-ebraică :

1. «Gemenii, Esaū și Iacov, se luptău încă din pîncelele «mamei lor (Rebeca), care pe care să stăpînescă, și muma lor «consultând pe D-zeu pentru acest fapt, îi răspunde: Două «națiuni sunt în pîncelele tēū, cari vor forma două popóre, «și cel mai mare (coborător din Esaū) va servi celui mai «mic (coborător din Iacov);

2. «La nascerea gemenilor, ca să se împlinescă scriptura că, «urmașii lui Iacov vor stăpîni asupra urmașilor lui Esaū și «tot nēmul evreesc asupra celor'l-alte popóre, Iacov prinse «și ținu pe Esaū de călcăie, ast-fel născēndu-se odată (fără «înterupere); de unde Iacov însemnă ținător de călcăiū, și «fi urat — înșelător ¹ ;

1) In fertilul pămînt al Egiptului, femeile nășteau și până la 7 gemeni, pe timpul lui Iosif. (Ist. sacră de Polycarp, pag. 57 și 89, versul 39 al cărței XXVII a *Genesei*).

3. «La primirea bine-cuvintărei ce urma să dea Isac fiului «său Esau, (fiind orb de bătrînețe), Iacov, prin intermediul «Rebecchi, înșală pe Esau cu fertura de linte și-î răpesc «bine-cuvintarea tatălui, cea-ce se săvârșese tot prin pronia «lui Iehova, — zice scriptura evreică;

4. «Când Iacov, după ce luase de soții pe cele 2 fete ale «lui Laban, pentru a-l pune la mână (pe acesta) cu turmele «de miei, vrâstéză nuelele de *alun* de pe țermul pâraului «unde adăpa oile — fiind îngrecate, lăsând a fi pe unele câte «o dungă albă iar alta verde, și cu chipul acesta, prin trans- «miterea vrâstăturilor, mai tóte oile au fâtat miei albi și târ- «cați; așa că, după contractul încheiat cu Laban, toți aceștia «se cuveniau lui Iacov; apoi, mai pe urmă dinsul fuge—pe «ascuns — de la Laban — cu soțiile și tóte turmele de oi, «cămile, etc., adică prădându-l, și dăruind parte din ele lui «Esau».

Din tóte aceste figuri biblice, s'ar conchide că Iehova însuși, D-zeul Evreilor e un mehengiú — și, dup *Talmud*, cum se va vedea e sustinător al traficului, înșelăciunei.

Pentru înșelăciunea din urmă — însă, scriptura zice că, D-zeu a pedepsit pe Iacov cu vinderea lui Iosif (fiul său — de către frații acestuia) la cemercianții *ismaeliți*, după ce mai întéiu frații lui — conveniră să-l ucidă.

SERIA B.

Neasimilarea Evreilor, după autorități talmudice

D-nu *rabin* A. Taubes, cunoscător profund al *Talmudului*, zice cu multă tărie — în tratatul său, *Răspuns d lui N. C. Aslan* (1891), pag. 22, 23, 37, 64, 65, 71, 73).

«Orî-cum am gândi de planul providenței, despre împrăș- «tierea națiunei Evree, de mai bine de 2000 de ani (consi- «derată de la pierderea celui din urmă stat al Evreilor 588 «în. de Cristos); orî-ce viitor am prezice acestei națiuni, me- «morabil rămâne unitatea internă acestei rase; caracteristic, «că Evreul din sudul Americii, se rógă din aceiași carte de «rugăciune și-și reguléză viața după norme, ca Evreul din «Londra, orî Berlin, orî Belgrad;

«Meritul de a fi conservat această unitate, se datoresce Tal- «mudului; el a oferit împrăștiaților evrei prin tóte zonele, un «stég, care i-a ferit de țândărire, de fracțiuni;

«Fără această unitate, Judaismul ar fi fost de mult biruit; «ar fi cădút de mult sub povara persecuțiunilor cumplite, la «carî a fost expus;

«Unde e un popor, care după o luptă fără asemănare de
«1900 de ani, n'a degradat din sublimul său?

«Talmudul e unica sorginte din care isvorăște Judaismul,
«e fundamentul pe care stă Judaismul și e viața sufletescă,
«care formeză și conservă Judaismul!

«Talmudul și Șulhân-Aruchul, dirig mișcările noastre su-
«fletesci și sociale; noi Evreii suntem ținuți a le urma. Și
«dacă am asculta tot ce ne este prescris acolo fără nici o
«abatere, am fi în adevăr un popor scump și sfânt D-zeului
«nostru, cum ne-a zis-o! (Exodul 19, 5, 6);

«*Chiar Israelitul, care renegă religiunea sa, care se*
«*botéză, nu încetéză de a fi Israelit, și este pe veci supus*
«*indatoririlor unui Israelit;*

La noi e stabilit principiul, că revelațiunea de pe Sinai,
«nu se întinde numai pe durata scurtă a vieții unei gene-
«rațiunii, ci pe existența continuă a națiunii;

«Deci, acel renegat, n'a putut alege altă națiune din con-
«vingerea sa, ci a făcut-o numai din cauze externe; așa dar,
«în interiorul său, rămâne tot acela, care a fost de la nas-
«cerea sa! Și psalmistul zice: inima noastră nu s'a întors
«îndărăt, chiar când pasul nostru s'a abătut din calea ta,
«Iehova!

Israel trăește și va trăi! Și s'au adevărit cuvîntul pro-
«fetului:

«Cari se vor mânia asupra ta, mai pe urmă vor trece la
«tine zice Iehova! (Isaia 54; 15—17);

«Chestiunea evreică, nu e o chestiune numai religioasă ci
«și națională.

La pag. 73 însă, susține d. rabin A. Taubes:

«Singele semitic — al Evreului — e din cel mai nobil singe
«care curge în vinele omenilor.

Dar — póte — fără să vrea, adaugă d. rabin:

«E rău și fără cale adusă porecla de antisemit — dedusă
«de la Sem, căci nu numai Evreii se derivă din Sem; deci,
«*antievrei trebuie a se zice, căci numai contra Evreilor*
«*se ridică popóarele creștine — mai ales.*

Și'n adevăr, din Sem se trag și: Asiriemi, Perșii etc.; dar
atunci, mai curge singe sfînt și'n vinele altor nămurî, nu
numai în ale Evreilor..... Iar la pag. 76 și 79 esclamă d. A.
Taubes: *Să se lase asimilarea Evreilor în pacea D-lui!*
Incolo cu legi restrictive, cu fraseologii false ale falsilor
patrioți români ca deputații Aslan etc.; antisemiți, Ha-
mani moderni, contrari diplomei de împămîntenirea celor
vr'o 300000 Evrei în România — cari nu vor să audă de
asimilarea lor cu popóorul român?

Iată, și după *Talmud*, până aci, puternica dovadă de nea-

similarea Evreilor cu Neevreii; și să se noteze că, d. A. Taubes pare a fi unul dintre cei mai versați rabini ai actualității, după scrisoarea-i menționată, de și D-rul Beck ne spune că n'are titluri academice — că e autodidactic.

Noi întimpinăm pe d. rabin A. Taubes — că, Creștinii etc., nu sunt și nici n'au fost când-va contra Evreilor; mai ales că, popoarele din statele Europei — cu deosebire, au îmbrățișat pe Evrei, de la pierderea desevirșită a statelor lor, și încă îi îmbrățișază. Dar sunt Creștinii — contra năzuinței Evreilor de a acapara toate bunurile statelor — ale țărilor ce-i adăpostesc; contra atitudinii lor de a forma stat în stat în acele țări și de a robi economicese poporul țării în sinul căreia trăesc, cum vom vedea mai incolo din atâtea isvóre rabinice; în fine se iaș măsuri de a nu le mai fi, acelor state, un pericol — Evreii, cum se ingrjesce astă-dî de acésta și ia măsuri însuși statul cel mai liberal din Europa: **Francia**; cum în fine, a declarat mâna de fer a Germaniei — cu mulți ani în urmă. **Bismarek: Evreilor, ați subminat temelia binefăcătoarei vóstre — a monarhiei germane, ca a Egiptului odinórá!** (Veđi No. 10 lit. c din lucrarea prezentă).

Și — deci, dacă astă-zî e la ord ne antisemitismul creștin el are de naș pe anticreștinismul evreu de 1900 ani.

În cele 85 pagini ale tratatului său, d. rabin A. Taubes face, s'ar putea zice, un panegiric întins al judaismului. Reproduce din *Talmud* pasagi importante despre cultura Evreilor din totii timpii, bazîndu-se atât pe tradițiunile *patriarhale* cât și pe legile lui Moisi.

De un lucru însă nu s'a putut feri d. rabin A. Taubes în fecunda-i lucrare, (despre care am făcut dare de sémă și prin diferite ziare); n'a putut să se ferescă de a fi prea subiectiv în tratarea materiei — cu titlul: *Rěspuns d-lui N. Ceaur Aslan deputat al Iașului*, la cuvîntarea acestuia din Parlamentul Român (1891), cu tema: **Este Evreul saũ nu un pericol pentru naționalitățile în mijlocul căroră trăesc?**

Și atât de subiectiv e aci autorul — că, califică pe ministrii și *parlamentarii* României întocmai ca gazetarii evrei de la *Egalitatea*, *Lumina* etc., oferindu-le epitete ca următóarele: **absurzi, cu vederi strîmte, Hamani moderni, ignorantți, malițioși, mincinoși, neghiobi, pigmei, șarlatani, sělbatici, sicofanți (pungași), suchiați, și câte-câte**; pe temeiul — special — că, nu acordă Evreilor împămîntenirea chiar în masă, drept aceia, și citéză nume proprii — d. rabin. de pildă: *Lascar Catargiu, N. C. Aslan, P. Poni*, și așa mai departe, luând în comun pe întregul guvern și ambele *parlamente*, pe totii veghetorii românismului și intereselor naționale române.

Deci, o întrebare: La ce nu s'ar fi aşteptat ore rabinul A. Taubes, autorul astor subtilităţi, raportate prin canalul tipărit al d-sale, autorităţilor şi cărmuitorilor altui stat din lume, *demnitarilor* acestui stat, — afară de România?!

Dar așa epitete se adresaū parlamentarilor noştri şi din *Constituanta* de la 1879, tot în chestia împămîntenirei şi a neasimilărei Evreilor, de către marele Rabin al Vienei Dr. M. Guedemann, (reproduse — din ziarul vienez *Die Presse* — în *Fraternitatea* evreiască din Bucureşti, No. 17 an. 1879): **Evreofagi, cu logică îndrăsnéţă — pentru cari nu există cele mai însemnate victorii ale secolului, ca d. e. acordarea drepturilor politice Evreilor ...**

Câtă onóre nu fac némului israelitén asemenea mari apostoli în susţinerea lor: *Drepturi civile nemărginite, drepturi politice şi în fine împămîntenirea necondiţionată Evreilor în Regatul român*; pronunţându-se d. A. Taubes că: *numai poporul român sătén a mai rămas blând, ospitalier şi tolerant dreptelor apucături ale Evreului în țara lui Mircea cel Bêtrîn şi a lui Ştefan cel Mare!...*

Mehenghia rabinică din această declaraţiune a d-lui A. Taubes, întrece pe aceia a d-lui Guedemann....; dar vom vedea ce glăsuiesc cele XIV art. din partea II a lucrărei de faţă.

Apoi, nici de epitetul *barbar* nu ne scutesce rabinul Tutovei, în broşura d-sale, că adică: *România e barbară, odată cu Anglia, Austria, Francia, Germania, Rusia etc. formând antisemitismuri*; în acelaşi timp, întocmai ca Lazăr Săinenu în prefaţa dicţionarului său poreclit românesc dar ticsit de monstruosităţi (1896), înaltă rasa israelită, dând'o ca luminătoare şi moralizătoare creştinismului, şi în special Românilor (!).

Şi subsémnă — pe copertă autorul: **A. Taubes, rabin al judeţului Tutova.**

Atât e de întinsă libertatea Evreilor în România — că, din pribegii ce erau pe aci până la 1879, dându-se de supuşii cutărui şi cutărui guvernămînt strein, astă-zî forméază stat în statul român şi prin aceia că preoţii lor (rabinii), fără vre-o posvolenie a cărmuirilor țerei, se intituléază: *Rabini ai judeţelor cutare — cutare*, ca d. A. Taubes;... apoi, comitete şi congrese evreiesci *revoluţionare* ca în România unde mai găseşti? (Veđi partea II către finele lit. a). Şi tot strigă cărturarii evrei că: România e barbară..., intolerantă...

Dar o sghiavoléscă tentativă la d. rabin A. Taubes, după ce ne asigură de neasimilarea Evreilor:

Nu e de ajuns românilor că jidaniū nu mai aū astă-zî portul lor cel Asiatic, şi că vorbesc limba românescă pre-

tutindenî — atât de bine — chiar și în America, și că apoi țin corespondență — scrisă — în limba română? Acestea constituie asimilarea cetățenului evreu...

Pariăm că, un rabin mai mehengiū ca d. A. Taubes, greu se pōte afla.

Și adecă, ce s'ar fi ales până acum de România, dacă în *Constituanta* din 1879, nu ar fi dictat modificarea Art. 7 din Constituțiune mării patrioți, românii din opozițiunea de 59 inși (50 moldoveni și 9 valahieni), în frunte cu campioni ai nēmului românesc ca: **V. Conta, Gh. Mărzescu, etc.?**!

Și dacă ore în acea constituantă ar fi fost încă 41 voturi valahe cu cât mai puțin n'ar simți astă-zī și Valahia năduvul iudaismului? Și 'și inchee broșura — Taubes — cu o plēftură zdravănă a Lordului Beaconsfield, *din timpul congresului din Berlin* (1879) ce o oferă creștinismului; o plēftură în adevēr iudaică¹⁾.

Dar să notăm — ca. d. *rabin* A. Taubes n'a reprodus în broșura-ī, din *Talmud*, de cât părți de laudă, evitând cu — multă economie — părțile pe cari le vom reproduce noi — aci, în continuarea ce dăm lucrărei: *Neasimilarea Evreilor*. Ba n'a reprodus din talmudiști nici măcar o parte mai puțin săritore în ochii lunei despretuită de Talmud, de pildă una ca următorea, a marilor Rabini moderni — cari ordonă: *Evreii să nu cum-va să părăsescă tradițiunile, și să nu uite că aū de jucat un rol în omenire mai mare de cât ori-care alt popor; că Mesia cel făgăduit de Iehova s'a personificat în întrēga jidovime, — drept care: Jidanii trebuie să fie răspîndiți în totă lumea până ce vor aduce pe tōte cele-l'alte popōre la credința în D-zeul Jidanilor*. Mai încolo vom adeveri acestea cu *rabini* ca Crēmieux și alții.

O alegațiune apoi a d-lui *rabin* A. Taubes, în broșura-ī menționată (pag. 55), relativ la *Neasimilarea Evreilor* cu popor de alt nēm: *Moisi a părăsit Egiptul nevroid să aprobe națiunile religiōse și serviciul divin al Egiptenilor; și a fost urmat în calea sa de un numēr mare de omeni virtuōși*.

Nu acesta însă a fost tōtă cauza părăsirei Egiptului de către Evrei, când aū trecut Marea Roșie; ci, atitudinea lor chiar și de a stăpāni Egiptul, după ce aū fost scăpați aci —

1) Acest tratat al d-lui *rabin* A. Taubes a însuflețt și ridicat cu 90/00 procentele perturbătore ale Evreilor din România, de la 1891 încōce; ale Elevreilor cărturari — mai propriū zis, cari s'avintă prin tōtă ziaristica lor cu infamii și sacrilegiuri asupra nēmului românesc, asupra cultului și religiunii romānilor, asupra tănelor bisericeī acestora și asupra însuși *capului religiunei creștine*, cum se va vedea în Apendice.

prin Iosef — de fómetea Canaanului, și după ce deveniră numeroși excepțional și robise economiceste pe egipteni — prin mercanterlicul de care și astăzi e capabil numai Iudeul, — ceia-ce conlucră la neasimilarea lui cu vre-uunul din popoarele de alt nēm; in fine, cauza părăsirei egiptului de Evrei — prin Moisi, a fost gonirea lor de către egipteni, după ce Evreii le-au răpit aurul, din care 'și-a făcut și zeul sub forma de vitel.

*

Să adăogăm și declarațiile altor scriitori mozaici etc., cu privire la neasimilarea Evreilor, mulți chiar botezați fiind :

«Să se asimileze tineretul evreū cu masa poporului român ?
«aū cređut și cred unii, in sinceritatea acestei cereri. Dar e o
«nouă pretenție vagă! Și întru cât e a se asimila evreul prin
«botez, tot atât; căci numai nevoia traiului, a funcțiunei și
«altele 'l-au împins pe evreū la botez, nu convingerea de a
«schimba o religie pe alta, de a se renega; și totuși, rămâne
«in aceeași stare politico-socială in care era la început. Este
«decī cu desăvirșire absurd a se crede că botezul ar fi un
«chip in asimilarea Evreului cu Românul — de pildă; și
Evreii ar trebui să fie nebuni, ca să se lepede de o cre-
«dință pentru alta. (Dr. Ștefan Stâncă — Ștein Ștrul; *Lumina* No. 3 din Sept. 1895, Iași).

*

«Chiar cel mai aprig ateū eveeū, a părăsi stégul pe care
«aū jurat străbunii părinților săi in timp de aprópe 4000 de
«ani, prea rar se întâmpla să aibă curajul a profesa înaintea
«lui D-zeū ș'a ómenilor că recunósce dogmele bisericeī creș-
«tine; drept care, renegații evrei se și scuză către jidovi că
«nu din convingere ci din interes personal aū comis acest
«fapt straniū pentru un post, o demnitate, un privilegiū etc..
Și, de spune renegatul evreū — altor renegații evrei — că el
«a trecut la religia creștină din pura convingere, aceștia îi
«spun: această vorbă poți s'o spuī unui *arian*; iar nouă evrei-
«lor nici de cum, (Dr. K. Lippe, *Lumina* No. 4 din Oc-
«tombrie, 1795).

*

«Ce are a face, că frații in Israel primesc botezul creș-
«tinesc? Prin acesta ei ne vor servi perfect nēmul, căci

«neofitii, cu tot botezul corpului, țin la noi; sufletul și inima lor rămân pururea fidele lui Israel; și peste un secol nu vor mai fi fiii lui Israel cari să se facă creștini, ci creștinii «șe vor atașa de sfinta noastră credință, — dar atunci Israel îi vor respinge cu dispreț! ¹⁾ Biserica creștină fiind un element dintre cele mai periculoase alor noștri, trebuie să lucrăm cu perseverență spre a-i slăbi influența. (Calixt Wolski; «*La Russie Juive*, — *Talmudul* tradus).

*

«După înțelegerea între toți rabinii din lume, se permite «jidovilor de a se preface a fi de profesiunea creștinismului, «sau a oricăreia alte religii, când o cere trebuința și interesele lor; numai totuși ca viața lor internă să fie de a «muri în sinul *sinagogei* — în doctrinele *Talmudului*; (rabinul Ascher, cartea numită *Mischna* pag. 81).

*

«Cărțile lui Moisi sunt pline de prescripțiuni și porunci, «că Evreii trebuie să formeze o națiune deosebită, că nu trebuie «să se amestece cu cele-l'alte popore nici prin căsătorie, nici «chiar prin băutura și mâncare; *Pentateucul* coprinde o mulțime de recomandări către Israel, ca să se deosibescă de «cele-l'alte popore, să nu calce pe urma lor, să nu se ia «după pildele lor. D-zeu cu poporul israel și învățătorii săi «sunt unul, zice în unele locuri *Sohar*, principala carte a «*Kabalei*. (*Scrierile unui evreu polon*, în *Răsăritul* din «10 Martie și 2 Iunie 1900 Iași).

*

«Ori-ce vei cere evreului ar putea fi posibil, afară de a «se asimila cu popor strein de nēmul său; și cei ce cred că «prin botez s'ar putea asimila Evreii, se înșală amar; de asemenea, cei cari cred că Evreul se botază din convingere «și sinceritate, greșesc. (D-rul Beck; *Apărarea Națională*, *Răsăritul* și alte ziare, Iunie 1900)».

Iată atâtea întărituri ale legământului dintre D-zeu — Iehova și poporul său ales, — cari întărituri sunt stavilă des-

1) Ce potrivélă de timp — cu secolul propus de d. A. D. Xenopol (rectorul universității din Iași) de a româniza pe Israeliiți, ademenindu'î la botez prin darea de funcțiuni (!); despre acesta vom vorbi pe larg mai încolo.

virșit puternică și doveditoare *neasimilărei* Evreilor cu popor afară de nēmul lor; cu popor de rasă *arică*, și'n special cu creștinii — în fine cu Românii, chiar renegați fiind Iudeii. Nu tăgăduim *esecțiōnalitatea* cazurilor cu asimilarea, atât de rari însă, 1 la 1000 doar; asimilare ce, prin botezare, se face din convingere — din simț moral — propriu zis, și care asimilare se probază atât prin vorbe cât și prin fapte în *tōtă viața* reneगतului.

Și care e națiunea de pe tot globul, care să respecteze mai ad-literam esențialul legilor sale, însoțit de iubirea de nēm și de unitatea între toți membrii săi, ca națiunea israelită? Care altă națiune din lume infiltrază în conștiința copiilor ei chiar din lēgān — datoriile de iubire către nēmul său, rasa sa, datoriile de urmat conform tipicului din *Talmud*, în același timp modul cabalistic de înșelăciune asupra celor de alt nēm?

*

Iată încă, relativ la neasimilarea Evreilor, ce mai cuvinteză unul din zeii actuali ai rasei israelite, D-rul M. Gaster — expulzat din România acum vr'o 12 ani, ca insultător al națiunei române prin diferite ziare străine — mai ales cu atât mai mult că este cu multă învătăură, (*Crestomația română* etc. de Gaster); din *Discursul* său rostit la al 2-lea *cogresionist* în Basel, 17/29 August, 1899:

«Aci nu e vorba numai de renascerea politică sau unitatea rațională evreiască, ci, în ce ne privesce pe noi toți, să nu «perdem din vedere prețioșele noastre bunuri din vechime... «Nu suntem cunoscuți ca popor optimist, și nici ridicăm ca «poporul *aric*, statui și monumente cari să înfățișeze tinerimei tabloul trecutului... Bunurile culturale ale acestui «vēc să ni le apropiem după chipul nostru de a vedea; cultura să ne intre în carne și oșe, asimilându-ne-o în mod «perfect evreește, s'o apropiem spiritului iudaic. (Egalitatea, «4 Septembrie, 1897)».

Iată în fine pentru ce am zis în prefață — că: A vorbi cine-va despre contopirea moravurilor Evreului cu ale Neevreului — despre asimilarea Evreilor cu Neevreii, este a nu cunoște în fond lucru despre care vorbesce este a se bate apa să se alēgă untul; sau că se preface a nu înțelege acest lucru, și prin acēsta comite un sacrilegiu extra-ordinar: *iși vinde nația și patria. Dar cele ce vom întâlni mai încolo în lucrarea de față (partea II), tot pe baza Talmudului — în chestia neasimilărei, sunt înspăimântătoare murdarlicuri*, ce debordă ovreismul asupra creștinismului — în însuși timpul de față.

PARTEA II

COPRINDĒND :

A. FRAGMENTE DIN GROZĂVENIILE TALMUDULUI – ASUPRA ORI-CĂRUI NEAM NEIUDEŪ, ÎN SPECIAL ASUPRA CREȘTINILOR, ÎNSUȘI ASUPRA LUI ISUS ȘI A BISERICII CREȘTINE

(Originalele le cităm în text la intervale)

I. În cartea *Toledoth Iesehu*, jidovii numesc pe Cristos: *Isus minciuna și abominațiunea*; iar sfintele taine sau comunicătura: *corp spurcat*.

II. În cartea *Temora Hesreh*, ce face parte din rugele evreilor de toate zilele, se citește: *Hā malisinim volomesu-madim*, adică: *pe creștin să'l smulgi din rădăcină, să'l calci în picioare și să'l strivesci*.

III. *Sulhām Aruhul*, scrie: Tot jidanul trebuie să numească biserica creștină *moinsav, reteradă*; pe creștin *goi, păgân*¹⁾; pe copilul de creștin *seighit, verme tîrîtor*; pe preot sau călugăr *galāh, jertfitor de idoli*.

IV. La *Talmud*, pag. 270, scrie: Toți copiii jidovilor, înainte de-a începe școala de belfer, trebuie să știe de la părinți a huli biserica creștină ast-fel: *Sacăt teșatine vāsaetu tā-savinichi hanrimrii*, ceea-ce înseamnă: *spurcata spurcatelor și necurata necuratelor - afurisită este*:

De asemenea, tot în litera *Talmudului*, când Jidovul vede ducend pe vr'un creștin mort la gropă, e dator să dică: *Saium had lamiihor tri*, adică: *astă-d' am vedut un păgân mort, mâne să ved dece*. (Din *Talmudul* tradus în românește de renegatul Neofit călugărul). Relativ la al. I din acest articol, iată o dovadă recentă de cum Ovreii exercită

1) După *Talmud*, ori-cine nu e jidan — se numește *goim* sau păgîn; creștinului însă prin zicerea *goim*, i se atribue înțelesul de: *spurcat-necurat*; drept care, după ordinul rabinic, Ovreii nici nu mănîcă din bucatele creștinului, de unde vine și hahamatul — cușorul în toate, chiar la călcatul strugurilor. Și încă mai sunt tolerați și astă-zî — Evreii — de către Creștini — în tăiatul vitelor prin *hahamî*!

injurarea asupra bisericeii creștine—trecând pe lângă ea : Cu vr'o 7 ani în urmă, în farmacia arendașului Grumberg din Huși, noul botezat și împămintenit (mai dăună-ți), erau adunați: Montureanu—de la o societate de asigurare, Schwarz—antreprinor de lemnării, I. Segal—droghist, Och—calfă de spîter (la d. Grumber) câteși 5 ovrei, între cari se afla și un Român—telegrafist—cunoscător Talmudului; și, cum Ovreiî pretextau că sunt urgisiți de Creștini, telegrafistul le opune: *Dacă Ovreiî n'ar profesa încă credința și ideile lor ei pôte și aveaū locul cu 3—4000 de ani în urmă; dar cu cari tratază și astă-ți pe creștini—mai ales, cum bună-ora îmbălorându-se asupra bisericeii creștine când trec pe lângă ea : Sacă țesăține săvaefu tāsavinichi handrimrii,.....* la care opunere declară și suțin Ovreiî că nu cunosc să se fi spunend așa ceva de către nēm̄ul lor la adresa bisericeii creștine Atunci telegrafistul propune a chema în farmacie pe cel întēiū băiat de Ovreu ce 'l va vedea trecend pe-acolo, spre a controla opunerea, și se urmară; la întrebarea pusă de telegrafist băiatului (în vîrstă de vr'o 6 ani), dacă a invētat ce trebuie să dică când trece pe lângă o biserică, răspunde recitând frasa întregă pe românește: *spurcata spurcatelor, afirisită este.* La adicătelea, telegrafistul trăește.....

BCU Cluj / Central University Library Cluj

S'o spunem însă; în Talmud sunt părți de laudă și în astă privință, de pildă: *când veți pe creștini că n dīlele de sabat nu se inchină, iar Evreul nu-și lēgă curelile la mână, nu-și pune cornul și talāsul să n'ai a face cu ei —că 's ōmeni lepădați de lege.* Dar vorba Românului: *Trandafirul numai în vîrf are flōre.*

V. Rabinul Isaia (secolul XIII), în cartea *Avoda Zora* țice :

„Israelitul care s'a dat la un cult străin trebuie considerat „ca *goi*, și aruncat în grōpă; când Israelitul tae împrejur „pe un *goi* sub numele de *gher* (prozelit), pôte s'o facă, însă „nu e permis de a o face ca operație medicală, oprit fiind „de a exercita medicina la *goim*, precum e oprit a'l scōte „din puțul unde a cădūt, sau a'l scōpa de peire.

Neapărat, uciderea *goimului* de către Evreul medic se face în modul cel mai economic, de-a nu putea fi descoperit; dar se face, atestațiile sunt nenumērate în mai tōte țerile creștine cu deosebire.

VI. Din *Mischna* și *Avoda Zora* :

„Nu e permis unei jidance de-a alăpta copiii *goimilor*, ci trebuie a 'i lăsa să mōră.

VII. În cartea *Hilchat rozeah* cap. XII, marele rabin Maimonide scrie :

„Este oprit de-a da un sfat bun unui *goim*; trebuie lovit „de mörte ori-ce nejidan, când o putem face. Acei ce negă „invetămintul lui Israel, și in particular adeptii Nazarinea „pului (ai lui Isus), trebuie uciși; dacă acesta nu o putem „face prin mâna noastră, să ne dăm tóte silințele de-a pro- „voca mörtea lor.

VIII. Principele jidanilor din Constantinopol, marele rabin V. S. S. V. F. (489), *Edictul către Jidovii din Franța* :

„Trebuie a recurge la ori-ce mijloc Iudeii, spre nimicirea „interesului neiudeilor; pentru a ajunge la acest sfêșit, Iu- „deul sê îmbrățișeze mercanterlêcul, și ori-ce fel de specu- „lațiuni.

Medicul și spițerul jidov va ridica viața creștinilor, și va „deveni stăpân pe averile lor,

„Este învoit Èvreilor însăși trecerea la creștinism și a se „face chiar canonici, căci prin acesta vor dobori însă-și bi- „sericile creștinilor,—dar datori sunt renegații a rămâne tot „jidovi în sufletul și inima lor“. (*Talmudul*, după *Judaismul în România* ed. II, 1897, de Mina Savel)

IX. *Cartea asupra Kahalului* (1870), scris în rusește la Vilna, de Brahman—jidov convertit ¹⁾; *Talmudul* tradus în limba germană la 1876 (după 4 ed. Sibiu), de d-rul Rohling, profesor la universitatea din Praga :

„Precum un negru se deosibeste de alte creaturi așa se „deosibeste poporul israelit de alte popóre;

„Jidanul este din substanța lui D-zeu; drept aceea, un „nejidan, care lovește pe un jidan, merită mörtea ²⁾;

„Jidaniî singuri sunt ómeni, cele-lalte națiuni nu sunt de „cât varietăți de ahimale; (aci se citeză pe rabinul Iliezer „și altii);

„D-zeu acordă depline puteri jidanilor asupra bunurilor și „sângelui tuturor celor-lalte popóre;

„Este oprit jidanului de a lăuda știința saũ virtutele cre- „știnilor;

„Sufletul nejidanului vine de la spiritul impur, iar sufletul „jidanului vine de la D-zeu;

„Uzura este una din condițiunile esențiale ale Èvreului—

1) Vedî *Kahalul* (în prefață).

2) Că Moisi va fi avut în vedere și preceptul acesta, se adeverește prin însă-și fapta sa cu omorârea Egiptênului care era în cêrtă cu Israelitul,—din care împrejurare a și fugit Moisi din fața lui Faraon. — Dar ce coincidență: *Adevêr este și bine dice legea noastră — că, creștinul cât de prieten îți va fi, dacă poți omóra-l*. — Scrisórea în original a fraților Șaraga din Iași (librari) către librarul H. Steinberg din București, mai anii trecuți; (vedî pag. 61 din *Judaismul în România*).

„intru cât îi stă în putință, dar numai asupra acelor de alt
„neam ;

„Este impus părinților evrei a pregăti pe copiii lor la
„uzură.“

X. Crémieux: Memoriul relativ la *Alianța Israelită Uni-*
versală (1874) :

„Doctrina israelită trebuie într'o zi să se impună lumii în-
„tregi ; Jidanii nu vor fi nici odată prieteni cu creștinii...

„Catholicismul, inimicul nostru secular, m'ore lovit la cap ;
„cele-lalte secte creștine se sfâșie între ele și curând vor
„inceta de-a subzista sub o formă doctriuală ;

„Să profităm de toate circumstanțele. Viitorul e al nostru,
„al Jidovilor.—Forțele noastre sunt imense ; să știm a le în-
„trebuința la timp ;

„Ziua nu este ea apropiată, în care totă bogăția pămên-
„tului va aparține exclusiv jidanilor ?

„Ș'apoi, noi trebuie să eșim înaintea celor-lalți, noi repre-
„zentanții verității și ai singurei religii naționale¹⁾.“

XI. B. P. Hajdeu ; *Industria națională, streină și ovre-*
iască, Talmudul, Trei Evrei, (1865 și 66, București) :

„Când întâlnești în calea ta, Israile, un creștin, salută'l ;
„dar acesta s'o faci numai până ce vei reuși a te emancipa ;
„d'indată ce va sosi ora că Evreul să fie mai tare, să cauți
„a nu mai suferi pe creștin: nici ca locuitor, nici ca ne-
„gustor printre conaționali t'ei, și nici ca drumaș ;

„Dacă sunteți mai puternici ca creștinii, voi Israelitilor,
„exterminați'i, — iar până ce sunteți mai slabi ca ei, lingu-
„șiți-i ;

„Șarpelui celui mai blând scote'i creeri din cap, iar pe
„creștinul cel mai blând ucide'l ; (aicea se citează cartea nu-
„mită *Hirmișu*) ;

„Toate sunt permise Evreilor — de Iehova (D-zeu), pentru
„a micșora puterea Creștinilor, și chiar a le ridica viața ;

„D-zeu iubește numai pe Israeliți, e nepăsător și fără milă
„pentru rămășița némului omenesc.“

XII. V. Conta ; remarcabilul discurs asupra revizuirii art.
7 din Constituție, 1879 :

„D-zeu a făcut contract cu strămoșii jidovilor, cu Avram
„—când 'i-a ordonat circumcisiunea, apoi cu Isac și Iacov,
„prin care contract se obligă să iubească pe poporul Israelit,
„dar să urască pe toate cele-lalte națiuni și să le facă tot

1) Drept care, Crémieux—fiind ministru al Franciei, proclamă în Al-
geria drepturile politice tuturor Evreilor, pe când Turcilor nu. A se
vedea *Sinteza Socială* de D. Simon (traduse din franțuzește în *Des-*
robirea Economică a Românului n-rele: 23, 26 etc. 1899, Iași) ; în
Vocea Tutovei etc.

„rêul posibil, — să subjuge și să robescă pe cele-lalte po-
póre—poporului jidovesc;

„Jidaniî, după Talmud, trebuie să fie onești cu streinii
„numai întru cât acea onestitate se impacă cu interesele ji-
dovestî; în cazul contrar ei pot întrebuița contra crești-
nilor mijlóce imorale—in fine corupțiunea;

„Intre dênșii, Iudeii trebuie să practiceze virtutea, dar în
„acelaș timp să favorizeze la străini tóte viciurile, — siguri
„fiind că prin aceste mijlóce ei se achită de datoria ce au
„căt-re Iehova—D-zeu;

„In puterea ordinelor de la *Senagogă*, ori-ce consumator
„jidan este obligat ca, să nu cumpere vr'un obiect pentru
„consumat de la un nejidan, pe câtă vreme póte să găsească
„acel obiect la un jidan din localitatea sa; nu este permis
„contrariul, de cât când prin acésta ar putea realiza ovreiu
„un folos ori cât de mic;

„Ori-ce negustor jidan, e liber să vîndă marfa lui cu pre-
„țul ce va putea, la creștin, dar e obligat — ca, la consu-
„matorul jidan să o vîndă cu un atâta la $\frac{0}{100}$ mai puțin; așa
„poruncește *Talmudul*.

XIII. I. Readclif — marele rabin din Anglia: *Programul
cel adevêrat de propagandă al jidanilor*, (discurs pronunțat
într'o reuniune evreiască secretă 1880). Cu acest detaliu, ne
apropiem de finele codicelui civil și religios — cu cele 14
articole talmudice, peste cari d-l rabin A. Taubes a trecut
cu vederea, în reprezentarea Talmudului ce-î scrutarăm. Iată
cu ce previne, rabinul anglican, pe lumea neiudaică și în
special pe creștini:

„Din momentul când ne vom face stăpâni, noi jidaniî, pe
„tot aurul de pe pământ, vom fi stăpâni pe adevêrata putere,
„și atunci se vor realiza făgăduințele făcute de Dumneđu
„lui Abraham;

„Aurul, cea mai mare putere pe acest pământ! aurul care
„e recompensa, instrumentul a ori-cărei puteri, — iată sin-
„gurul mister, sciința cea mai adêncă a spiritului care con-
„duce lumea, — iată viitorul!

„Inimiciî noștri (creștiniî) au triumfat 1800 de ani; seco-
„lul actual și cel următor trebuie să fie ai noștri, ai poporului
„jidovesc, și vor fi, cu siguranță;

„Astă-dî tóte statele sunt apăsate de datorii contractate
„pentru întretinerea de armate numeroșe și permanente, și
„pentru menținerea șefilor statelor. Bursa cântăresce și re-
„gulăză aceste datorii; noi suntem stăpâniî Bursei pe tóte
„pietele;

„Să căutăm dar, a studia și intinde din ce în ce acele
„împrumuturi; să ținem cumpâna tuturor valorilor și să luăm

„ca amanet pentru capitalurile ce dăm țărilor, exploatațiunea liniilor drumului de fer, a minelor, a pădurilor, a marelor usine, a fabricelor și a imobilelor și chiar a impozitelor acestora ;

„Agricultura este bogăția cea mare în fie-care țară. Poseșiunea întinselor proprietăți pământene va provoca tot-d'ăuna o mare influență acelor cari le dețin ; acolo trebuie să țintim noi Israelitiți ; și ca să putem parveni mai ușor, să cerem fracționarea marilor proprietăți¹⁾ ;

„Sub cuvînt de a veni în ajutorul claselor nevoiașe și muncitoare, să căutăm a pune asupra proprietarilor mari de pământuri totă greutatea dărilor ; și după ce proprietățile vor fi trecute în mâinele noastre, vom beneficia enorm din munca proprietarilor creștini și a muncitorilor de la țară ;

„Biserica creștină fiind una din cele mai primejdioase inimice ale noastre, trebuie să lucrăm cu insistență a micșora influența ei ; — pentru acēsta să ne silim, pe cāt vom putea să sādīm în spiritul celor cari practică religia creștină, idei de liberă cugetare, de scepticism, de schism, și să provocăm discuțiuni religioșe, cari vor aduce în sînul creștinismului desbinările cele mai fecunde, și secte ;

„Prin urmare, trebuie să înjosim preoții acelei religii ; să-i combatem fătis ; să le punem în suspiciune credința lor că ar fi adevărată, și purtarea lor privată ; — prin ridiculare și batjocură, vom discredita cu totul și cultul și forma lui. (*Atragem atenția cetitorului asupra identității acestui pasagiū — cu totalul nelegiuirilor scrise de medicul Avram Steurman în „Egalitatea“, „Opinia“, etc. asupra tainelor bisericelor creștine și asupra clerului român, — pentru cari nelegiuiri, Consistoriul mitropolitan din Iași i-a respins cererea de creștinare, Iunie, 1899 ; veđi apendicele).*

„Orī-care resbel, orī-ce revoluțiune, orī-care desordine po-

1) O coincidentă tocmai cu strigătul din foiletonul „Adevărului“ (2 Iulie 1899) : *Să se dividă marea proprietate la cei lipsiți de avere* — semnat I. Teodorescu ; una din dogmele socialiștilor. Și apoi doar Socialiștii noștri aiurază : *Antisemiții — naționaliștii recunoscuți — sunt anarhiști* ; veđi și broșura *Spre Anarhie* ; (1899, Iași), de E. Herovanu. *Bieții socialiști !.....* Dar ce să le faci, dacă nu se caută în oglindă ? Vecinic au rēsculat și rēscolă vulgul contra proprietății ; au întors și întorc pe dos mințile tineretului român cu apucături de sociologism mincinos, în cualițiune cu Evreii — cari, la rindul acestora va veni timpul cānd vor sugruma pe inșiși susținătorii lor de astăzi, — adică atunci cānd Evreii vor deveni în totul ca momița pe calul din fabulă, — dacă *naționaliștii adeverați* nu vor opune veto al lor — mai curēnd — jidanilor și jidoviților Romāniei.

„litică saŭ religioasă, ne apropiie de momentul când avem să
„căpătăm ceia-ce doiim ;

„Comerțul și speculațiunea, acele două ramuri încărcate
„de folose, nu trebuie nici un moment să scape din mâinile
„jidașilor. Mai întâiŭ trebuie să punem mâna pe comerțul de
„băuturi, de pâine, vin etc.; ast-fel vom stăpâni exclusiv
„întreaga agricultură și în genere întreaga economie de la
„țară. Noi vom ū atunci împărțitorii grânelor ; și dacă se
„va ivi niscai-va nemulțumiri, nu-ŭ mare lucru de-a face pe
„guvern responsabil ;

„Mergând treptat pe această cale, cu cerbicia care e cali-
„tatea noastră principală, noi vom respinge pe creștini, și
„vom nimici influența lor. Noi vom impune lumii ce trebuie
„să credă, ce trebuie să onoreze, ce sunt datorii a blestema.
„E posibil că unii se vor ridica în contra noastră, și ne vor
„afurisi, dar marea mulțime de ignoranți, ne va asculta, și
„va fi în partea noastră ;

„Odată ce vom fi stăpâni absoluți ai presei, vom putea
„da altă față ideilor relative la cinste, la virtute, la nobleța
„caracterului și a familiei creștinului ; această înstituțiune
„până acum sfintă, să o doborim. Atunci vom putea desră-
„dacina ori-care credință până acum existentă în inima ini-
„micilor noștri creștini. Intrebuintând imboldirea pasiunilor,
„cu această armă vom combate fațăș tot ce e respectat și
„adorat ;

„Trebuie, pe cât e posibil, să susținem cu bani proleta-
„riatul și a'ŭ impune acelor cari dispun de bani ; prin acest
„mijloc, vom face răscôle în poporul de jos când vom voi ;
„il vom împinge la cataclisme, — la revoluțiuni, și fie-care din
„aceste catastrofe va grăbi realizarea scopului nostru, inte-
„reselor noastre secrete adică : dominațiunea pe pământ, do-
„minațiunea făgăduită bunicului nostru Abraham ¹⁾“.

XIV. Fragmente din *La Russie Juive* (Paris), editura A.
Savin 1887, original rabinic, discurs :

„Să aruncăm numai privirile asupra stăreii materiale a Eu-
„ropei, și să analisăm resursele ce le-au procurat Israeliții
„de la începutul secolului acesta, prin singurul fapt al con-
„centrării de capitaluri imense în mâinele lor : ast-fel în
„Paris, Londra, Viena, Berlin, Amsterdam, Hamburg Roma.
„Neapol, Petersburg, Bucuresci, etc., Israeliții sunt stăpânii
„situațiunei financiare, prin posesiunea celor mai multe mi-
„liarde, necomptând, că în fie-care localitate de ordinea a
„doua saŭ a treia, ei sunt deținătorii fondurilor în circula-

1) Și adică — acestea nu se lęgă cu atâtea revoluțiuni determinate
de Evrei în România ?

„ține și că pretutindenea fără fiii lui Israel, fără influența lor imediată, nici-o operațiune financiară importantă nu se „poate executa.

Toce mai în așa încățușare se găsesce și România, de către Ovrei, de la 1879 încóce; și multora din bărbații noștrii de stat li se pare — încă — că acesta e o glumă?

Dar tristă sôrtă lasă țarei lor cu această glumă!! Și continuă discursul rabinic din *La Russie Juive* :

„Opt-spre-dece secolii sunt de când durează răsboiul lui „Israel cu acea putere, care a fost făgăduită lui Abraham, „dar care i-a fost răpită prin *cruce*. Călcăt în picioare, umilit de dușmanii săi, supus neîncetat amenințărilor de mórte. „persecuțiunilor și violențelor de tot soiul, poporul lui Israel „n'a sucombat și dacă este împrăștiat pe totă suprafața pământului, acesta este pentru-că tot pământul trebuie să fie „al lui. De mai mulți secolii, savanții noștrii jidovi se luptă „curagioși și cu perseverență neîmblândită contra *crucei*. „Poporul nostru se înalță gradat și în fie-care di i se măresce puterea. Al nostru este acel Dumneđeú al dilei, pe „care Aron ni l'a ridicat în pustie, acel vitel de aur, această „divinitate a timpului!“

Mai trebuia — óre — adăogat pe lângă acești 14 coraboranți, pentru a sigila mai mult grozăveniile talmudice asupra Creștinilor? Am obosi prea de tot pe cititor.

Deci, ce pot confirma mai exact, demonstrațiile noastre din coprinsul biblico-talmudic al lucrărei de față, că Evreii sunt *neasimilabili*?

Și — deci, cât are de furcă creștinismul și în special românismul — cu iudaismul, pentru a zice: *am trimis grosul evreilor de pe capul nostru*? Și această trimitere atât de impusă de atitudinea evreilor, fi-va scutită de repetarea războiului creștino-evreú, pe care — de câți-va ani încóce — îl tot agravează ovreimea în lungul și latul Europei, ba deja și'n America?

Dar să încheem articolul 14 din *crezul* Jidovilor asupra Creștinilor, cu un extras din epistola jidanului Saulus, publicată în ziarul *Die Wucherpille* „*pilula uzurarului*“ în Maenza; epistolă — din cartea autorului — tipărită la 1894; (*Desrobirea Economică a Românului*, 2 Noembrie etc. 1899);

„Nici un popor n'a cređut să capete dominație asupra altor „popóre așa de ușor ca noi jidanii. Nu prin o virtute óre-care, „prin mijlocul căreia se impune de ordinar preponderența, „nici prin o valóre personală, prin o superioritate intelectuală, „sau prin un zel confesional că noi am cucerit lumea; dar „acesta'i, care, cu ușurință s'a compromis față de noi; așa; „când un popor geme sub jugul nostru, n'are de cât să'și „impută lui însuși!

„Astă-zî popóarele sufer de doué defecte pe carí vrom să
 „le resumăm : Unul, este de a vietui de azi pe mâine, fără
 „vederi înalte asupra causerelor sau efectelor, asupra trecu-
 „tului sau viitorului; cum, dacă nu’i așa, ne-ar fi permis
 „ele, cu atâta indiferență, de a pune mâna pe presă, acest
 „mijloc de dominație atât de important?! căci de la înălțimea
 „acestui observator putem noi observa cel mai mic fenomen
 „ostil, pentru a’l înăbuși imediat; în afară de clica presei,
 „publicistul nu valoréză nimic; n’avem de cât a organiza
 „contra lui conspirația tăcerei; ast-fel dominarea noastră pare
 „încă asigurată, cu tot curentul antisemitic care, astă-zî face
 „înconjurul pămîntului. Al douilea defect este dificultatea
 „cu care nejidaniî se decid a face un sacrificiû bănesc pentru
 „a sustine cauza lor prin ziare;

„Noi jidaniî, cu spiritul nostru mercantil, știm că fie-care
 „cuvînt scris în favórea noastră ne aduce dobîndi uzurare. De
 „aceia nu neglijam nici un sacrificiû pentru a’l răspîndi,
 „pentru a încuraja pe autor și recompensa pe editor;

„Dacă, din contră apare o carte sau o gazetă care ne este
 „ostilă, noi nu o cumpărăm și ediția nu întârzie de a dispărea;

„Noi avem bani pentru tot, pentru luxul cel mai desfrinat,
 „pentru desfătările cele mai scumpe, etc.; — ast-fel continuă
 „mai departe, epistola.

Același ziar — reproduce :

„Sunt acum tocmai zece ani, d-l de Rothschild a zis, către un
 „alt financiar din rasa sa, în luna Februarie 1882; *în opt-
 „spre-zece, ani, catolicii nu vor mânca, de cât numai dacă
 „Jidovii se vor îndura a le permite.* Jidanul Stern repeta
 „același lucru, doui ani după aceia, la cercul din strada Ro-
 „yale (Paris), parafrazându’l puțin : *Peste zece ani, nu știu
 „cum va face un creștin, ca să pôta trăi.*

„La epoca când cele doué observații de mai sus fură fă-
 „cute, acela care se chema baronul Hirsch intrunise în sa-
 „lónenele sale pe tóte aristocratele creștine din suburbia Saint-
 „Germain; la un moment al seratei, aruncând o privire asu-
 „pra acestor dame și vorbind cu un alt jidan, îl făcu atent
 „la acéstă observațiune : *și când te gândesci că peste cincî-
 „zeci de ani tóte aceste aristocrate vor fi slugile noastre!...*

„Cum s’ar prinde, pe la jum. secolului al XX-lea, în po-
 „menita suburbie a Parisului, tóte aristocratele creștine de
 „astă-dî vor fi serve la Evrei; mai știi!.....

Cu de aceste logosuri, ținute în marile cluburi intime din
 totă lumea unde locuiesc Evrei, cărturariî lor previn pe în-
 tregul creștinism că’l vor face prag de ușă peste care să
 trecă jidovismul. Și oare némul creștin nici că va mai ști ce
 să facă pentru a eși de sub călcâiul ciobotei iudaismului?!

O! Dar cu această întrebare trebuie să ne referim mai direct la creștinismul român, la România subjugată cu jumătate din neaoșii săi orășeni și săteni *Alianței Israelite* din însuși sinul ei, mai înainte de 50 ani ai Baronului Hirsch; și — totuși, cei rămași — chipurile — nesubjugați Iudeilor în țara noastră, zoresc, prin concesiunile de tot felul oferite Jidovilor, imposesieri și chiar vinderi de moșii, sub banalul pretext că aduc un câșt și un rabat mai mare de sub deviz etc., iar în realitate ne vindem acestora; și în plus — dacă concesiunile sunt la construcțiuni de pildă — construcțiuni publice mai ales, acestea cum sunt luate în stăpânire se și ruinază, ruinând țara; dăm de exemplu Iași, oraș atât de nenorocit — sub o sumă de guvernăminte. Deci, prin acestea, apoi prin împământenirea acordată Evreilor și prin improprietărirea lor pe domenii urbane și mai ales rurale, cum și prin acordarea de funcțiuni — în fine de drepturi politice, zorim subjugarea întregii noastre țări — Evreilor de cari, cele-l'alte popore creștine caută deja a se debarasa — cu ori-ce preț.

Dar acum să vedem zborul ce a luat și iaș Evreii din România, pe tema coreligionarilor lor gazetari de peste hotarele țării ce-i adăpostesce; zbor — la care, fără vr'o îndoință, e părtaș de căpetenie și un d. rabin ca A. Taubes etc., Șăinenii, Steuermani și câți alți Evreii cu atâtea probe dăunătoare românismului; și până la un punct ore-care, avem dreptul de a lua parte la acel zbor pe unia ca însuși d-l Tiktin, (trecut de curind la creștinism — pentru a-și se oferi postul de profesor — la ceia ce a reușit), întru cât știind bine și d-sa despre apucăturile revoluționare ale Evreilor din România (cu principal asediū în Iași și București), dar n'aū spus o vorbă, fie saū nu pe calea publicității, contra acelor apucături bandetiste pe cari le vom menționa aci după ziare evreesci — din Iași mai ales; bucăți semnate de cărturari evreii cu cari (póte) e în strânsă legătură și chiar în afinitate — d-l filolog H. Tiktin — burghez, tovarăș la diferite societăți comercialo-culturale evreesci, póte și la cluburi socialiste — cu confidentul d-lui A. D. Xenopol — renegatul Al. Valeriu — din Alias Vexler — revoluționar în liceul externat din Iași (1897), iar mai în urmă finul de botez al d-lui A. Brandea; și câți alți apostatați.

Cititorul să noteze:

Trăiască social-democrația internațională și revoluționară din România! Pentru a ajunge la votul universal ne trebuie mai întâi drepturi politice în România; și vom lucra din răspuțeri la distrugerea Art. 7 din Constituțiune. Partidul social-democratic din România trebuie să lupte cu totă energia pentru acesta, și cu tot focul revin-

decărilor revoluționare. De fond permanent și de omeni destoinici cari să mērgă din oraș în oraș și din târg în târg pentru a da neofiților noștrii sfaturi asupra principiilor și tacticei de urmat, dispunem cu abundență. Să chemăm la acțiune — pe calea ziaristiceii — toate elementele răslețe, la reformele pentru care avem cōptă situațiunea. — *Burghezimea evreiască din România are, și ea nevoie de drepturi politice cari singure îi pot asigura libertatea mișcărilor în piață. România se pōrtă cu Evreii în mod medieval; vrem drepturi politice imediat, pentru Evreii. Lupta noastră e crâncenă, pentru a ne ajunge scopul, și pōte cea mai crâncenă ce s'a dat vr'odată în România; dar cea mai de sēmă armă ce ne trebuie întru acēsta, e dreptul politic; iată ce ne îndemnă la luptă. Pe noi nimeni nu ne pōte răpune; vom ști să ne cucerim la nevoie drepturile politice chiar prin asalt, cu stēg roș. Deci, nu sta nepăsătoare, tinerime israelită! Și odată intrați în luptă, să nu ne mărginim aci... Noi posedăm deja organizațiunile noastre; și agitațiunea începută, nădăjduim că nu'și va lua curînd sfîrșitul; organizațiunea unei agitații sistematice și comune a tuturor Evreilor din România, o posedăm. Avem cluburi și comitete de agitațiune și propagandă prin broșuri, ziare și foi volante în diferite limbi de cari dispun comitetele noastre prin toate orașele și târgurile țerei. Clasele domnitōre din România, fie sub guvern conservator sau liberal, nu vor da nici-odată de bună-voe drepturi politice Evreilor, ci numai sub presiunea unor factori destul de puternici pentru a le face să cedeze.*

Burghezimea evreiască din țară fiind principalul reprezentant al capitalului strein, ale cărui fonduri le girază și le fructifică, are un apărător interesant în burghezia streină israelită; și mai curând sau mai târziu acea mare finanță streină, determinată de comunitatea de interese cu burghezimea evreie din România, își va exercita puterea ei asupra guvernăntilor noștrii, precum a făcut-o la 1879, cu tractatul din Berlin.

A se vedea N-rile: 3, 4, 5, 6, 8, 9 etc. ale ziarului *Lumina* din 1895; apoi N-rile: 2, 7, 8, 9, 11, 12 și 15 din 1899, semnate de: B. Brăniștenu (Braunstein-Roman, L. Gh. Dr. Ghelester), I. Gentilis, Dr. med. K. Lippe, I. N. Muntenu, Mihai Vălenu, un rezervist (evreu) Niculae Radu, St. Petrescu; în care ziar mai figurază semnăturile: C. Mille, C. Mortun, V. Costin și alții 1).

1) Actele revoluționare proclamate de ziarele menționate, sunt, ne place a crede, sub auspiciile d-lui rabin A. Taubes și a tuturor rabi-

Aci se citează guvernanți de-ai țării — ca *Lascar Catargiu*, *Dimitrie Sturza*, etc. tratați de *împotrivitori progresului* — *întru cât sunt împotrivitori împămîntenirei Evreilor în România*, — împotrivitori robiei némului românesc de către némul lui Israel; în fine, împotrivitori și socialismului deochiat din țara noastră cum și jidanofililor, cari — în comun — zoresc peirea acestei țări.

Iar alte ziare — evreesce — ca *Egalitatea* fraților Schwartzfeld (București) de la 2 Noem. 890 i Decemb. 1892, înserază: *România are profesori ignoranți și fără pic de talent, ca: Cernătescu, Chintescu, Crăciunescu, Dimitrescu, Floro, Tocilescu, Ureche; bandiți ca: Lascar Catargiu* etc.; — iată cum jidaniî din România tratéză pe cei ce le-aû pus la dispoziție școlele române și cultura; — iar *Fraternitatea* (jidovescă) din 4 Octomb. 1885 și îngroșe obrazul ast-fel: **Constituția României este scrisă pe hârtie môle, ce se pôte întrebuița și la alt-ceva, adică la...¹⁾**. Adică acel *alt-ceva* al *Fraternității* nu va fi un ce demn de gâtlejul scribului ei? Și de cine sunt nsotțiți Evreii la strigătul: *Trăiască social-democrația internațională și revoluționară din România?* de socialiștii noștrii, filoxera românismului; — ziarele: *Adevărul, Lumea-Nouă* și altele; broșuri socialiste române ca *Spre Anarhie* (1899), nu se sfiesc a îmbrățișa cauza evreiască cu înversunare — în detrimentul românismului, hulind guvernele în apucăturile lor patriotice, față de ovreism. Și aû curajul acești publiciști, a mai pronunța cuvintul de *asimilarea Evreului cu Românul!*... Și se dau de *naționaliști români*, socialiștii noștrii!...

Notă. Să aducem ceva — după Talmud, și asupra *omorului ritual: Misterul singelui la Jidovi*; despre care vorbesce pe larg și ex-rabinul *Neofit*, călugărul, în traducerea Talmudului. Aci însă ne orientăm după sorginți mai autorizate ca ale lui *Neofit*, după cărți ale rabinilor moderni;

nilor din țara românescă, apoi nu mai puțin încurajate de burghezimea iudaică de aci, — lucru constatat mai sus; însuflețite de totă cărtărimea evreiască din țară și de peste hotarele ei, — încurajate și susținute de însuși cărturarii români — socialiști de specie, inovatorii nenorocitului vot universal, cari conlucră cu Evreii la incendiarea României, la perturbațiunea cea mai neașteptată pe care o și anunță.

Aû doar, acestea vor fi de bun augur pentru viitorul României și pentru românism? Și nu incumbă — ore — guvernului României a lua act de tablourile sinistre cescótem în evidență?! Întârzierea măsurilor corespundătoare criminalităților înșirate mai sus — va fi cu atât mai dăunătoare statului nostru.

1) *Judaismul în România* (pag. 139 și 140); să se notese — deci — până unde merge obrăsnicia evreiască în țara Românescă.

lucruri despre cari — iarăși d-l rabin A. Taubes n'a voit să menționeze ceva în tratatu-î ce amintirăm.

Se știe că, prin comandamentul: să nu faci rău aprópelui tău, se înțelege aprópelui iudeului — némul său propriu; comandamentul: să *nu omori*, însemnează să nu se omóre un om de-al lui Israel — un jidov; pentru care lucru, Moisi a avut îngrijirea de la început, când el însuși omorâ pe Egiptén; de unde, Maimonides și tratatul *Aboda* zice: *Este drept de a extermina cu mâna ta pe ori-ce eretic*; și prin eretic am vădut că *Talmudul* și comentatoriî săi înțeleg pe tot ce nu'î jidov — iar mai ales pe creștin.

Din *Sohar*, principala operă a lui Kabbale; din tratatul *Pri-ex-Hachajjim* al rabinului Chaim-Vithal, și din *Sepher-Xalk* pag. 156, extragem:

„În palatele splendide ale Paradisului vor fi așezați toți „aceia cari pórta dorul Sionului și cari vor fi ucis vr'un „om de rasă *Akun* (necredincioși), și D-zeu se plimbă pe „acolo îmbrăcat în mantie purpurie pe care sunt scrise numelele jidovilor cari au omorât ómeni de rasa poporului *Akun*; „Sângele *Klipothului* (sau impurului — nejidovului) trebuie „vêrsat, și mai cu sémă singele virginelor de *Klipoth* este „un sacrificiu fórte plăcut cerului;

„Aceia cari nutresc fața lui D-zeu cu sângele Goym-ilor, „vor străluci de un luciú ceresc:

„Nu este pentru noi alt sacrificiu mai bun de cât acela „pe care îl facem din impuri (nejidovi), zice *Sohar*¹⁾.

Iar în cărțile talmudice: *Aboda*, *Hagija*, *Roschana*, *Sabaot*, *Sanidrinii* etc.; rabinii scriú:

„Pentru tóte cele impuse israeliților — de Iehova. când „Mesia va sosi, vor avea rêsplată după cum au săvîrșit poruncile lui. Focul infernului n'are putere asupra Jidovilor, „câci ei sunt fiii regilor și compun națiunea supremă — după „cum D-zeu e suprem. *Minimii* însă (creștiniî sau păgânii — „ereticii) se vor mistui în infern“. (*Judaismul în România*, pagina 135).

Iată și iată mai câte dovedî ne obligă a afirma *neasimilarea Evreilor*, cu tot aparatul socialist și al jidanofililor, și cu tótă credința formată (conștient sau ba) a altora, cari invócă nota-bine botezul ca factor conlucrător asimilării Evreilor cu Româniî²⁾.

1) *Apărarea Națională* din 26 Aprilie 1900; — póte că *Sohar* vine de la polițióra *Soar* (mic) unde fugiră Lot din Sodoma. (*Ist. Sacră* de Polycarp Popescu).

2) Dar d. A. D. Xenopol încaltea întrece pe toți: *Să se dea funcțiuni Evreilor — imediat, prin acésta atrágându'î la botez, apoi la împămîntenire în România, și într'un secol de azi înainte* (Noemb.

Dar dacă acésta ar fi numai o rătăcire a multora dintre români — iar nu și o mituire conștientă, mituire de care n'au scăpat chiar somități cârmuitoare ale altor state din occidentul Europei, în însuși recentul cas cu procesul lui Dreyfus, — ar fi mult mai ușurată pozițiunea naționaliștilor de valérea lui *Drumont*, *Lueger*, etc., în însăși țara românească.

B. TABLOŪ DE DATELE CÂND EVREII AU DEVENIT
NESUFERIȚI DE POPOARELE ÎN STATELE CĂRORA TRĂESC,
ȘI ISGONIȚI — CU PERDERE DE MULȚI ÎNȘI —
DIN COPRINSUL TERITORIULUI ACELOR NEAMURI.

Maî întei un mic preambul :

Cât au stat Israeliții în Egipt, 4 secole; din cei vr'o 500 înși cu totul, stăpâni cu servitori (de ambele sexe) strămutați cu Iacov din Canaan în Egipt, la eșirea lor de aci (1600 în. de Christos), totalul poporului evreu era de 3000000, din cari — 600000 resbeluitori (purtători de arme). Că astă-dî — Israeliții, după atâta amar de vreme (3200 ani), și după totă plodigiositatea lor, care e mai spornică ca la ori-care alt popor, nu se urcă numărul Evreilor de cât la 12000000 pe tot globul. — e de observat cât de mulți au trebuit să piară prin răsboiele de sub toți guvernatorii lor, — răsboie ce Israeliții au avut cu toate popoarele globului, — fără a mai aminti de măcelurile la cari atitudinea și moravurile lor a provocat lumea din totă Europa, iar cu deosebire în Spania; — în chiar marele stat palestinian — sub cei 3 regi de splendidă glorie a Israelitenilor : *Saul*, *Davd* și *Solomon*, n'au fost Evreii mai lipsiți de apucătrile lor ostile intereselor némului neevreu, nici mai puțin mercantili și traficatori, — ca în toți timpii, până astă-dî. Și dacă cu nici un popor de pe fața pământului nu s'au putut asimila Ovreii, cu Români au să se asimileze? Ce bizară ironie !

Dar să trecem la tabloul indicat mai sus ; în care, începem datele după căderea celor de pe urmă stăpâniri ale Evreilor în statele lor, regatul lui Israel (cu cele 10 triburi) la 722, și regatul lui Iuda (cu cele 2 triburi) la 588 în. de Christos.

Notăm însă că, popoarele pe cari D-zeu le-a întrebuintat de biciu al său asupra Israeliților, au fost Egipteni, Sirieni,

1899) vor deveni asimilați (!). Și nu'l aud pe d. Xenopol: nici Văcăresci, nici Heliadii, nici Asachii, nici Veniaminii, nici Melchisedechii, ba nici Conta, Lambrior, etc.! (Veđi No. 20 sub litera e, și apendicele).

Asirienii, Babilonenii, Medii și Perșii; de și, în majoritate aceste popoare nu mai sunt astăzi, — spre gloria Evreilor. Drept care se și încântă rabinul A. Taubes, zicând: *De câte popoare—cari de mult s'au distrus, s'a isbit craniul nostru. dar tot existăm, și vom exista, căci mare e Iehova — D-zeul lui Israel;* — tot mehengiū și aci, d. A. Taubes....

Dar, de la dărâmarea Ierusalimului de către Titus (fiul lui Vespasian-împăratul Romanilor), când mai mulți de 1000000 Evrei au picat la asediul cetății, iar cei-l'alți au rămas sub stăpânirea Romanilor vr'o 60 ani); de când — apoi, ne mai putând fi suferite Romanilor apucăturile ovreilor, ostile intereselor poporului roman etnic, — sub Adrian Împăratul (adoptivul lui *Traian*), fură împrăștiați Evreii pe totă suprafața pământului, aciuându-se prin diferite state; cea mai mare parte din ei au străbătut în coprinsul Europei, la început în ținuturile Spaniei, — unde mai pe urmă au agitat cumplit închizițiunea.

În vr'o 61 dați au fost respinși Evreii din statele unde regăsea adăpost, de la dărâmarea Ierusalimului (80 ani după Cristos) până în timpul de față; din cele mai multe state au fost măcelăriți și alungați — chiar după acordarea și de drepturi politice; *anii*: 70, 115, 116, 118, 120, 130, 135, 330, 418, 610, 627, 790, 877, 1010, 1066, 1157, 1163, 1188, 1196, 1225, 1241, 1261, 1270, 1271, 1285, 1290, 1296, 1303, 1319, 1330, 1331, 1337, 1345, 1346, 1350, 1368, 1380, 1381, 1384, 1390, 1391, 1392, 1395, 1401, 1424, 1435, 1440, 1447, 1475, 1476, 1478, 1490, 1491, 1492, 1495, 1498, 1499, 1506, 1519, 1806, 1819, etc. În anul 1806, au fost respinși Evreii de la drepturile politice, iar celor cari le aveau — li s'au revocat — în Franția (Alsacia și Lorena), de către Napoleon cel Mare; prin legea însă din 1820—31 li s'au acordat din nou¹⁾. Dar astăzi atât în Franția, Austria și Germania, cât și în Anglia, Rusia, etc., unde Evreii, grație atitudinii caefelor lor, sunt măcelăriți în permanență și se iaă măsuri de către guverne în schimbarea legilor privitoare la împămentenirea Evreilor, la însăși ridicarea drepturilor câștigate până acum și chiar la destărarea diuumului de Evrei. Da; astăzi, liberala Francie care a păcătuit la 1791 prin acordarea drepturilor civile și politice Evreilor și pe care stat 'l-au secondat o sumă de state ale Europei — în frunte cu Germania, păcătuind și acestea, fără a le fi fost de exemplu anticul Egipt, — care după 400 de ani, a fost forțat de atitudinea diabolică a Iudeilor, de a trece peste Marea Roșie pe toți cei 3 milioane,

¹⁾ *Tratatul: Sunt sau nu folositori Evreii, Principatelor Române?* Panteliu Popassu, a II-a ed., București, 1866.

popor cu singe sfint, cum dic Rabinii; căci — între altele, Iudeii unelteaă cucerirea Egiptului, în calitate cu streinii; astă-dî însă aceiași Francie, începînd din Algeria, prin fruntașii ei—*Drumont* și *Max Regis* cari secondează pe primarele Vienei—*Lueger*, cu nenumărații *naționaliști parlamentari ai săi*—acea Francie își dă forțe bine sēma astădî de ce trebuie să urmeze înainte—cu legile nației sale, spre a fi la înălțimea și demnitatea ce'i indică viitorul.

Dar de la anul 1890 încōce, occidentul Europei s'a sculat în păr spre a se salva din ghiarele rapacilor săi, — mosafiri odiniōră, iar acum gurguțându-se a'i fi stăpâni, (cum arătarăm și în numărul XIII și XIV); deci cu ultimul deceniu al secolului luminei, tot occidentul creștinătății europene ne dă tonul și nouă — Românilor — cum trebuie să urmăm contra neasimilabililor noștrii mosafiri. Dar pe cînd în România sunt încă tolerați nemărginit — Evreii — în tōte, din înțelēpta Germanie, Francie, Austro-Ungarie și așa mai departe sunt atāt de izgoniți—Evreii, că rătăcesc și drumul pe unde apucă spre America, etc., în anul mîntuirii 900. Și ceea-ce face astădî întreg occidentul Europei — în chestia naționalității—pentru autochtonism, cārturarii evrei, cu întrēgă *Alianță Israelită* din tōtă lumea, numesc *antisemitism*, adică—termen opus *anticreștinismului* de 1900 ani, precum vēdurăm.

Da! cetitorule *neiudeū*; de 1900 ani, întregul neam sfint al lui Iehova, toți strănepoții tulpinei israelitene — ai patriarhului Avraam—sunt, vecinic și neîntrerupt, *anticreștini*; sunt contra creștinilor, adică din momentul ce Maghiū au vestit că în Vethleem s'a născut *Capul* religiunei cu adevērat sfintă, religiunea *creștină*; drept care aū și pus Evreii — prin cārturarii lor — hotar între Iudei și guvernatorul Irod (cel Mare), jurānd de a urmări și ucide pe *Isus Nazarineanul*, pe *Isus Cristos-Dumneđeū*; și ridicānd — Irod — viața tuturor pruncilor de la 2 ani în jos ai Vithleemului Iudeei (vechea patrie a Iudeilor — în Palestina) pentru a nemeri și pe Isus — căci nu știaū ostașii unde El era, nu 'l-aū aflat. Pe acest neasemānat *proroc*—insă, nu 'l-a scăpat de mōrte fete de împărat faraonean—ca pe *prorocul* Moisi; și nici a rēnas mort — Isus, dupā ce Evreii 'l-a omorīt — crucificāndu'l; ci, ca *Dumneđeū și om*, a iūviat din mormint, spre înfruntarea Iudeilor, pe cari mai întāiū 'l-aū scos cu haramnicul din templul ce'l profanaū — cu *arhieriei* lor — în Ierusalim.

Și — dar, e prea legitimată *neasimilarea Evreului cu Creștinul* — prin *urmare și cu Românul*, din tōte punctele de vedere ce caracterizēază pe Evreū — de la aparițiunea sa,

și acesta, fără să mai amintim de prețul pus — de mai marii lui Israel — pe capul lui *Cristos*, prin Iuda — pe care, muștrându-l conștiința c'a păcătuit atât de grozav, vindând pe acela — care, de mai înainte desemnase pe vindătorul său, a fugit și s'a spinzurat.

Notă. E caracteristică alungarea Evreilor dintre celelalte popoare ale globului, cum glăsuește *Biblia* prin gura Apostolului: *Drept aceea, fraților, nu suntem fii ai servitorei, ci ai celei libere*, (Galat. IV. 31): acesta deducându-se de acolo că, Avraam, din ordinul lui Iehova, a alungat pe serva sa Agar și fiul lor Ismael, drept care dice *Biblia*:

Ismael este tip al Iudeilor, iar Isac al creștinilor; că precum Ismael s'a alungat din casa părinților și a rămas Isac singur erede al promisiunilor, asemenea și jidanii s'aau respins de la împărăția Mesiană și au rămas numai Creștinii erezi ai săi. Asemenea Agar este tip al legei vechi, iar Sara al legei nouă. (*Istoria Sacră* de Polycarp Popescu, pag. 53).

În atâtea exemple aduse din vechea scriptură — deci, și în potriva asertiunilor că neamul lui Israel e alesul lui Dumnezeu — cu sînge sfînt, e de ajuns pentru cetitorul de bun simț — a conchide că, în adevăr, *sîngele sfînt, dacă se poate zice ast-fel, e în vinele Neiudeiului* — pe care, Iudeul caută a'l aduce prișos lui Iehova, ceea-ce sunt nevoiți a mărturisii inșiși Rabinii, cum vedurăm. Apoi, cît privește despre *neasimilarea Evreilor*, pe lângă dovedile aduse aci din *Biblie* și *Talmud*, vedurăm și tendința lor exprimată prin marii cărturari ca: Crémieux, Readclif, Saulus, Rotschild, Hirsch, etc., de a domina prin marea finanță israelită, întreaga lume neisraelită....

**C JUDECATA MAI MULTOR BĂRBAȚI DE STAT AI LUMEI
CREȘTINE etc. DESPRE EVREI, ALE CĂROR MIȘCĂRI SUFLE-
TEȘTI ȘI SOCIALE LE DIRIGUESC TALMUDUL ȘI
SULCHAN-ARUCHUL, PRIVITOARE LA
NEASIMILAREA EVREILOR.**

Estrageri pe scurt din diferite publicațiuni ale mai multor scriitori competenți, cum se va nota mai în jos; toate judiciile căror le dăm curs mai departe, sunt vii experiențe ale celor enumerate până aci — despre iudaism:

1

„Moravurile Evreilor sunt lipsite de moralitate; ele sînt murdare.“ (Tacit-istoricul, 2000 de ani trecuți).

2

„Evreii sînt o națiune de înșelători.“ (Kant).

3

„Evreul nu e un cetățean, ci un sugrumător; Evreul e „cel mai periculos flagel societăților organizate.“ (Luther, Rousseau, Voltaire, etc.).

4

„De anul nou, un Evreu întreabă pe altul dacă a înșelat „pe vr'un creștin; când acel Evreu răspunde — da, e aplaudat, c'a făcut lui Dumnezeu un Korban — sau sacrificiū.“ (Ferdinand Hess; discursul d-lui N. C. Aslan în Parlamentul român din 4 Iunie, 189).

5

„Încă înainte erei creștine, Jidani erau desprețuiți de „Romani și de Greci, tot din cauza acelor motive, drept care „și astăzi simțim repulsiune pentru ei. Numele de jidan era „încă pe timpul lui August o numire de defăimare: *Voești* „să mă combați cu argumente jidovești? Să-ți fie rușine“. (Horatiu, Sat. 1—9).

BCU Cluj / Central University Library Cluj

6

„Ura și disprețul națiunilor în contra jidanilor este efectul „inevitabil al legislațiunii lor, care nu le lasă altă alternativă, de cât de a subjugă totul — sau a fi zdrobiți. Legea „lor le ordonă a urî pe cele-l'alte națiuni, de a le extermina și de a nu avea nimic comun în tot, ce nu e de neamul lor. Ei au de dogmă de a fi vrăjmași celor-l'alte națiuni, de a le exploata, de a le urî cu fanatism și de a-și „face din camătă o datorie sacră. Spionagiul la Evreu este „o calitate rară dar scirbósă.“ (Voltaire; discurs ținut de I. Codrescu, 1898, Iunie în Bârlad, ¹).

7

„Jidani n'au făcut nici odată o comunitate cu țara care „i-a purtat în sinul său. Judaismul ce formeză un stat în „stat atât de compact și separat de oricare alt stat, este cu

¹) Dar asupra spionajului cât nu e de observat la jidov? Spionaj până și de a fura cu urechea — ori unde vede că vorbesc 2, 3 sau mai mulți creștini; făcându-se jidovul) că se plimbă pe lângă vorbitori sau ocolindu'i în apropiere, și sigur că ș'acosta îi stă în *Talmud*.

„atât mai periculos cu cât el se basază pe ura ce are în „contra întregului celui-l'alt gen uman. De la un popor care „pe cel mai mizerabil dintre membrii săi îl pune mai presus „de cât totă istoria noastră; de la un popor care, s'a aruncat „cu devotament în brațele șiahirlicului ce enervează corpul „și omără ori-ce simț nobil; de la un popor care în obli- „gațiunile și chiar în ideia sa de Dumnezeu respinge de la „sine pe ori-ce altă națiune, ce putem aștepta? Nu înțelegeți „că de veți acorda Jidanilor drepturi civile și politice în „statele vóstre, ei vor sdrobi sub picioarele lor pe toți cei- „l'alți cetățeni? *A se da drepturi evreilor, e a le tăia „într'o nópte capetele pentru a le pune altele în locul „lor, în cari să nu se afle umbra unei idei evrești,*“ (Fichte, *Evreii și statul German* ed. III; *Revoluția Fran- ceză*).

8

„Jidani, până astă-dí încă tot nu s'aú putut mântui de „păcatele lor seculare, aú devenit cangrena societăței, ast-fel „în cât exterminarea lor n'ar fi de cât o bine-facere pentru „omenire“. (*Tratatul Theologico-politic* 1670, Spinosă Ba- ruch-filosof era evreu; el fu ucis de Jidovi prin lovitură de pumnal, fiind-că n'a recunoscut doctrinele talmudice și nici a voit a le practica, având curajul a scrie și combate pe coreligionarii lui).

9

„Legislațiunea este un scut ce guvernământul trebuie să'l „ducă ori unde proprietatea publică este lovită. Jidani nu „trebuiesc considerați ca sectă, ci ca națiune. Ași dori să „le ridic cel puțin pe un timp hotărit dreptul de a avea „ipotecă, căci este umilitor ca națiunea Franceză să depindă „de grația celei mai înjositoare națiuni.

„Ar fi periculos de a se lăsa să cadă cheile Franciei în „mănele unei populațiuni de spioni cari s'aú lipit de acéstă „țară. Națiunea jidană este constituită de Moisi, usurieră și „apăsătoare. Nu dar cu legi de metafizică se póte regenera „Jidanul, trebuiesc legi de esceptiune. Jidani abuzéză de co- „merciú și'l batjocuresc; ei sunt omizile, lăcustele cari pus- „tiesc Francia. Ar trebui făcut totul, ca numărul Evreilor „să nu trecă peste 50000 în totă Francia. (Napoleon cel Mare, 20 Aprilie și 14 Maiú 1806 în ședința corpului legislativ). Dar dacă astă-dí ar fi trăind acel Napoleon al Franciei, ce-ar dice el și ce-ar face pentru țara lui spre a nu fi pustiită

de vitrigii săi fii! Ca să aibă creștinul idee despre globirea Franciei actuale de către Evrei, și să se înspăimînte, să citească barem ziarul *Libre Parole*.

10

„V'ați făcut nesuferiți în toate ramurile vieții publice, ați „injosit religiozitatea poporului, ați subminat temelile mo-
 „narhiei, amenințați cu peire averile imobile, nimiciti co-
 „merciul prin falimente frauduloase, zdruncinați fericirea pă-
 „mîntescă, falsificați opinia publică prin jurnalistica voastră
 „infectă și țineți în agitație poporul prin miș și miș de o-
 „biceiuri rituale ale vîstre. Acestea sunt tablourile activi-
 „tății vîstre cari pătrund pînă și în tainele cele mai as-
 „cunse ale democrațiilor sociali, ca o putere destructivă. Se
 „găsesc între voi 500 de milionari, dintre cari zece au pînă
 „la 20 milioane; unii de la 50 pînă la 100, ba unul chiar
 „de la 500 pînă la 1000 milioane mărci, avere. Și pe cînd
 „statele au datorii de miliarde, democrații vîstrii de la bursă
 „au miliarde de averi. Poporul german numai sentimente
 „prietenesti a nutrit față de voi. Cultura germană și-a des-
 „chis porțile înaintea voastră, ați devenit părtași tuturor pri-
 „vilegiilor noastre; recunoștința amicală a însoțit activitatea
 „voastră și în tot-d'a-una scutul legii a fost în urma voastră.
 „Cu incredere și bună-voință rară v'a primit națiunea, acea
 „națiune în contra căreia acum vă plîngeți că e intolerantă
 „și că nu vă poate suferi. Noi v'am jertfit totul, dar voi ați
 „abuzat în mod murdar de buna noastră credință. Noi v'am
 „deschis calea în parlament și în ministere, v'am pus la
 „posturi de judecători și în oficii comunale, v'am deschis
 „școlile noastre, v'am ridicat burse, ba chiar și copiii și fe-
 „tele noastre vi le-am dat ca să formăm o societate casnică,
 „—dar voue nici atîta nu vă ajunge. Voue nu vă trebuie
 „Statul și societatea care v'au primit cu atîta ospitalitate,
 „și nici voiți a vă asimila Germanilor, ci țineți a vă căș-
 „tiga *prepotența în patria noastră* și nu vă liniștiți pînă
 „nu veți submina baza creștinismului și a împărăției. V'a
 „succes a subjuga poporul agronom și acesta ați făcut-o în
 „timpul cînd ați venit din Palestina, încărcăți cu aurul și
 „argintul furat din Egipt. Acolo ați aflat popor agricol de la
 „care ați răpit bunul și puterea. Dar în alte țări lucrurile stau
 „și mai prost. Unde acum 20—25 ani ovreii s'a stabilit ca
 „zdrențar, astă-dî el este moșier avut. Cei cari se găsesc pe
 „pămînturile strămoșesci, ađi nu sunt de cît argații ovreiu-
 „lui. Vă înșelați însă, cînd credeți că idealul principal al
 „poporului ales : *subjugarea poporului agricol*, se va putea

„realisa și aicea în Germania. Prin toate locurile v'ati făcut „urgisită, nu numai la noi. Chiar și argentinienii retrimite va- „pore încărcate cu ovrei acolo de unde au venit. V'am spus „clar că nici antisemitul cel mai încarnat nu cugetă să „surprindă pe ovrei cu o a doua noapte a S-tului Bartho- „lomei ori a vecerniei siciliane; dar dacă mă gândesc „la această a doua alternativă disperătoare, că pământul „Europei ori rămâne creștin, ori cu trup și suflet, spiri- „tualicește și materialicește se ovreisază, atunci înțeleg „cum mulți țin mai firesc și mai salutar la expulsarea „ovreilor.“ (Bismark, în răspunsul dat deputațiunii evreesci, reprezentată prin d-l Hildesheimer 1890, cu piră asupra po- porului german de baștină).

11.

„Jidani, o gintă care trăește în toate statele fără să se „contopescă cu locuitorii vre-uneia, e vătămătoare pentru ori- „care stat care a primit-o în sinul său, iar pentru statele cele „mici e periculoasă. Că în România cestiunea jidovilor nu „este o cestiune religioasă, ci o cestiune națională și tot o „dată o cestiune economică; că în România Jidovii nu cons- „tituiesc numai o comunitate religioasă deosebită ci în totă „puterea cuvintului o naționalitate streină de Români prin „origine, prin limbă, prin moravuri și prin sentimente. Gu- „vernul și națiunea, avem tot dreptul și datoria a ne îngriji „de mersul acestei națiuni streine ce este în mijlocul nostru „și care neconținut sporesce prin emigrări din Galiția și Polo- „nia;— Miniștrii țarei cu regim constituțional, nu pot governa „de cât conform cu voința națiunei; marea iritațiune din partea „populațiunei române provine din grelele suferinți și din o „legitimă îngrijire, căci este vocea unei națiuni, amenințată „în naționalitatea sa și în interesele sale economice, — drept „aceia nu este permis nici unui *ministru român*, de ori-ce „partid ar fi, de-a nu o asculta.“ (M. Cogălnicenu, *Arhiva Românească*, etc.). Dar astă-dă, ca nici odată, până în pre- sent, nu s'a cerut a fi ascultată, de către Miniștrii români, acea voce a națiunei române, subjugată de evrei.

12.

„Jidani constituiesc o națiune distinctă de toate cele-l'alte „națiuni, și dușmană acestora;

„Moise a spus Evreilor lucrul următor: Dumnezeu o făcut „un contract cu strămoșii Jidanilor: cu Avram, Isac și Iacov,

„prin care Dumnezeu se obligă să nu iubească de cât pe „poporul Israelit, și să facă tot răul posibil celor-l'alte na- „țiuni; se obligă, că după un timp mai mult sau mai puțin „lung, să subjuge, să robescă toate cele-l'alte popore popo- „rului jidovesc, pentru care scop va trimete pe Mesia cel „așteptat, care va fonda împărăția Evreiască, căreia vor fi „supuse toate poporele. Ei sunt datorii să întrebuinteze față „cu streinii, minciuna, calomnia, conrupția și să favorizeze „tote viciile. Prin aceste mijloce ei sunt siguri de a se achita „de datoria ce au contractat cu Dumnezeu.

„Tote acestea nu sunt închipuirii, ci sunt adevărata inter „pretațiune pe care jidanii o dau *bibliei și talmudului*; acest „din urmă nefiind alt-ceva de cât legea orală a lui Moise, „păstrată prin tradițiune și colecționată în diferite rânduri de „rabini. Jidovii au executat cotractul pe care l'au făcut cu „Dumnezeu într'un mod foarte conștiincios de la început și „până acum, și nu s'au desmintit nici o dată. *Dacă este „adevărat că noi trebuie să respectăm principiul de uma- „nitate, apoi înainte de toate trebuie să respectăm principiul „de conservațiune, de existența noastră națională, și numai „după ce vom respecta acest principiu imperativ pentru „noi, numai atunci ne este permis și ni se poate cere ca „să respectăm și cele-l'alte principii de care se face atâta „vorba.*“ (V. Conta, discursul în Constituantă, ședința din 5 Septembrie 1879, la modificarea art. 7 din Constituțiune). Dacă puținii din Români cunosc grozăveniile Talmudului ca V. Conta, — mulți Români de talia lui ne trebuie în chestia națională — față de Evrei.

13.

„Jidanul e în vremile noastre o anomalie, un herculanum „social. Ascuns în subteranele omenirei, el a strâns în lun- „gile lui brațe o carte: *Biblia-Talmud*; a nutrit în mica „lui inimă, o speranță: distrugerea celor-l'alte nemiuri. Nu „este, în adevăr, o țară în lume, afară de cât România ju- „mătate murtă și Polonia îngropată, care să nu fi luat în „contra lor măsurile cele mai aspre. Violenta a scăpat gin- „țile de la apus, și în puterea logiceii umanitare suntem „condamnați pe motiv că în loc să facem ceea-ce a făcut „întreaga omenire, noi am primit în sinul nostru pe jidanii, „dându-le tot ce am avut acestor omeni, cari de 3000 de „ani, n'au găsit nici o rudă, nici un amic pe suprafața pă- „mântului. Așa dar trebuie să opunem Jidanilor o pedică „politică și o pedică economică precum n'a fost până adî.

„Altmintreli, să nu ne facem iluziuni, ne-am stins cu desăvârșire și ca națiune și ca indiviți.“ (Roseti Tețcanu, discursul în Camera deputaților, 10 Septembrie, 1879).

14.

„Eu găsesc foarte nepotrivită lupta care a deschis-o Alianța „Universală Israelită contra noastră. Astăzi aceste procedări „imprudente și nedrepte ale Alianței Israelite ne silește a „ne pune în defensivă și a ne gândi înainte de toate cum să „ne apărăm în contra exigențelor lor, nelegitime și înguste.“ (T. L. Maioreșcu, discurs în Parlamentul român. 1879, Septembrie 10).

15.

„Deplâng patria unde Jidanii au ajuns până și Miniștrii; „când nația jidovăscă va lipsi din Europa, desordinea și „desbinarea între popore va dispărea, iar acestea vor merge „cu pași gigantici spre progres; la ceea-ce însă va conlucra *Alianța Antisemită Universală*.“ (Jaques de Biez, dr. Francisc Komlössy etc., reprezentanți ai Franței și Austriei la *Congresul antisemitic internațional* ținut, în București, August, 1886).

BCU Cluj / Central University Library Cluj

16.

„Jidanul este neobosit în inventarea șiretlicurilor, înaintea „căroră stă în loc mintea oricărui om de trebuță. Jidanului „îi lipsesce un singur lucru : mobilul moral și scopul moral.“ (Biehl, *Despre munca la germani*).

17.

„Orice Român, oricare Ț-ar fi părerea în chestia Evreilor, trebuie să respingă chiar pretențiile ce le-ar crede de „altmintrelea întemeiate.

„Aderarea la densesle ar fi știrbirea neatârării noastre, înjosirea demnității noastre!“ (Gh. Panu; *Lupta și Voința Națională* din August, 1885. *Dar astăzi ce dice d. Panu*)?... Cetitorul român să mai recitească pe Roseti-Tețcanul (13) etc., și să ia notă în consecință.

18.

„Răul este serios astăzi; Evreii sunt stăpâni pe producțiunea noastră economică.“ (P. P. Carp, discursul în ședința

Camerei din 28 Septembre, 1879); dar acesta e prea puțin intru cât bărbații de stat ai României nu dau și remediul, antidota acestui rău — care, astăzi (1900) e cu mult mai rău !

19.

„Jidanii ne subminază în întuneric ne încetat.“ (Dr. Istrati).
*Dar cu cât îi vor boteza înșiși profesorii români—pe evrei,
 cu atât ne vor submina mai teribil !*

20.

„Ovreiî sunt refractari asimilărei ; atitudinea lor e ostilă in-
 „tereselor orî-cărui popor de alt nēm, pe care 'l exploatează
 „ne încetat. Ei sunt poporul cel mai cosmopolit din tótă
 „lumea, și despretuesce pe creștin de la nascere până la
 „morte. Jidanul stă vecinic împotriva intereselor Românuî,
 „mai ales pe calea comerciului și industriei, unde mănuesce
 „intru atât exploatarea că, Românuî, în țara sa, a ajuns ilo-
 „tul jidanului ; și cu atât mai mult că Românuî nu se abate
 „la comerciū și industrie — ci numai la funcționărit, lucru
 „pentru care e vinovat și guvernul și societatea. De Greci
 „și de Turci aū scăpat ușor Româniî, de Jidovi însă vor
 „scăpa mai greū...“ (A. D. Xenopol ; conferința din Oct. 1899 :
Cosmopolitism și Naționalism). Cu d. Xenopol însă ne gă-
 sim într'o imensă excepționalitate în chestia evreiască : vom
 vedea mai încolo ¹⁾).

21.

„Evreiî sunt un popor ciudat ; morala lor se deosibesce
 „profund de aceia a altor nēmuri, și constitue un adevărat
 „pericol în societatea modernă ; bazați pe ideia că ei sunt
 „poporul ales al lui Iehova, acesta îi lipsesce de morală.

1) În menționata conferință d. Xenopol descrie pe Iudei cu cele mai
 negre culori ce le posed ; înfățișează caracteristica Evreului ca un di-
 baciū maestru, adăogând : **Noi fii Romanilor, nu putem nici când
 îmbrățișa caracterul speculant al evreului.** De aci însă, cărturarii
 evrei — prin diferite diare — opun d-lui Xenopol : **Un evreū contra
 Evreilor,** așa bunăoră în *Evenimentul* de la 1 Decembrie (1899), sem-
 nând **Ali** ; adevărindu-se tot o dată că tatăl d-lui Xenopol a fost evreū
 botezat, cu numele adoptat (după al *nașului*) Dimitrie Xenopol, cu-
 noscător de limbele : Franceză, Germană, Grécă, Română etc , fost di-
 rector al penitenciarului din Iași multă vreme ; iar soția sa, fiica lui
 Bădea Luca din Iași (proprietarul feredelui din dosul bisericeî Trei-
 Ierarhi), de origine Bulgar ; drept aceia, mai încolo vom pomeni cam
 des numele d-lui Xenopol, față de românismul ce ne înfățișează).

„Evreul cinstit e o *rara avis*, care însă n'are sângele de „semit adevărat.“ (I. Tanovicénu, *Apărarea Națională* din 21 Iunie, 1900).

22.

Dace în sângele Evreului să înșele pe creștin. (Schakespeare: *Apărarea Națională* din 2 Iulie, 1900).

23.

„Experiența a dovedit că, admiterea Evreilor într'o societate politică e foarte primejdiosă; nu putem să presupunem „Evreilor însușirile de cetățeni pe cari suntem siguri că le „găsim în ori-ce om de altă rasă din societățile politice. „Evreii nu pot fi asemuiți de cât cu vespă cari intră în stup „ca să omóre albinele, să le spintece burta și să le sugă „mierea.“ (Comerciantul francez din Paris, 1767, protestând emanciparea Evreilor în Franția).

Nu mai comentăm adevărurile extrase aci din judiciile profundilor sigilatori atitudinii și moravurilor Israelitului.

După tóte cele relatate până aci, credem, ar fi de prisos — chiar pentru evreofili optimisti — a mai susține *asimilarea Evreului cu Românul* — de pildă; sunt însă casuri cu totul excepționale în *asimilarea Evreilor*, despre cari vom aminti ceva și la începutul capitolului următor.

D) EXCEPȚIONALITATEA ÎN ASIMILAREA EVREILOR CONVERTIȚI LA CREȘTINISM.

I

Neapărat — că, peste tot locul unde se găsec Evrei, (și nu-i de cređut să fie — pe coprinsul globului — vr'o țară în care să nu fie și Evrei printre națiunile sale); dar, pe ici-colea, printre Evreii renegați, sunt și asimilați poporului autohton al acelei țări, cum putem afirma că sunt și în România, în multe din județele ei, cu deosebire prin orașe și târguri, am putea cita nume:

O asimilare însă identică — propriu zisă — a renegatului evreu cu Românul de baștină, e foarte rară: **Adică aceia, în cazul când prozelitul s'a hotărît a se boteza, a avut în vedere — nu favoruri materiale, cum spre exemplu găsim mulțimea atâtor ș'atâtor renegați Evrei, fie de un timp mai îndelungat sau mai scurt — ci, pe de o parte că au**

îmbrățișat creștinismul din propria dragoste a religiunii nouă la care au trecut, iar pe de alta din iubirea căpătată de nația autohtonă din care renegatul ține a face parte integrală în totă a sa viață, probând în totul sentimentul către binele comun — moral și material — al némului de care s'a legat prin botez. Nu sunt — în România — de cât cel mult 1 la 1000, dintre aceștia ; avem atâtea vii dovedî mai cu sémă de vr'o 10 ani încóce — că, însiși renegații declară : *Pentru a putea să ne facem mai bine interesele, pentru a parveni la titluri de cutare și cutare grad, în fine pentru a căpăta însăși funcțiuni — posturi la stat etc., recurgem la botez — la creștinare, păstrându-ne însă identitatea națiunii primară din care ne tragem.* Iar alții mai speculanți zic: *ce'mi pasă mie, de ambele religiuni; de aceea mă voi ține, care'mi va da profit mai mult.* Și, amandea cu plocóne și cu temenele la x, y sau z, mai cu sémă din inalta societate română, la însesî demnitarî țerei — chiar la Prelați, (cum și mai dăună-zî făcură frații Grünberg — farmaciști, Șeinenii, Tiktin etc.), de unde se întórnă Evreul cu teșcheréua pentru botez; iar de aci înainte tóte bunurile pe cari — prozelitul — le are mai dinainte în programul de cucerire, în primul loc împămîntenirea nediscutabilă — îi e la îndemână, adică cheia și lacătul. Și atîne-te române neaós la înstreinarea ogorului téeu, mai încolea și: Grünberghilor, Șăinenilor, Tiktinilor, etc., etc., némului israelitén, când strănepoții tēi nu vor avea unde și seména nici pumnul de grăunțe.

Ei! dar ne place a crede că, cu de aceste galantomiî ale căpeteniilor țerei, galantomiî ce nu mai puțin — bat în nenorocítórea strună a socialiștilor și evreofililor noștri, se vor găsi — curând — în imposibilitate de a și le scuza; va fi prea târziu chiar scuizarea ce vor încerca, căci grumazul țerei va fi prea girbovit de ovreism! Și atunci exemplele străbunilor românului, cari au știut cum să îngrădescă bunurile urmașilor lor, nu vor mai fi de ajutor!... (Să se vadă apendicele).

II

Cât entru funcțiuni — deja, din fatalitate, se susține acesta de pe însăși catedra universitară — în conferințe bune-óră ca la Iași — d-l rector al Universităței A. D. Xenopol, declarând: *Să zorim lucrul a da funcțiuni Evreilor — ca prin acesta să'i atragem la botez cufundându'i de 3 orî în o puțină cu apă și stropindu'i cu busuioc (!). Cu chipul acesta, într'un secol de azi înainte, vom avea — din acei jidovi renegați — români sadea, neofiti asimilați românului.* (Conferința d-lui Xenopol, cu titlul: *Cum stăm la orașe*, Noem. 1899, în

Aula universităţii din Iaşi). Acesta e soluţia conferenţiarului în rezolvirea chestiei Evreilor din România; drept care, *Răsăritul* de la 10 Decembrie (1899) sub semnătura A (Avram Steurman) zice: *d-l Xenopol s'a depărtat de originea ebraică; a pierdut şi aptitudinile de a înţelege filosofia economiei politice şi sociale, prin soluţia dată atât de nesănătos în rezolvirea chestiei evreeşti din România.*

Noi însă facem întrebarea: dacă d-l Xenopol n'ar fi fiu de ovrei (botezat), ore ar susţine ca soluţie a similărei Evreului, această soluţie a d-niei sale — în desoluţia românismului? Şi când ne jocă — d-l Xenopol — festa cu traficarea botezului prin darea de funcţiuni evreilor? imediat după ce pe pagina întâi a filei învinovăteşte guvernul român că nu pune stavilă funcţionăritului, care secătuesce finanţele statului; în fine, când primul ministru german — în parlamentul Hesei — declară, (la 3 Iunie 1900): *Chiar naturalisaţii şi botezaţii evrei vor fi isgoniţi din funcţiuni.*

Deci, iată cum, după vorba românului: Singele — apă nu se face.

Dar par'că nu se scie că, Evreii din Bordeaux şi din ţinuturile Spaniei, trei sute ne ani (5 generaţii) s'au considerat catolici (pe timpul inchiziţiei), observând toate comandamentele bisericeii apusene, şi la un timp dat au trecut cu toţii la religiunea mosaică;¹⁾ deci, au executat Talmudul, poruncile rabinice de cari am vorbit aci — pe larg: *s'au desrenegat.* Şi am putea zice că, d-l Xenopol, la un timp oportun d-sale, ar face chiar pe Golia, generalul lui Ioan-Vodă cel Cumplit — în războiul cu Turcii la Cahul. Păcatul d-lui Xenopol de a susţine darea de funcţiuni Evreilor spre a'i atrage cu acesta la botez şi de a ajunge pe nesimţite la împămîntenire şi apoi la pensioara ţerei, după cari lucruri se scântiază ochii prozelitilor d-niei sale; acest păcat al d-lui Xenopol nu se poate şterge c'o trăsătură de burete, — cum se şterge mirul de pe fruntea renegatului evreu; acest păcat îl va urmări pe autor totă viaţa. Şi sigur că, dacă d-l Xenopol ar fi un moşier sau un mare comerciant în România, nici nu s'ar gândi a îndemna pe Evrei la creştinare....

Cine trafică botezul, fie sau nu renegat, nu e—în fond — un asimilat al Românului²⁾.

1) *Apărarea Naţională* din 12 Ianuarie, 1900; *Jidani şi Statul German.*

2) Dar vezi: *Răsăritul* din 3 Martie 1900 cu *Tiktimatele*, corespondenţa d-lui Tiktin — fiul de rabin — cu rabinii, unde zice: *D-sa numai de formă a luat botezul, şi singur din totă familia vezi de asemenea Viitorul* din 24 Decembrie 1899 şi *Dorul Românului* din 9 Aprilie 1900.

Un asimilat, sau identificat cu sentimentele Românului, nici n'ar fi cugetat — dar de cum să propage soluția d-lui Xenopol.

Și, dacă ne gândim la ce hal ajunge *mirul creștinului* — de pe fruntea renegatului evreu, a traficătorului de botezuri prin dare și de funcțiuni, acesta, cum exclamă d. rabin A. Taubes: e *oribil-oribil!* Numai că, d. Taubes aduce pe tapet această exclamare, de necazul că, și Români scot în vilég grozăveniile *Talmudului*, — cum vedurăm în reproducerile din urmă.

Dar câți ca rabinul A. Taubes, la întâmpinarea ce facem conferențiarului, ne vin în ajutor prin următoarea exclamațiune? *In lături cu asimilarea Evreilor!* Cu toate că, acei rabinii știu din declarația d-lui Xenopol — că d-sa face numai *antisemitism teoretic*, cum susține în amintita-și conferință (din Noembrie), ceea ce are de oponent pe *anti-românismul practic* — din partea d-sale — care, numai de formă e asimilat Românului întru cât vorbele nu-î sémănă cu faptele; dovedirea e adusă la cunoscința publică prin diferite ziare¹).

Apoi pe lângă cele indicate mai sus, ca motive determinătoare individului ce se renégă, motive cu totul de ordine morală, trebuie să recunoscă prezentul și determinarea sumedeniilor de apucături diabolice la némul de religiunea căruia se lepădă, ca un Spinoso etc.; și numai atunci — apostatul — va dovedi că e în de-ajuns pregătit pentru a se prenumera între Români pravoslavnicii, și va fi în stare a servi românismul — cu adevărat.

Ajunge, credem, ceia ce am zis că póte confirma *asimilarea* renegatului evreu — cu românul; în alt chip, renegatul e — în totă deplinătatea lui — pernicios națiunei române românismului în decomun; adică ca și acei traficantii chiar numai prin schimbarea numelui, de cari e ticsită România, — drept care se și invócă de urgență abrogarea legei relativ la acesta.

III

O incheere. — Din toate cele relatate și relevate până aci, nu ma póte fi în dubiú nimene — că, pe de-oparte religia ovreilor —

1) *Ecoul Moldovei* mai multe numere din 1899; *Dorul Românului* din 14 Februarie, *Apărarea Națională* din 7 Iunie 1900, și alte ziare, unde se probéză cum, d-l Xenopol, de când mai cu sémă e rector, până și ce se tipărea din lucrările *universității* la tipografia române — cele mai reputate din Iași, pentru suma de până la 1600 lei anual, a trecut tot la tipografia coreligionarilor d-sale; dar ne spune în conferințe; *Să încurajem comerțul și industria Românului...*

Dar proverbul zice: *Ori vorbesce cum 'ți-e portul, sau te pórtă cum 'ți-e vorba.*

care în acelaş timp coprinde şi legea lor civilă, politică, socială etc., formeză un zid chinezesc moral între Evreii şi Creştin — mai ales; de unde, lesne ne putem convinge de imposibilitatea asimilării propriu zisă a Evreului cu Românul — de pildă, şi întru cât botezarea la Evreii e o apucătură de speculă.

Astăzi, ca în România, nicăieri nu se neglijează temeinicia trecerei Evreilor la creştinism! Şi această neglijenţă va grăbi disoluţia Românilor, mai curând de împlinirea secolului admis de d. Xenopol în soluţia-î cu asimilarea Evreilor prin darea de funcţiuni pentru a se boteza. Ceia ce afirmăm, nu e o prorocire; e înfăţişarea a însuşi faptului cum el se presintă fie-căruî muritor; căci trecutul ne serveşte de oglindă fidelă pentru prezent, cum prezentul trebuie a ne servi de oglindă pentru viitor în chestia naţională — cu Evreii; şi apoi ne dictează acesta întregul occident european, însăşi picarea Poloniei; şi ce e mai mult, ne previn însuşi mai marii Evreilor — cărturarii şi marii lor financiari de pe tot globul, prin presa universală ce o stăpânesc. Oglinda ne e însăşi tractatu de faţă.

Tôte popórele din lume — afară de Evreii, astăzi se bat între ele şi se nimicesc prin arme; Evreii însă le bat pe toate şi le nimicesc prin despoiere de bani şi de proprietăţile lor, după cum vedurăm că explică lucrul însăşi ei. Şi cât — ore — va mai dăinui această deplorabilă stare a creştinismului, faţă de demnitatea sa?!

În fine, prin amănuntele date până aci, credem a fi dovedit în destul *neasimilarea Evreilor*.

Odată cu acesta, credem c'am înfăţişat cititorului — român — în deajuns şi din *grozăveniile Talmudului* asupra Neiudeilor — în special asupra Creştinilor, pentru a avea deplină convingere despre ce este iudaismul, şi pentru a şti ce'i de făcut de aci înainte în chestia naţională românească.

În partea ce urmăzează, ne vom întinde, pe cât va fi posibil, mai mult relativ la economia politică şi naţională a Românilor, faţă de prăpastia — ce fatalitatea cu Evreii — deschisă ţerei noastre şi nemului românesc de pe pământul său strămoşesc; dovedind şi aci *neasimilarea Evreilor*.

PARTEA III

A. CEVA RELATIV LA ECONOMIA POLITICĂ NAȚIONALĂ

Resumând chestia *neasimilărei Evreilor*, — credem de interes național a ne întinde întru cât-va și asupra economiei politice a Românilor, cu privire specială la lipsa *comerciului* și *industriei* din brațele și capacitatea acestora, notând vînovăția noastră întru acesta și indicând mijlocele ce le vedem posibile spre a deveni stăpâni pe atarele artere dătătoare de avuție, și cari pot face independent — deplin — statul ; când adică avînd statul *burghezimea sa națională*, burghezimea din autochtonii săi. Căci, burghezimea e punctul de gravitate în economia politică a statului — și, comerciantul și industriașul compun burghezimea, în ori-ce stat. Dar la noi, burghezimea e alcătuită din : 60 0/0 Evrei, 20 0/0 Români (cât pentru Valachia — iar pentru Moldova abia 10 0/0), și 20 0/0 alte naționalități ; deci, puterea economică a României în mâinile Evreilor ; la noi — în casă — tributară Evreilor ! Trist, dar așa ne-am croit de vr'o jumătate secol încôce pozițiunea economică a țării noastre, a Românilor, — dar ceia-ce, în trecut, n'a fost ast-fel. Iată nodul gordian ce trebuie să deslegăm, pentru a merita numele strămoșilor noștri, și pentru a nu fi mai mult spre defaimă înșiși vrăjmașilor cărora suntem tributari în casa noastră. Iată în fine, ce a contribuit, printre altele, la năvălirea Evreilor în Moldo-Valahia : *lipsa burghezimei naționale a Românilor*.

Dar, întru cât statistica poporațiunei — pe confesiuni — face parte integrantă din economia politică a statului, găsim de trebuință a infățișa statistica Evreilor din țara noastră ; din Moldova însă — pe județe — în $\frac{1}{2}$ secol (1803—1860).

Să notăm mai întîi că, începutul ovreismului (sau ivirea ovreilor) în Moldo-Valahia e de pe la 1418, adică cu a doua emigrare a Armenilor în Moldova, sub Alexandru cel Bun ; (vezi *Cronica Romanului*, pag. 31—38, de *episcopul Melchisedec*).

Până la finele secolului al 18-lea însă, erau în Moldo-

Valahia 3600 Evrei, (în Moldova 2000 și restul în Valahia); dar astă-dî sunt în România pînă la 600.000 Evrei (adică 1 Evreu la 10 Români), cu toate emigrările de fapt ce-aŭ urmat; de și, pe câți evrei aŭ emigrat — pe atâți aŭ și intrat în țară.

Notăm însă că, statistica recensământului poporațiunii din Decembrie 1889, o credem eronată cu mult — în privința Evreilor mai ales, intru cât dă numărul acestora atît cât era la 1879, (adică pînă la 300.000 inși). E știut că Evreii se sustrag de la încatagrafiare, pe 2 considerente: spre a nu se cunósce că sunt prea mulți (în localitatea x de pildă); și spre a nu fi înscrși la contribuțiunea țarei; experiența o am și prin faptul că, la Huși, după 15 zile de la încheerea recensământului din 1889, am provocat revizuirea acestui recensământ, ceia-ce s'a făcut prin comisarul Arhip (recomandat înadins), și s'a găsit sporul de 120 inși numai Evrei¹.

Iată însă — pe județe — în Moldova, cum a progresat numărul Evreilor, în decursul de $1/2$ secol (1803—1860).

Județele:	an.: 1803,	1849,	și 1859
Dorohoiu:	160,	1197,	11058
Botoșani:	624,	1935,	21187
Suceva:	170,	670,	8529
Nemțu:	150,	634,	9309
Iași:	606,	4926,	36350
Roman:	124,	562,	5656
Vaslui:	29,	269,	3241
Bacău:	15,	504,	7309
Fălciu:	56,	219,	3674
Tutova:	30,	204,	3249
Tecuci:	12,	154,	1685
Putna:	5,	288,	3428
Covurlui:	19	238,	4325
Totaluri:	2000	12000	119000

Cifre după statisticele oficiale ale Moldovei: *Condica liuzilor* pe 1803 (în *Uricarul* de T. Codrescu vol. VII și VIII);

1) Este prea defectuos sistemul nostru de recensarea populației; am observat de pildă în Iași (1899): Comisiunea cere lui x — fără vr'un scrupul óre-care, numărul — numele și etatea individelor ce guvernează (la domiciliul său). Și o mărturisesc o'am făcut cererea de a nu spune un nume, așa că în loc de 7 persoane am dat 6; a treia zi însă întâlnind pe unul din comisiune, i-am comunicat numele — ca scăpat din vedere, și l-a notat în carnet. Dar câți inși din propriu interes nu omit individe de la recenzare, mai cu sémă Evrei? Deci, trebuie introdus un alt sistem în recensămînt — la noi, care să garanteze mai bine apropierea de adevăr a numărului populației.

Noțiuni statistice pe 1849 de N. Șuțu; și *Statistica Ministerului de interne* pe 1859.

Cât pentru Valahia, n'avem urme deslușitoare; după V. A. Ureche însă (în *Apărarea Națională* din 18 Ianuarie anul 1900), pe la începutul vécului al XIX erau în Bucuresci 204 familii ovrești, aproximativ 1000 suflete; și probabil că în totă Valachia nu vor fi fost de cât vr'o 1600 Evrei la 1803, iar în ambele principate 3600 înși; la 1848 vor fi fost 15000, și la 1859 cifra de 123000. (Acuma însă, după noua statistică, sunt numai în Bucuresci 43320 Evrei, adică mai mulți ca în Iași cu câte-va sute; proporția totală în Bucuresci e 250000, iar în Iași 78000). Dar la 1879, Ministrul de externe al României (V. Boerescu), în memoriul către Areopagul europén din Berlin, zice: în România sunt 300000 Evrei; (raportul *Comisiunei Parlamentare* cu modificarea Art. 7 din *Constituțiune*, pag. 24)

Și deci, din 3600 Evrei în Moldo-Valahia la 1803, s'a urcat la 300000 numărul lor până la 1879, (adică în 76 ani); de unde urméază că, în 23 ani, până în timpul de față (1900), cât de economicósă ar fi fost progresarea numărului Evreilor prin excedentul de naceri și invadarea lor de peste hotarele țerei, s'a dublat — cel puțin — numărul de 300000 Evrei în România, mai mulți ca în ori-ce altă țară din lume, în raport cu proporția indigenă. După care normă, într'un secol de adi înainte ar fi în România mai mulți Evrei de cât Români; dar atunci, acéstă țară ar puita numele de noua Palestină, regatul Evreilor din Dacia Traiană, la ceea ce se așteptă însăși renegați evrei de astă-dî.

Pe lângă tablourile de mai sus, iată încă câte-va exemple de accelerarea înmulțirii Evreilor pe orașe în România: la 1862 am găsit în Huși 1200 Evrei, la 1890 erau 3000 iar acum sunt 4060 Evrei în Huși, (1 Evreu la 3 Români); în Iași la 1820 erau 3000 Evrei, și astă-zî sunt 43000, (3 Evrei la 2 Români, — iar în alte orașe și târguri din Moldova 1 Român la 3 Evrei; veđi statistica pe 1899).

E constatat că, hotarele României au fost și sunt neîntre-rupț deschise invaziunei evree, mai cu sémă de la 1848 încóce, anul libertăților fără margini în dreptul ginților, pe teritoriul unui stat; dar, *viitorul țerei noastre impune margini cu absolute strictete acestui drept*. E sciut că, mai mult de cât în alte state, comerciul (în genere) a atras pe Evrei în România, — mai în urmă 'i-au atras aci industria și meseriile; de aceste goluri au găsit Evreii în România: de *comerciú, industrie și meserii*, mai cu sémă în timpul de aprópe jum. secol incoce, și în special în Moldova. Dar grosul ovreimei ce a năpădit aci de peste hotarele țerei, a fost mai

mult golătime, și aci aș ajuns — mulți din ei — cât mai avuți, prin modul lor unic de a usurpa avutul indigenilor, după recunoșterile din partea II-a tratatului de față; dar nici economia traiului nu le lipsesce.

Și acum, întru cât nu suntem *evreofagi*, cum li se nazare d-lor: A. Taubes, M. Guedeman și altor rabini, adăogăm că, nu de totă această mulțime a Evreilor trebuie să caute a se cortorosi România; căci, în nici într'un stat din lume, (afară de statele israelite — când existau), n'au locuit și nu locuesce numai un nēm de ómenī — o rasă de exemplu; dar la jum. din numărul Evreilor din România se impune reducerea, și cu strictețā de a nu mai emigra aci de peste hotarele țerei; — această o sustinem — că se impune, pentru prosperarea românismului și liniscea țerei. Cu tóte că, în statul lor, aflându-se Evreii, n'ar îngădui a trăi nici 10000 de alt nēm.

Și adăogăm că, noului *Sionism* al Evreilor, orī-cine trebuie să'i ureze realizarea. Cu atât mai mult că, necăutând statele Europei — cu deosebire — a inlesni Evreilor recăpătarea statului lor în vr'o parte a globului, pe care o vor rēscumpēra — de sigur — din marea finanțā a *Alianței israelite*; neurmând ast-fel statele Europei, nu vor fi scăpate în veci de sguduirea ce le cășuneză Evreii pe tărāmul economiei politice naționale; ba vor avea de a inregistra crāncene răz-bóe creștino-evree, în chiar secolul de față.

Vorbind de comerciū — aparte, care la noi — în *ramura agriculturii, în creșterea vitelor și în ramura forestierii* e atât de întins, și din fericire până astā-zī aflându-se încă acestea în majoritatea lor pe proprietățile romānilor, — deja nici acest comerciū nu se face de Romāni — în țara lor, ci tot de streinī, în genere de Evrei.

În primul loc, iată una dintre cele mai dăunătoare imprejurări pe tărāmul economic național al romānilor! Și doar bētrāniī noștri, inșiși ei — cu fiii lor — învirteaū tot comerciul din produsele moșiei ce aveau. Iar de un cărd de ani încóce, mai ales — fiul moșierului, după terminarea óre-cărui studiū — fie chiar de agricultură, nu mai cultivā moșia și nu speculēză nici un soiū din produsul proprietății sale; streinul (în decomun Evreul) se îmbogătește din aceste produse, speculând: *grāul, păpușoiul, secara, rapița* — în fine, *vitele, pădurile și bălțile* proprietarului romān; iar acesta și urmașii săi trec în tabāra funcționarilor — se fac lefegii, cum am zice: sub budgetul țarei; și, fără lēc de pāsare, lāsānd budgetul lor propriū și sigur a'l suge streinul! Fiul moșierului învață agricultura sau mecanica, dar se face funcționar (pentru a se duce vacanța la petreceri în streinā-

tate și chiar la Monaco!); indulcit de cucona lene, datat la cheltueli lucsose, — îi veđi moșióra amanetată lui Mochi, Strul, etc., care l'a urmărit cu procentele ca copoiul pe epure, și 'i-a inhapat-o.

Ba astă-zi, mulți dintre românii cari invârteau comerciul și de altă natură — băcani spre exemplu, tot legegii îi găsesci: la stat, județ și comună. Mai mult încă: putem cita (până pe la 1870) multe nume de foști comercianți români prin atâtea orașe ale Moldovei, (Iasi, Huși, Bârlad etc.), cari, pe lângă că cresceau pe fiii lor în aceeași brésă — în spiritul comerziului, apoi scoteau comercianți bunii de însuși ucenicii ce aveaă și chiar gospodărinđii în familia lor; astă-zi nu mai întâlrim acest lăudabil fapt, la Români din Moldova mai ales; abia în Galați se mai găsesci pe ici colea câte o casă de comerciant de așa fel. Dar tot funcționăritul, mai cu sémă de la înființarea primăriatului (1864), a contribut și la stingerea acestui fapt; sunt deci da vină aci, și părintii de familie, dar mai mult clasele diriginte, guvernul, cu neprevederile răului la care am ajuns. Tolerarea în funcționărit cu ghiotora al celui mai fraged tineret al fiilor de negustori, de industriași și meseriași, a însăși părintilor acestora, — a contribuit și contribue foarte mult la nimicirea burghezimei Românilor; golul lăsat de români pe arena comerziului 'l-au ocupat Evreii, ceea-ce, naturalmente trebuia să'l ocupe ore-cine. Deci, în prima linie, vina nu e a altora — ci a noastră, că — economiceste — suntem robiți de Evrei.

Dar în comerziul întins al *lipscăniei*, *galanteriei*, *cesornicăriei*, *ferăriei*, *mobilierului*, etc., etc., în nici un oraș din Moldova nu se mai găsește nici un Român; miliónele de români (de ambe sexe), pentru tot necesariul gospodăriei lor, în pungile Evreilor varsă miile de lei anual; însăși școlele profesionale (ce avem), spitalele, armata, etc., enorme sume de bani aduc în pungile Evreilor. pe imensul număr al articolelor de comerzi; — în tótă Moldova nu întâlrim măcar un *bazar românesc* — în vr'un oraș ore-care! Și dacă ne referim la industriași și meșteșugari de ambele sexe, golurile — din partea românilor — sunt tot atât de mari; goluri pe cari streinii — în genere Evreii — au căutat să le umple; și trag mari folóse din ele, storc bănetul Românilor din tóte clasele societăței — și, neapărat că, din acel bănet, prin rotațiunea sa, nu și asupra românilor revine vr'o parte ore-care, întru cât românul lipsesce din comerzi și industrie; el nu vinde aprópe nimic, ci numai cât cumpără de la strein. Mai mult încă: Românul vinde Jidanului *chilogramul de grăunte cu 5 bani*, și le cumpără de la același jidan, transformate în făină, cu 15 bani chilogramul...

Trecând la brutărie locanerie, otelărie, etc., Românul — din Moldova — nu e stăpân nici pe de aceste feluri de comerț, ba nici pe cherestea. Antreprizele de lucrări publice tot aproape numai Evreii le stăpânesc; dar aci, grație și osebitelor noastre ocârmuirii — înfrățite cu Evreii — în lungul și latul țerei!...

*

Apoi, trecând la șafarlăcurile ovreiului în concurența adusă comerciantului și industriașului român, pe lângă reclamele meșteșugite și adese-orî prea false, întâlnim o sumă de casuri dăunătoare românismului, cari — în prima linie — tot nouă urmeză să ni le imputăm; de pildă: Am vădut, și se scie pozitiv că, între alte atâtea mijloce de care Evreii se servesc spre a distruge pe comerciantul român, e și acela de a lăsa prețul mărfii cât mai jos — ba chiar sub rabat, acesta însă pe timpul până comerciantul evreu dobără pe comerciantul român; iată un caz din nenumăratele, cazul de la Huși bună-ora — cu librării Brohman (tatăl și fiul); cari, pentru a nu se înființa librăria *Societății Economia în școlă* (ce prezidam), oferă 500 lei librarului român angajat (care era însuși casierul societății C. G. B.), spre a stărui de mine a nu înființa librăria românească; dar acesta refuză suma, și înființăm librăria (cu capitalul de 10000 lei, 1887—90), în însăși cancelaria societății; neisbutind Evreul cu acest șafarlăc, lasă prețul mărfii cu 10 bani sub rabat la obiectul de 1 leu, lucru prin care a atras lumea intru atât, mulți chiar dintre societari, că, de și vindem marfa cu $\frac{1}{4}$ din rabatul oferit, abia ne găsim în capete, timp de 3 ani; și la cele din urmă am fost nevoiți a ne desface de librărie. Dar acuma librării Brohman, cari prinsese pe mulți dintre români — mai ales pe capii școlilor — cu câte un calendar (prezent), urcară prețul mărfii peste rabat, căci nu mai aveau concurent la proporția întregului județ Fălciu, cu peste 2300 școlari. Deci, și în cazuri de felul acesta, noi — românii — suntem vinovați mai întâi, că ne lăsăm atrași de șiretlicul ovreiului în dauna interesului comun și individual al Românului, a noastră — a tuturor; dovedim și cu această slăbiciune a noastră, că nu ne iubim de ajuns în interesul național — pe de-o-parte, iar pe de alta că nu observăm cum ne momesc vrăjmașii spre ruina noastră, și nici tragem învățăminte din toate acestea!

Dar trecând mai departe în vastul comerț, românul nici nu e specializat atât teoreticește cât și în practică, pe când Evreul e crescut din fașă cu amândouă aceste cunoștinți plus diplomația sa șarlantanismul așa zis în multiplele secrete comerciale-industriale, și plus acea răbdare titanică—

care lipsesce românului. Apoi majoritatea comercianților români — de cari totuși ne bucurăm, nici nu cunosc limba țării din care comandă marfa; și, de remarcat e — că, atât în streinătate cât și în țară nu au corespondent român ci tot Evreul, prin care fac comande; plus că în țară, pe lângă concurența diabolică ce le fac comercianții evrei cu marfă adese-ori fără plată — de la coreligionarii lor din streinătate mai ales prin falimente, comerciantul român fiind și ne încurajat din partea consingenilor săi, — urmăzând neapărat dărâmarea sa. Și plus că, la nevoie de a împrumuta bani în conducerea comerțului său, românul, nici nu găsește cu dobînda omenescă de maximum 6% (admisă în comerț), cum de pildă găsește comerciantul evreu, la de-ai săi; și dămne feresc, să ia comerciantul român bani cu împrumut de la evreu, că în cel mai scurt timp e nenorocit. N'avem sute și mii de exemple? Este stabilită și acesta — că: Evreul, cu banii împrumutați de la creștin — se îmbogățește, iar creștinul cu banii împrumutați de la evreu — sărăcesce — chiar se perde, în teză generală vorbind, cauza principală fiind camătarlăcul evreului.

Iată — deci, pe lângă probele de *neasimilarea Evreului cu Românul*, o sumă de cauze nenorocitoare economiei noastre politice-naționale, la cari e expus comerciantul ca și industriașul român; dar la cari cauze trebuie să ne solidarizăm — căci nu ne unim — toți românii — a ține pept afluenței și influenței inamicului nostru secular, care însuși ne dă lecții de iubire și de unire, de solidaritate între toți de nēmul său de pe tot globul, cum vedem înșine — cei mai de sus ca și cei mai de jos.

Și dacă nici meșteșugarii români nu mai întâlnim — de cât foarte puțini, de un cârd de ani încôce, tot guvernului mai înteu se datoresce și această lipsă, și apoi societății și părintilor de familie, inițiativei private, — pe considerentul că: în timp ce guvernul a îngrijit de a crea școle pentru tot felul de funcționari; în fine, pe măsura cu care Guvernele și Parlamentele țerei noastre, prin școlele ei — în timpul de jum. secol, au creat buni și distinși funcționari în toate ramurile din complexul necesar țerei, scâpând tot odată — țara — de funcționăritul strein, ce era până mai deunăzi, au neglijat de acei factori atât de esențiali la întregirea economiei politice a statului: *comerțul, industria și meseriile*; au neglijat de a căuta să ocupe — acestea — brațele și capacitatea autochtonilor țerei! De școle comerciale-industriale propriu zis — nici astă-zî nu se bucură țara noastră, de unde să avem comerciant și industriaș *iscusit*. Și mult sunt responsabile Parlamentele și Guvernele de acesta, întru cât pe alocurea

s'a făcut și se face lux în cheltuelile țării; dar nu mai puțin sunt responsabile și de aceea — că, pe când în trecut s'a căutat a scăpa țara de funcționăritul strein — neevreu, astăzi și acesta se încredințază Evreilor!

In fine, relativ, la ceea ce din concertul economiei politice națională ne lipsesc: *comerciū, industrie și meserii* — din bratele și capacitatea Românilor, — mijlocele ce vedem că ar folosi întru acēsta, printre altele, sunt:

a. Societăți cooperative prin fie-ce capitală de județ, anume pentru *comerciū, industrie și meserii*; de unde, Românul apt pentru o ramură din aceste branșe, să pōtă găsi bani cu procentul maximum de 6 % pe an, (întru cât nu-i ajunge capitalul de care dispune), garantând în mod suficient suma împrumutată; nota-bine, rambursarea împrumutului să aibă loc în rate, pe intervale de timp — prelungit de pildă până la 10 sau 12 ani, în care timp împrumutatul să pōtă deveni proprietar pe analogul sumei rambursabilă; (depunători fiind și însuși împrumutații).

b. Pentru ca atarile societăți, pe de o parte să accelereze înființarea lor — iar pe de alta să încurajeze pe depunătorii capitalurilor lor aci, guvernul să asigure întregul capital al tuturor acestor societăți, care fond va urma a fi — în timp — de zeci de milioane, garantat în (atâtea) moșii de ale statului; bine înțeles că, manipularea capitalului urmăză a se face de către agenții statului, bună-ōră fiind casa societăței pusă sub direcția creditului agricol în e-ce județ (secție aparte).

c. O lege specială pentru atarele lucru — urmăză a fi, în care să se specifice tot scopul cât și asigurarea fondului; unde să se prevadă că, e dator a depune la atare societate fie-care cetățen român — după mijlocele sale — de la 5 lei lunar în sus, timp de 10 ani, și că, pentru suma depusă, are a primi beneficiul de 5 % (capitalizat). Restituirea capitalului făcându-se în cursul a 2 ani de la încetarea depunerii, fără beneficii pe acest timp; acēsta, în prevederea unui fond de rezervă pentru casuri eventuale și pentru ajutorarea tinerilor în perfecționarea cunoscințelor ce ar urmări în branșa ce întreprind.

De la sine urmăză apoi — că, tōte clasele societăței române doritoare (și în același timp datore) de a încuraja pe conaționali lor în *comerciū, industrie și meserii*, trebuie a le fi clienți — acestora, a le da concursul cuvenit — material și moral; către cari, în schimb, aceștia, vor sci a le atrage simpatia prin tot ce-i privesce reciprocitatea.

d. Pentru corespondențele comercialo-industriale să cultivăm tineret român spre a'l avea și afară din țară, la marile fabrici din streinătate; căci, doar nu corespondent evreu e dator a fi confidentul și economisorul comerciantului și industriașului român. Dar ne trebuie și școli comercialo-industriale pe o scară înaltă unde să se cultive tineretul român de ambele sexe. Nici a suta parte n'avem comercianți și industriași români cu înaltă cultură, cerută în atarele branșe ale economiei politice naționale; punct principal în acapărarea comerțului și industriei de către streini în țara noastră.

e. În țara noastră fiind încă lipsă de fabrici industriale — unde, mulțimea brațelor române să aibă de lucru — din produsul brut al țării: *câneapă și in, fer, lemnărit, lână, mătase*, etc., să nu se mai neglijeze înființarea atarilor fabrici.

Deci, robirea românului pe calea economică, streinului, vine și de acolo — că, marfa brută ce o vindem cu 1 leu chilogramul, spre exemplu *lina*, o cumpărăm, apoi aceeași cantitate transformată în stofă, cu 10 — 12 lei metrul din acel chilo; dar mulțimea nenumărată a articolelor de tot felul — începând de la *ac, ată, diferite scule*, etc., nici nu le face nici nu le vinde Românul! Iată la noi ce trebuie să se angajeze — prin asociațiune — capitaliști români.

Dar apoi, pentru a poseda țara noastră atari fabrici, pe lângă capitalurile ce se cer angajate aci — în marele comerț și în marea industrie, capitaluri din cari dispun încă mulți din marii proprietari (moșieri) români, — pe al doilea plan imediat stă să avem oameni anume specializați, absolvenți *talentați*, ai școlilor superioare — ai academiilor comercialo-industriale de cari se bucură bogatele state ale Europei și Americii, ca Amsterdamul, Anversul, Berlinul, Lionul, Lipsca, Londra, Marsilia, Neuchatel, New-Yorkul, Parisul, Praga, Viena, etc. Ne trebuie deci învățați și diplomați nu numai în cele-lalte ramuri din complexul economiei politice naționale, ci și în burghezimea comercialo-industrială, stâlpi ai independenței statului; și ast-fel, prin măsurile expuse în aceste 5 puncte, vom forma ceea-ce ne lipsesce: *burghezimea națională românească, dricul țării*. (Zicem burghezime comercialo-industrială, întru cât în burghezime se cuprinde totă clasa de mijloc a populațiunii țării, luată sub numirea de *clasa inteligentă*).

Notă. Fără să voim suntem motivați, în interesul adevărului, a cita încă pe d. Xenopol, care — întâmplător — e pus atât de sus, relativ la economia politică națională românească pe calea comerțului și industriei; cale, pe care se cere atât de imperios a face Românul războiul Ovreiului; lucru însă despre care d. Xenopol cuvinteză în public cu totul opus

drepte ratiuni, cu privire la înalta cultură comercialo-industrială în Regatul român:

*In comerțiu și industrie nu se cer ómeni învățați și diplomați; drept aceea, tineretul român netaalentat să nu se mai grămădescă la studiu în licee și universități, de unde așteptă numai funcțiuni — la stat etc., mai ales fiind și înjositor a și gârbovi cine-va șira spinărei cersind funcțiune la Ministru; dar apoi de și fie-care om are un cap, nu fie-care cap pôte să coprindă sciință; — deci, acel tineret să ocupe școlele de comerțiu și industrie. (Discursul d-lui Xenopol la împărțirea premiilor în sala Teatrului Național din Iași, publicat în *Opinia* de la începutul lunii Iulie 1899, de d. Prof. Sinigaglia, cu elogiurile:*

Eminentul rector al universității din Iași, neîntrecutul conferențiar scînteiază mai viu la fie-care periódă; spune adevăruri pe cari numai mintea de o vastă cultură le pôte concepe și numai o cunoscință înaltă și independentă are curajul a le exprima; drept care a și fost atât de aplaudat oratorul — pe scena tetrului — la acest remarcabil discurs ¹⁾.

Și să nu ni se atribue că facem personalitate cu d. Xenopol, marele istoric (care susține că, și Istoria e o sciință). Ori-care român, ce și iubescce nația și ține la progresul némului românesc — din toate punctele de vedere, va constata, din câte relatarăm până aci despre d. Xenopol — că, d-sa nu mai e trebnic funcționar Regatului român; și că, prin faptele-i relevate mai sus, nici e un asimilat credincios al românului; ba cu atât mai mult că, d-sa în teorie — cum ne spune — face *antisemitism*, iar în practică, precum vedurăm, *antiromânism*. Și în punctul relevat aci, afirmăm că: dacă istoria constituie astă-zî o *sciință și diplomatie*, apoi **comerțiul și industria constituie acestea de când e lumea**. Deci, nu cu tineret netaalentat și fără diplomatie cum cuvinteză d. Xenopol — mistificând auditorul, se pôte obtinea marele comerțiu și marea industrie de care necesiteză atât de mult țara românilor. A susținea teoria ce combatem, ar fi a vorbi în contra progresului, a nesocoti însăși istoria omenirei; și acésta, tocmai unui rector de universitate să'i fie

1) D-nu Sinigaglia își însușescce naționalitatea *italiană*, e însă evreu de origine; a avut — mai deunăzi — proces cu curtea tribunalului de Iași — pentru o gravă insultă la adresa acesteia, pentru care fu condamnat la 3 luni închisóre, dar în apel fu achitat; în proces a refuzat jurămîntul mosaic, întru cât deja trece sub numele de român. Dar vr'un cărturar român ar fi profanat colónele unui ziar cu viclenele vorbe la bolnăvicioșele argumentări ale discursului menționat și căți jidani nu trec drept români în România!

dat a o face?! Iată și ce ne-a mai obligat a cita prea des pe d. Xenopol, în modesta lucrare de față. Va rămânea neperitoare și această vedenie a d-sale, ca și cea cu traficarea botzului prin darea de funcțiuni la Evrei sub pretextul de *asimilarea acestora!*

B. A P E N D I C E

I.

În apendice, tot cu referire la *neasimilarea Evreilor*, să aducem o paralelă între trecut și prezent — relativ la păstrătorii avutului țării noastre, față de Evrei, de unde se va constata câtă deosebire e pe tărâmul economiei politice naționale, și câtă galantomie e astăzi din partea oblăduitorilor țării în conservarea avutului ei imobiliar.

Luăm firul de la cel mai de frunte din vechii *gospodari* sau Domni ai Moldovei, *Alexandru cel Bun*, — imitat în oblăduirea țării și a poporului ei de mulți urmași la tronul Moldovei, cunoscând pe Evrei ca cel mai primejdios element al poporului de alt nēm, din tot trecutul lor.

Așa — de pildă Ștefan al VI-lea (cel tinăr) fiul lui Bogdan și nepotul marelui Ștefan, strănepot lui Alexandru cel Bun; în uricul său din 20 Sept. 1526, basat pe uricele tatălui, moșului și unchiului său, pe cari îi citează în uric: *Ordonăm căpeteniilor țării și în special ținuturilor Vasluiului de a nu învoi înstreinarea de pământ, păduri, vii, bălți și chiar case — Jidovilor; ci doar — numai imposesiere, dacă acei jidovi se vor fi aflând în țară cu pașaporte în bună regulă de pe unde sunt veniți în țara noastră, — ba a nu le învoi nici specula sau precupeția cu obiecte de hrană și băutură; și a nu le tolera sălășluirea în țară — sub nici un cuvânt — acelor jidovi cari nu garantează onestitatea și nu au bani cu cari să potă face alte specule în țară — încuviințate de legile ei. Jidovii sunt mai primejdioși nației române — ca barbarii din vechime.*

Uricul amenință cu mörte prin spânzurare pe dregătorii cari vor călca acest ordin; pune în vedere ocârmuitorilor a protimisi pe comercianții români la antreprizele publice față de jidovi — mai ales, cari mituesc pe slujbașii țării, făcând să sufere comercianții români.

Același uric (sau hrisov) se repeta și de alți domni ai Moldovei; ba *Petru Șchiopu (1579)*, isgonește pe Evrei din Moldova, pentru paralizarea ce aduceau comerțului

român — de vite mai ales — prin specule neoneste, și pentru uzura cu care svîntău poporul român.

Insuși Mihail Sturza, căruia i se impută aducerea grosului evreilor în Moldova, (de și la 1849 erau numai 12000 jidovi în această țară — dintre cari $\frac{1}{2}$ veniți în timpul domniei sale); iată cum glăsuesce hrisovul lui Mihaï Sturdza (din 1836), către cărmuitorii țării în chestia evreiască:

Jidovilor stabiliți în Moldova nu le este învoit a cum-păra moșii sau vii și nici a le ținea în arendă; deci, jidovii cari vor fi având cumpărate pământuri, le vor des-face prin expertiza — Românilor.

Ordonăm încatagrafierea tuturor Evreilor din țară — și se învoesce rămânerea aci numai acelor jidovi cari se vor găsi că posed mijloce de existență: bani, sau vr'o meserie prin care să pôta tolosi țării — dar, pe lângă pașportul în regulă de la autoritățile respective din țara de unde au venit; la din contră, să fie depărtați din Moldova, neînvoindu-li-se a mai rămânea aci nici pe chezeșluirea personală prevăzută supușilor streini. Autoritățile mărginașe ale țării sunt obligate, sub aspră pedepsă, a nu învoi intrarea în țară Evreilor lipsiți de mijlocele indicate mai sus.

Că cu încatagrafierea Evreilor, Mihail Sturdza va fi avut în vedere și birul ce se zice că'l lua de la Evrei — 10 galbeni de cap, anual, trebuia lui; totuși, pe lângă că la 1849 se găsea în Moldova 1 Evreu la 100 Români, (nu 1 la 10 ca astăzi), apoi am vedut și în ce condițiuni sălășluia aci Evreul¹).

Și pe ce se bazază capii țării Moldovei, în uricile lor — față de Evrei, cu măsurile reproduse aci? Nu cunosceau ei ore Talmudul — ca toți cei 23 inși din tabloul lit. e. (partea II)? Nu sciaū ei ca și un V. Conta, etc. ce este Evreul — în puterea legilor sale imutabile? Ba — da! Sciaū ei foarte bine și tot ce glăsuesc cei 14 talmudiști din tabloul a. (p. II); sciaū în fine prea bine ce e chiar evreul renegat — evreul botezat; sciaū deplin că evreul e *neasimilabil creștinului* — cu deosebire — dar cu atât mai puțin românului; (citi-torul să facă bine a revedea cele 2 tablouri menționate).

II.

Prin înmulțirea Evreilor în țara noastră; prin acapararea comerțului acestei țări în mâinile lor; prin împământenirea

1) Despre primele 2 hrisove amintite, să se vadă: *Cronica Hușului* (pag. 21—28, și *Cronica Romanului* pag. 36—39, de Episcopul Melhisedec, (a. 1869, b. 1874); iar despre hrisovul al 3-lea să se vadă *Istoria Românilor* vol. VI pag. 201—202 de A. D. Xenopol, (după *Uricarul* T. Codrescu — Iași, cu M. Sturza).

lor atât de necondiționată; prin instalarea lor în funcțiunile statului, comunei și județului; în fine, prin însăși galantomia românilor de a boteza pe evrei — sub înșelătorea credință de asimilare, — am dovedit în de-ajuns crescerea prăpastiei asupra țării noastre, asupra românismului — într'un cuvânt. Și afirmăm că, nu se va împlini secolul în care am intrat — când, pe măsurile înșirate aci mai conținându-se galantomia românilor — în general a claselor noastre diriginte, starea economică a regatului român de atunci, aprópe din veri ce clasă, va fi în adevăr *ilotul Jidanului*, cum afirmă — pentru prezent — d. A. D. Xenopol etc., etc., în cuvintări publice; exemplele sunt vii deapurarea!

Dacă astă-zî majoritatea proprietăților urbane — în mai tóte orașele Moldovei sunt ovreești de drept, iar multe din proprietățile rurale în întreaga Românie — din însuși domeniile statului — ipotecate evreilor. ba pe multe din teritoriile rurale — mai cu sémă, vii — sunt stăpâni de drept evreii, — pe când cu 50 ani în urmă nu erau de cât chiriași pe ici colea, sau antreprenori de te miri ce în Moldo-Valahia, și pe când în însăși Moldova comerțul era, în majoritatea lui, în mâinile românilor; după starea lucrului indicat mai sus, va fi — România, într'un secol de azi înainte, *apanajul comun al marelui finanțe evreești*, cum ne spune acesta și același d. Xenopol; după cum în fine nu se sfiesc a ne spune: Crémieux, Hirschi, Rothschildii etc., cari sunt atât de stăpâni pe cele ce spun. O mai vie dovadă e declarația ce acești uragani ai continentului european de astă-zî fac prin presa universală — că: *Scăparea României de înecul desăvîrșit în datorii — atîrnă de indulgența marelui finanțe israelită, de Alianța Universală Israelită*; însă, cu condițiunea sine qua non de a'și preface — români — *Constituția* în sensul agitatorilor revoluționari din coprinsul către finele N-rului XIV al lucrării de față. (Vezi întreg acest No.).

III.

Dar până va mai exista bóla de care suferă iudaismul asupra țării românului, — să amintim, pe scurt, și cauzele decadentei morale aduse de Evrei în societatea română, a desorganisirii naționalismului nostru și chiar a religiunii românului; cauze datorite — în primul rînd — nouă înșine.

Intru acestea, ne referim la exagerata toleranță — pe de parte a autorităților statului nostru. iar pe pe alta a factorilor presei române — capii acestei puteri a statului, — toleranță dată Evreilor în degradarea naționalității române prin

însăși presa română, fără ca ocârmuirile statului să execute legile țarei asupra degradatorilor ei; ba ce e mai mult, mulți din puternicii zilei — încurajând pe evrei întru acesta, sub diferite forme; dându-le funcțiuni, încredințându-le presa, gimbosindu-i apoi și la drepturile politice, iar pe unii din ei botezându-i, spre a lupta mai facil la distrugerea României și a românismului — în cursul timpului viitor.

Să enumerăm o sumă de casuri — recente:

a. Cel cu insultele aduse națiunii române de rabinul A. Taubes prin broșura-i citată mai sus, cu care a dat avînt organizatorilor revoluționari declarați prin ziarele *Egalitatea*, *Lumina* etc., în coalițiune cu socialiștii români, — lucruri și nume pe cari le-am înregistrat deja; și nu se sinchiesc autoritățile române a scóte din țara lor pe grósnicul insultător rabin, insultător națiunii române — ca și expulzatul Dr. Gaster, etc.

b. Casul cu insultele aduse de Șăineni (Lazăr și Mariu) prin prefatele dicționarelor lor — autorităților lexico-literare române, profanând în același timp limba română și știința, precum s'a dovedit pe larg de atâția cunoscători ai monstruosităților lexice ale acestor scribi: **buhaiu bivol**, **căciulă pălărie din blană de berbece**, **clapon-cocoș îngrășat**, (**chaponneau pui de clapon**), **pojărnicie velniță**, **sublimat corosiv sinonim calomel zimbru vechea stemă a Valahiei**, și mii de aceste steme pângărite de evreii Șăineni; ca și: **ciubăr**, **ladă**, **pantir** etc., etc., **cuvinte recente în limba română**; ca și: **bouean grand boeuf**, **lutărie poterie**, **nagară ivraie**, **opsas semelle** etc., etc., (la Mariu Șăineanu). Și doar, pentru asemenea blestemății lexicale, le este învoit chiar profesoratul apoi botezarea și împămîntenirea acestor ovrei — în România! Lucrări pentru cari, în altă țară, ar fi fost trași cu ștréngu la ladă.

c. Mărșavele fapte ale lui A. Steuerman; 1) din prefata tezei sale de *doctorat în medicină*, insultând autoritățile, instituțiunile și studentimea română, — nota-bine, acest tipic jidov, frustrând buna-credință a ministerului respectiv în a-i recunoște diploma de doctor trimite ministerului teza din exemplarul fără prefată; 2) din ziarele *Egalitatea*, *Opinia*, etc., insulte aduse clerului român și tainelor bisericeii creștino-română asupra *maslului* etc., — apoi cum prin același ziar *Opinia*, evreul numesce *tóie de șantaj* ziarul *Epoca* etc. și *Șerb* (rob) pe românul care-l conducea în serviciul de medic (în plasa..... din județul Bacău): *Șerbul meu*, zice iudeul Lidos; drept care, spre înjosirea mai mult a națiunii române, autoritatea comunei Iași mai menține în serviciul comunal pe acest nelegiuit, — nota-bine depărtat fiind de mi-

nister din postul de medic, și respins de la creștinare de Mitropolia din Iași (1899), pentru asemenea nelegiuiri și altele — consemnate în dosarul Consistoriului acestei Mitropolii. Dar, și acest iudeu, cu câtă obrăznicie va fi repetând din Talmud: *biserica creștină, spurcata — spurcatelor?! Și tot prin același ziar cu de aceste infamii, spurcatul evreu se adresează românului: Prietene de la Bădărău!.....*

d. Sacrilegiu — ca cel adus prin ziarul *Moș-Tecă* etc. mai deună-zi divinității creștine — Maichii lui Isus Cristos, reprezentând-o ca femeie depravată (!), apoi câte alte blestemății și ale scribilor evrei trecuți prin școlile române; cari, după ce își insultă — pe calea publicității — nația și religia, — ne putând alt-fel ajunge să dicteze legi în *parlamentul țării* pe care o necinstesc deapurarea, recurg a cersii botezul, și li se admite!....

Dar apoi, cât nu contribuie la incurajarea acestor mârșave fapte însăși expresia din *soluția* d-lui Xenopol în chestia asimilării Evreului cu Românul: *Să se boteze Evreul, prin cufundarea de 3 ori într'o puțină cu apă și prin stropirea cu busuioc(!), pentru a căpăta funcțiuni și drepturi politice în România (!!)* Câtă insultă însă nu e și prin însăși această bolnăvitore expresiune la adresa botezului, pentru a îndruma și mai mult pe Evrei la disprețul asupra însuși cultului creștin!.... Póte însă; autorul expresiunii înțelege că secretul botezului creștin constă numai în forma dinafarică a individului, că circumcisiunea la Iudei (?); de și, pe apostatul evreu nici una din formele botezului nu'l obligă a respecta cele declarate de el la botezare, prin *lepădările* repetate de *preot!* acesta o dovedesce Talmudul, adus-am ne-numărate exemple.

Iată și o sumă de fapte ale cărturarilor evrei, lovitore în prestigiul națiunii și religiunii românului — al însăși bisericii sale; fapte provenite, neapărat, din cauza ocrotirei autorilor atâtor sacrilegiuri, ale transfugiților la creștinism pentru gheșeft fel de fel; transfugi pe cari, cu drept cuvânt, ovreii — medic — Lippe, prin sinagogile din Iași și prin anume cărți îi numesce lepădături evreesti; Biserica creștină inghite în marele ei gitlej — prin botezare — pe toate lepădăturile evreesti (Prefața la cartea *Sînge și Lacrimi*, 1896, a lui Adolf Jacob, elev în școla comercială gr. II din Iași, în care carte elevul jidov taxeză pe România: *Țară barbară ca și Marocul*).

IV

Să mai reamintim óre și de socialismul român de prin broșuri ca „*Spre Anarhie*“ a d-lui Herovanu etc., cari în-

tetesc — cu adevărat — la resculări anarchiste pe evrei — cari, odată cu bulgarii din țara românească, dovedesc și acesta; ba încă broșura acuză pe guvern că nu proteje pe anarhiști, — de pildă: *Guvernele, până acum e bine știut — că, mulțumite de mișcarea națională, au favorizat-o pre cât au putut prin cunoscutele mijloce oculte (!)..... In afară de ziarele independente cari 'și-au păstrat puținii redactori evrei, toate foile de diverse culori politice și 'i-au surghiunit pe ai lor (!!); căci..... politicianii au nevoie de a avea mâna liberă în fie-ce mișcare; și elementul evreu de și capabil și activ, de la o vreme le devenise jenant; și cu chipul acesta adevărurile se falsifică — nefiind controlate de nimeni, iar presa română din jidovită ce era altă dată, a devenit pur și simplu antisemită sub numele de naționalistă* Nu se va găsi mai multă naivitate la X, să scrie — bună-ora că d. Herovanu — la ziare guvernamentale (Evenimentul etc.) cu duiumul de ovrei, și tutuși să se pronunțe ca d-sa! Dar apoi, si cu de acești români ce vei mai ajunge — tu, Românie; Unde ești *Heliade, Conta* etc., să'i descântați de deochiare?

Și fără a ști o iotă, tînărul licențiat în drept, cu broșura-î *Spre Anarhie*; fără a cunoște o bôbă din imensul codru desfășurat în partea I-a și a II-a din prezenta lucrare — în chestia evreo-română, se mai hazardază: *Traiul relativ ușor, pe care până acum 'l-a prezentat viața noastră socială și concurența serioasă a populațiunii evree — în România, au făcut pe mulțimea claselor lucrătore de orașe, instigate de campionii naționalismului-antisemitismului, să vadă în populațiunea evree un îngrozitor dușman intern; iar mai încolo îi dă cu — Acum deja,... în 15 pagini, cu moto al lui Lombroso: „Antisemitismul“, acuzând pe guvern c'ar fi încurajat nenorocitul meeting din 16 Maiu 1899 — în Iași, condus — ce'i drept — atât de imprudent. Nu trece cu vederea a intercala, tînărul — de tot — că: *Naționalistii români de acum, sunt imberbi, nu ca cei de la 1848; apoi că, de acești imberbi avem deja ticsite însăși catedrele universităților din ambele capitale ale României, cari împuiază capul studentimeii române cu naționalism.**

Și să se noteze că, de aceste isprăvi surid favoritele d-lui rector al universității din Iași; isprăvile sunt ale creaturilor d-sale; — tot socialiști cu gârgăuni și de vot *universal* în România, cu care să deschidă mai direct — ovreilor — calea la umilirea completă a Românului. Socialiști cari ar vrea să se joace, ca d. G. D. Șerban (în *Evenimentul*), ca un gazetar (în *Patriotul* de mai deunăđi) și ca alte geniuri ale

răului, *de-a improprietărea ovreilor pe teritoriile rurale pentru a da Românului exemplu de cultivarea pământului!!...* Acești corifei nu ved că, și asupra grumazului lor spinzură sabia Iuditei.

Iată cu cine mai avem de a sta la vorbă pe tărîmul național românesc, și în *neasimilarea Evreilor!* Dar iată, berbule licențiat în drept, cine sunt — în primul loc — *dușmanii interni în poporațiunea României*: năpîrcele de socialiști, berbi și imberbi acestora, sugrumătorii naționalismului lor, *jidano-filii*.

Iată în fine atâtea cauze care ne obligă a spune că, înjosisim înșine — némul românesc — Iudeilor; și cu drept cuvânt ride-vor de noi în veci — Iudeii, prin galantomismul necalculat și nebăgarea de seamă cu care ne aruncăm în brațele lor. Nu credem că pôte fi o mai crudă nepăsare de amor propriu al națiunii, și în cazul ce cu destulă indignare îl înregistrăm aci.

Dar iată — la cele din urmă — că înșine dăm vad anarhismului în țara noastră, îmbrățișînd pe acei ce clocesc anarhismul, pe Iudeii insultători *némului românesc*, sfidând în același timp, înșine, opinia publică a acestui ném!

Și care fi-va ôre guvernul român, care să pună capăt desăvîrșit anarhismului în țara românească, și să ferescă această țară de curentul războiului creștino-evreu al occidentului Europei, — căci, dacă guvernului conservator i se atribue — până la un punct — jidanofilism, *cel liberal* a făcut pact cu socialiștii — cu trunchiul jidanofil — în conducerea carului politic al țarei?! Viitorul vă răspunde — la această întrebare; Viena și Parisul au și brăzdat răspunsul.

Și, doar nu, nu de ovreism și socialism va peri *românismul*, nota-bine în vécul al XX-lea, cu toți Hirșii și Rotszilzii săi; acest véc va găsi și în regatul român desrădăcinarea cangrenei ovreești și ovreofile.

V

O, da! Va veni un război și în țara noastră, — un război între Români naționaliști (porecliți antisemiți) și între Ovrei — aceștia coalițați cu ovreofilii noștri; dar naționaliștii vor triumfa — de sigur, și țara românească de astă-dî nu va deveni: nici Polonia actuală, nici Palestina proiectată. Conștiința națională a majorității Românilor ajunge-va la înălțimea ei.

Lupta naționaliștilor va fi grea — de sigur — întru acesta, și crîncenă: nu însă *cea mai crîncenă* ca a adversarilor

revoluționari și perturbători din programul ce reproduserăm după ziarele lor la încheierea N-rului XIV din această lucrare; dar, se va pune capăt rumperei testinelor țării Românilui — prin însuși confrății lui orbiți pe deoparte de umanitarismul trădător, iar pe de alta de aurul Jidanilor, prin codelle de topor ale țării Românilui — moștenită de la Divul Traian.

Lupta naționaliștilor români va fi grea, — dar nu pentru a învrăjbi vulgul contra proprietății lui X, Y sau Z, spre a le-o spârcui, cum strigă socialiștii noștri prin ziaristică și broșuri anarhiste mână 'n mână cu evreii, — căci și proprietățile mari sunt greul țării, și mână de ajutor vulgului în cazuri extreme; nu spre a cuvânta prin răspântii cu apucături anarhiste: *sus poporul — jos ciocoii*, e diviza naționaliștilor, — precum nici spre a viri lupii în stina Românilui — adică pe Ovrei în sanctuarele țării sale — în *parlamentele* acesteia, *lucru* de care caută să se scape alte state mult mai mature ca al nostru

Dar nici nu se va mai îngădui Evreilor ce-or mai băciui în România — a forma stat în statul român, nici a-și mai lua nume românesc spre a înșela mai comod pe Român și a ocupa funcțiuni publice în acest stat; iar năzuitorilor la botez — la creștinare românescă — li se vor pune condițiunile indispensabile, căci: reneșatul evreu necondiționat, e mai pernicios românismului — de cât Evreul sadea; dar condiționat trebuie să fie și primit pentru a locui Evreul în România. (Vezi a, b, c, etc înainte).

Deci, lupta naționaliștilor români (porecliți antisemiți), va fi: A desvolta — prin grai și scris — cât mai mult conștiința și simțul de naționalitate în toate clasele societății române; a face educațiune națională; a conlucra la îmbrățișarea comerțului, industriei și meseriilor de către Români, și a face posibilă Românilui atarea îmbrățișare; a ridica la nivelul cerut moralul poporului român față de demnitatea sa, de biserică și de legile țării; a'l desbăra de viciul beției — cu ajutorul: preoților, învățătorilor, primarilor și a întregei administrațiuni, cu însuși ajutorul justiției.

Un punct mai delicat ce le rămâne naționaliștilor români de executat, e de a convinge pe bărbații de stat ai României — în fine, pe influenții țării, și din cler — pe Prelații români — că: nestavilând botezarea și împământenirea Evreilor, iar căpeteniile țării mai ținând în serviciul lor de secretariat sau mâni drepte — Ovrei, ca în același timp spionându-le și speculându-le avutul, spionază, speculează și trădează însăși secretele și avutul Statului; și din aceste împrejurări, într'un timp dat, se va ajunge la urmarea tristă:

decadența României și strivirea românismului, datorite acesteia nechibzuinței mai marilor țarei.

De această gingașă parte a naționaliștilor români spânzura și aceia de-a obliga — priu îndemn — pe toți conaționali lor a'și adopta cea ce e bun la adversar — la Iudei, în prima linie stînd iubirea de nîm și legătura în acțiunile pe tîrimul economiei naționale.

Naționaliștii români din tôte clasele societăței, cari vor forma neapărat un strins mînunchiî în lungul și latul țerei, din tot ce ea mai posedă cî idealurile marilor ei gospodari din trecut: Bătrînul Mircea, Marele Ștefan, Mihaî Eroul, Al. I. Cuza și cei mulți de ađi înainte, — vor fi imbrățișați în lupta lor națioanală-românescă de același întelept și patriot guvern omogen; nu guvern de partid, nici al acelor partide cari resletesc astăđi în *regatul român* hărțuind țara — în coaliție cu Evreii, ci al marelui partid naționalist român, creat de secolul luminei, cu școla naționalismului adevărat. Căci — din mila Sfintului, dispune încă România și de adevărați naționaliști — fii ai sîi.

În școla naționaliștilor români stă apoi de a convinge pe copii și grupurile conducătoare gazetelor cu pronunțiament naționalist, spre a avea de principii unirea cimentată în aceiași direcțiune politică-națională; în fine, de-a conlucra sub acelaș drapel nu numai cu sinceritate dar și cît mai prudent în acordul vederei comune, contribuind cu luminele organului de publicitate din veri-ce centru al țarei la apărarea ei națională, avîndu-se de normă đicerea: *Unirea face puterea*; la care — de sigur — nu trebuie să se scape din vedere rîbdarea, marea rîbdare, fără de care nimic nu ese la bun sfîrșit.

În ne'ntreupta activitate ce se cere marelui partid naționalist român, sub firma: „*Societatea Tinerimea Română*“, vor avea loc — din cînd în cînd — prin centrurile Regatului — meetinguri în desvoltarea gustului și a dragosteî Românului, spre a se deda la comerciî și industrie; conduse — numai — atari meetinguri — cu cea mai deplină maturitate. Congresele generale ale societăței vor fi busola acestor meetinguri.

Și ast-fel, edificînd lumea nu numai despre *imposibilitatea asimilărei Evreilor cu România*, ci și despre modul și mijlôcele de-a scăpa aceștia din halul în care i-au adus vechii și noii lor ôspetî — Evreii; despre chipul de-a ridica Statul român prin adevărații sîi fii și pe calea comercialo-industrială, căci: țara în care comerciul și industria nu sunt în mâinele etnicilor sîi, acea țară e tributară străinilor din năuntru ei însuși, cum de pildă e România!

Iată care este și va fi munca naționaliștilor români; apoi și aceia de a nu desbina — ci a uni pe cei desbinați spre a lupta în comun — întru ridicarea adevăratului monument național: *Domnirea Românilor în țara sa*.

La ceia-ce, pentru a ajunge, necesităză — în primul loc a avea cunoscința de sine — întregul popor român și de dreptul ce-î glăsuște Constituția țerei — cit privește spre a fi liber și independent pe votul său, pe care însă până în prezent numai cu numele e ca atare — și, pentru acésta, naționaliștii luminați au de făcut o întregă pedagogie masei poporului, — *precum va avea de luptat spre a garanta aleșii lui, dreptatea cea mai desăvirșită în esecutarea mandatului imperativ ce li se va încredința în parlament etc., față de împămîntenirea Evreilor*; tot-odată vor avea de luptat întru a se garanta prin lege inamovibilitatea tuturor funcționarilor țerei — de la cel mai de sus până la cel mai de jos, pentru a nu mai rămânea funcționarul fiu partidului X sau Y, ceea-ce e un mare adaos la dezastrul țerei, și acésta — chiar cu privire la căsătorii.

Iată în fine, — pe scurt — apogeul la care trebuie să ajungă munca neofiților naționaliști români; asimilându-și în același timp, pe cât le va sta în putință, pe cei rătăciți din némul românesc.

Notă. — În ceia-ce privește galantomia multora dintre Români din toate clasele societăței Regatului — iar mai cu seamă a celor de la cirmuire — cu îmbrățișarea Evreilor, esceptie de socialiști, să le punem în vedere și câte-va sfaturi ale unuia dintre bărbații de Stat ai Franciei actuale — Eduard Drumont, autorul importantelor scrieri în chestia evreiască din Franca — înainte și după marea revoluție, scrieri ca *La France Juive*, etc. — Iată ce dicea (mai deunăzi) marele naționalist frances prin *La Libre Parole*, organul său:

„Să vă slujască de învățătură, Românilor, pățania Francezilor cu Evreii, cari au ingenuchiat Franca pe mulți ani „prin acordarea drepturilor politice de acum un secol; Jidani pe cari neguțătorii francezi din Paris refușau — acum „130 ani — să-î primească între densii, dețin astă-dî monopolul tuturor efectelor de comerț; au pus mâna pe toate „produsele indispensabile existenței, și industriei curente: „griul, zahărul, petrolul, cărbunele, metalele, etc etc., pitulați în bursele financiare și de comerț, ei fac după placul lor *ridicarea și coborîrea* — regulând prețul orî cărui „lucru după interesul lor.

„Ast-fel au ajuns Evreii să posede o frumoasă jumătate din „averea Franciei, și nemulțumiți că ne-au furat și jefuit, ei „voesc acuma să ne necinstescă, să nimicescă, acel puternic

„organism al apărării naționale, care ne-a costat atât de „scump, și să ne dea dușmanului legați de mâni și de picioare. (Intocmai ca cele ce vedurăm că dice Bismark despre Germania jidovită).

„Aceași sôrtă vă așteptă — Românilor — dacă vă lăsați „atrași de o generositate necugetată ca a Francesilor din „trecut, sau dacă vă speriați de campania de intimidare și „de injurii pe care Evreii o organizează de pe acum im- „potriva voastră, urmărind și drepturile politice.

„Opera de mörte pe care Evreii au îndeplinit-o la noi, „puteți fi siguri, prin urmare, că o vor îndeplini și la d-văstră „prin proceduri apröpe identice. Singura deosebire e pöte „că vor pune probabil mai puțin timp în raport chiar cu re- „pediciunea cucerită, care le permite astă-đi să accelereze „mișcarea.

„Nu vă pot da deci nici-o povață mai înțeleptă de cât „acesta.

„Ați ajuns, fără să vă dați seama pöte, la un ceas solemn „și tragic al istoriei vöstre ; cântăriți bine situația, gândiți- „vă mai înainte de a decide de sörta patriei vöstre și mai „ales folosiți-vă de experiența altora.

„Vedeți ce au făcut Evreii din Franța care era altă dată „atât de puternică, atât de bogată în ömeni și în bani. Pri- „viți istoria nöstră : veți vedea desfășurându-se propria nós- „tră sörta tot atât de limpede după cum se răsfrâng într'o „oglinďă trăsăturile unei figuri...

„La sfârșitul vécului al XVIII, condiția Evreilor din Franța „era apröpe aceeași care astă-đi este în România.

„O mică flacără din fericire tot mai strălucește în noi, „asemănătoare unui far, ca să călăuzescă conștiința națională „rătăcită și să-i îngăduie a găsi drumul cel drept : e iubirea „de Patrie!

„Când Francezii și-au dat șocotela că Evreii nu voiaü nu- „mai aurul lor ci și patria lor, ei s'au *redeșteptat într'o* „*clipă*. Vălul le-a cădüt de pe ochii, și au scăpätat bunul „simț și bărbăția care distingeau pe Francezii de odiniöră.

„Cinstea de a fi dat cel d'întăiü exemplu de protestare na- „țională aparține nobilei nöstre Algerii, acestei noui Franțe „atât de doritoare de libertate, atât de nerăbdătoare de ori-ce „jug, care mai mult încă de cât metropola avea de suferit „de la dorința jidovescă.

„Marele și bătrînul nostru Paris, pe care Victor Hugo îl „numea creerul lumei, scoate la rîndul său un puternic stri- „găt de revoltă contra celei mai nesuferite și mai rușinöse „apăsări.

„Acest strigăt, Franța întrégă — indignată, îl repetă dintr'un capăt la cel alt al teritoriului său...

„Nu numai scriitorul și filosoful, autorul opereii *Francia jidovită* și directorul ziarului *La Libre Parole*, vă vorbește așa, ci vă vorbește un Francez în numele Franței și el are dreptul să vă vorbească așa, pentru că Franța astăzi e anti-evree până în măduva oaselor.

„Permiteți-mi, Românilor, de a vă trimitte ca salut și ca sfat acest strigăt care ar trebui să fie pus ca devisă pe stégurile tuturor némurilor cari vor să trăiască

„Jos Evreii!

„Și permiteți-mi să adaog cu totă sinceritatea simpatiilor mele acest alt strigăt care e oare-cum întregitorul și colorarul celui d'înteu:

„Trăiască România!

Edouard Drumont.

Sfatul d-lui Drumont, reprodus mai sus, ca răspuns la scrisoarea d-lui C. Rădulescu-Motru (profesor universitar în București), prin care adresează marelui naționalist francez următoarea întrebare, odată cu alte capacități eurenene:

„Știți că *Alianța israelită* a făcut atâta zgomot, a ridicat atâtea incidente diplomatice și atâtea polemici virulente în epoca congresului european din Berlin asupra României, și a reluat de cât-va timp o nouă ascuțitune;

„Jidani, cari nu părăsesc nici-odată o pradă, se agată de această țară cu o persistentă sălbatică;

„Alianța Israelită, în loc de a se ocupa de mișcarea sionistă și a încerca să reconstitue o naționalitate distinctă împreună cu hórdele semitice, imprăștiată în mijlocul națiunilor, ea lucrează față cu Români așa cum a procedat în fața Franței în momentul afacerii Dreyfus;

„Ea plătește mercenari pentru a injura pe Români, pentru a-i ataca, pentru a scuipa asupra lor minciuna și calomnia; „Români sunt descriși ca sectari și fanatici, *atunci când toleranța lor religioasă este proverbială în lumea întrégă* „îi presintă ca pe niște barbari și bandiți *pe acești fii de latini, civilizați și încântători, pe acest popor artist și vitez, la care tradițiunea civilizațiunelor occidentale s'a înfrumusețat cu grațiile orientului;*

„Scopul pe care îl urmăresc jidani nu este greu de ghicit. Ei voesc să abuzeze de credulitatea publică și să asmuțe lumea întrégă contra României, organizând o nouă înșelătorie, cu acea știință de punere în scenă, pe care o împing la un grad așa de înalt, când interesele rasei lor sunt în joc.“

Și oare în sumedenia injurătorilor cărturari evrei de pe

pământul României să fi coprinzând d. R. Motro și pe jidovii : A. Taubes, Șăineanu, Steuerman etc. ? — Un ce însă e misterios la d. Motru, aceia de a fi, d-sa, și *floevreū*, totodată, ast-fel îl reprezintă scrierile d-sale în *Albina* și *Noua Revistă Română*, de unde se constată ajiriat acesta, după detaliul valoroselor ziare naționaliste : *Apărarea Națională* din 9 și 10 August, *România Jună* din 23 August (1900). Vezi *Noua Revistă Română* No. 16, cu Emile Zola, etc.

S'o mai spunem : Jidovii, de 1900 ani sunt *anticreștini* și sunt declarați a fi vecinic contra creștinilor : Creștinii însă numai de $\frac{1}{4}$ de secol s'aū hotărit a fi *antisemiți* sau *antievrei* — cum cere rabinul A. Taubes ; s'aū hotărit a spune Evreilor aceiași măsură, cum sună proverbul : *Cu ce măsură dai, ți se va da*.

Și cum plăți-vor oare Creștinii atâtea amar de polițe Jidovilor ? Prima $\frac{1}{2}$ a secolului în care ne aflăm — va răspunde cu vîrf și îndesat la această întrebare.

Doar nu D-zeul Creștinilor urma-va a se ploconi Iehovei Jidovilor din timpul Hirschilor, Rotschilzilor, Crémieux etc.

C. SUPPLEMENT LA APENDICE

BCU Cluj / Central University Library Cluj

I.

În atitudinea criminală ce Evreii conduc de 1900 ani asupra creștinilor — pre cum vedurăm, se coprinde și *inchiziționatul* de acum $5\frac{1}{2}$ vécuri, *iadul pământesc, tartarul*.

Câte-va amănunte :

Înainte de 1430, în Spania se săvirșeau de către Evreii omoruri rituale asupra copiilor de creștin — ca și în timpul de față : *Tisa-Islar, Polna, Padan* (în Austria etc.) Dovedindu-se mai multe crime de felul acesta, poporul spaniol s'a revoltat asupra Jidovilor, iar guvernul de atunci a dispus Evreilor : sau să părăsească Spania, sau să se boteze.

Majoritatea Evreilor a părăsit Spania ; mulți dintre ei însă s'aū renegat, îmbrățișând catolicismul — drept cari li s'aū incredințat ranguri înalte și chiar funcțiuni de preoți ; cu acesta aū realizat Evreii și în Spania tocmai ceea ce a fost prescris marele rabin din Constantinopol la 1489 Jidovilor din Franța. Dar cu aceștia aū pățit-o Catolicii mai teribil ca cu Evreii ce urmăreau singele *Klipothului* — nejidovului ; (vezi nota de la finele lit. a partea II, lucrarea de față).

Pentru nimicirea creștinilor, Jidovii renegați aū întcomit *inchizițiunea*, prin mijlocul diabolic inventat de renegatul Torquemada : sciind Evreul că Catolicii erau contra pro-

pagandei *luteraniste* și urma dușmănia de mörte între catolicism, dä impuls Regelui Carol Quintul și Papei spre a introduce inchizitoriatal asupra necatolicilor. Cap al tribunalului inchisitorial era Torrequemada — supra-numit mare inchisitor; între membrii inchisitori cei mai mulți erau evrei renegați: Ben Ahiba, Ben Iahai, Uriel (fiul Torrequemadei) și alții.

Și cine nu scie că victimele inchisițiunei au fost înșiși creștinii — în marea majoritate, datorite Evreilor renegați cari conduceau tribunalul secret al acestei infernale instituțiunii, — pentru care, *caiafa* Torrequemada cu ai săi inchisitori, golea pungile multora — ale însuși Regelui și ale Papei.

Așa dar, precum crucificarea lui Isus se datoresce jidovilor *spurcaților jidovi* —, cum îi numesce *Triodul* în cântările Prohodului din Vineri séra la îngroparea Aerului (înainte de Paști), tot Evreilor se datoresce și *inchisițiunea*, cea mai barbară instituțiune; de a cărei mörte atât de torturătoare au scăpat Iudeii prin infernalul șiretlic al renegatului Torrequemada. (Vezi *Apărarea Națională* din 19 Aug. 1900).

Cum însă au scăpat și spaniolii mai în urmă (de la finele secol. al 1 -lea încöce) de chiar evreii renegați, istoria dovedesce; li s'a infundat șarlatanismul.

Trebuia să atragem atenția cititorului creștin (în special român) și asupra autorilor *inchisițiunei* din trecutul Europei, ceea ce îi va sigila cu atât mai mult convingerea de *neasimilarea Evreilor*; de mistificarea adusă auditorului de către fiii renegaților ca d. A. D. Xenopol — că, adică *prin botezare — pe baza dărei de funcțiuni — Evreul se asimilează!* Da, se asimilează întru aceea, de a distruge mai facil pe némul al cărui botez a adoptat în formă.

Dar astă-zî, inchisiția din Europa e *Alianța Israelită Universală* cu marea ei finanță și jurnalistică — instrumente inchisitoriale ale lui Crémieux etc., de cari se folosesc atât de mult Evreii din România — cu toți apostatii lor, aplicându le pe grumazul Românilor; instrumente prin cari Evreii răsboesc toate popöarele neevree spre a le distruge, ceea ce e în folosul Evreilor, cum declară înșiși ei. În fine, tribunalul secret inchisitorial modern e *Alianța Universală Israelită* — cu sediul principal în Paris, orașul întregii lumi civilizate — care a păcătuit mai întâiu în timpurile moderne cu acordarea drepturilor civilo-politice némului israelit, cu *constituțiunea* franceză de la finele secolului al 18-lea — ultra liberală față de evrei; de a căror subminări aduse întregii Franțe — nu va scăpa această țară, ca ori-care alta, până nu și va înlocui actuala constituție cu aceea prin care să se interzică absolut încetățenirea Evreului, precum și renegarea lui necondiționată în sensul strict de a nu mai rămânea ovrei

în teritoriul său. Cetățen evreu nu poate exista de cât în statul evreesc; acesta o recunoște și Talmudul, însăși Biblia, după câte relatarăm în urmă. Incetățenirea Evreului în stat neevreu — înseamnă a forma stat strein în acel stat, prin urmare un distrugător al vechiului stat.

II

Cum se constată — din nenumărate dovezi — neasimilarea Evreilor cu popor de altă rasă; cum se adevăresc apoi grozăveniile Evreilor asupra Creștinilor — mai ales — din toți timpii de când există iudaismul, și acestea pe baza tuturor legilor mosaice, culminându-le Talmudul; cum în fine, adus-am sume de judecii ale atâtor bărbați de stat ai lumii întregi, despre continuitatea și perpetuarea criminalei atitudini a Evreilor asupra popoarelor și statelor ce îi adăpostesc și îi cultivă, — găsim de trebuință, și din ispitele actuale, cu *anarhismul* întins și în țara noastră — unde cosmopolitismul a străbătut până și în școle, propagat mai cu seamă de renegații evrei de pe catedrele române; găsim de trebuință, în interesul vital al Românilor, în interesul gloriei țării noastre și în onoarea naționalității române, a semna aici următoarele puncte relativ la guvernul și parlamentele regatului, în chestia evreiască, spre a le legifera:

a) Certificatele de bună purtare și onestitate, ce se dădeau până acum Evreilor — de către autoritatea comunală, fie pentru orî-ce scop urmărit de individul evreu, — atari certificate să se elibereze — de aci înainte — de comisiunea ad-hoc pe suburbii, compuse din 3 persoane dintre cele mai reputate — proprietari — români de origine, ai circumscripției comunei x unde acel Evreu locuesce; referatul în chestiune să conțină expresia unanimității comisiunei, care va fi supus aprobării întregului consiliu comunal; — cu chipul acesta vom putea fi mai asigurați și de invadarea Evreilor de peste hotarele țării.

b) Stabilirea noilor Evrei în România, veniți din alte țări, să se admită numai acelora cari posed diplome de maștri în cutare sau cutare ramură industrială de la anumită școală, și dispun de capitaluri suficiente pentru traiul lor aci, — prezentând certificatul de om onest și pașportul în bună regulă; — asemenea să se invoiască stabilirea în România comercianților evrei numai cari presintă dovezi de onestitate de la autoritățile respective ale țării de unde vin, cu pașport în regulă.

c) Articolul 7 din Constituție să se abroge în totul, cu privire la Evrei; să nu se acorde încetățenirea Evreilor în

România, prin urmare nici drepturi politice, nici funcțiuni la stat, județ sau comună, și nici împroprietăriți urbane sau rurale, — de cât numai renegaților sau botezaților evrei — asimilați.

d) Candidații la botez, să poseze: certificatul de cel puțin 10 ani stagiū în România; certificatul prevădut la punctul a de mai sus; certificatul Mitropolitului sau Episcopului respectiv că individul evreu întrunesc toate calitățile cerute de canónele bisericeii ortodoxe pentru a deveni creștin.

e) Cererea de creștinare să fie însoțită de declarațiune formală din partea individului — major — că se lepădă de ovreism și se légă prin jurămint în fața Altarului de a fi creștin desevêrsit și român asimilat cu drept cuvint, — că legile lui Moisi și Talmudul nu vor influența întru nimic asupra spiritului său, totă viața; — capului de familie cerend a se boteza singur — tatăl sau muma, să nu i se invoiască botezul — de cât ambilor părinți și în comunitate cu toți fiii (de ambele sexe) dacă sunt minori; totuși drepturile politice să nu li se acorde de cât după 2 ani de la botezare, în care timp să probeze respectarea creștinismului, constatându-se acesta, din atitudinea lor asimilătore Românului; — Evreii să fie excluși din armată, plătind taxa prevădută de lege.

Sustinem că, numai întru acest chip se va parveni la asimilarea Evreilor cu Românul; numai întru acest chip se va ajunge la *idealul adevêratei națiuni române* după alegațiunea d-lui Motru în pasagiul de pe pag. 123 a *Nouei Reviste Române*. În fine, numai întru acest chip urmându-se cu Evreii din România, se vor putea realiza în viitor — *selecțiunea* de care ne vorbesce și d. Motru pe aceeași pagină a nenorocitei reviste, — aducend (în notițe) opiniunea lui H. S. Chamberlain etc. cu privire la selecțiunea raselor nobile, prin amestecul sângelui¹⁾.

f) În nici o școlă românească să nu fie admiși elevi și studenți evrei fără plată. Și-au mâncat Evreii difteria de a se mai putea bucura de *programul partidului Național din Moldova 1848*, (art. 27) propagat de socialiști cu taxele școlare.

g) Toți Evreii cari se vor constata c'au făptuit ca rabinul A. Taubes, Sch artzfeld, Lazăr Șăinenu, A. Steurman, etc. contra țarei, cêrmuitorilor și instituțiunilor ei — prin diare, broșuri, reviste sau prin diferite cărți, să fie aduși la bara

1) În premierul său din No. 16 al Revistei: *Cronica Politică și Economică*, suplimentul *Naționalism anarhic și civilizațiune*, — d. Motru tratăză chipul de asimilarea locuitorilor de toate naționalitățile din România; punctul de plecare îl dă starea Bulgarilor de astăzi — cu asasinatele, cu anarhismul bulgaro-evreu din România.

justiției pentru cele debitate și birfite de ei — cum s'a vădut, și să fie expulzați din țară, — căci unia ca aceștia sunt o școală infernală a ovreismului asupra românismului; și adevărat de ce infernalități nu vor mai fi capabili în viitor unia ca acești cărturari evrei?¹⁾

Să nu se scape din vedere că, mișcarea evreiască din România, organizată în cluburi și comitete secrete și nesecrete prin toate orașele și ținuturile țării, (să se observe în urmărele cele ce relatarăm în astă privință), conține pe-o scară întinsă microbii anarhiei, (fie că vor fi stând sau ba înverigată Evreii cu alți streini din țară — Bulgari, etc., — și cu socialiștii români).

III

Ne-am întins în lucrarea de față și asupra atitor chestiuni, afară de subiectul *Neasimilarea Evreilor*; dar toate chestiunile depănate aci coincid între ele și îngrădesc starea aceluiași subiect.

N'avem pretențiunea c'am adus la lumină o lucrare neasemănată în genul ei; se vor găsi multe de aceste lucrări, poate cu mult mai superioare. Ceia ce sunt în drept să doresc — e — că, o așa lucrare să poată ocupa biblioteca tuturor cititorilor români, și am convingerea că va servi fie căruia drept călăuz în cunoșterea desevirșită de ce este Evreul și cînd poate el deveni asimilabil; cînd în fine botezarea Evreului — creștinește — nu va rămînea ridiculă.

Să aducem însă și unul din casurile cu totul recente despre botezarea Evreilor pentru interes material de interesul slujbei mai ales — cel puțin în România; cazul d-lui «*Dr în filologie*» H. Tiktin, cu trecerea-î la creștinarea ortodoxă (singur din familia sa — adevărat fără soția și fiica d-sale), sau mai bine să vedem cum d-sa s'a botezat de hatirul funcțiunei — cam o dată cu Lazăr Șăineanu, etc., sub pretextul d-lui Xenopol de-a deveni oare cînd asimilat Românului.

E cit se poate de interesant, să trecem în revisă un adaos despre noul renegat; facem însă acesta spre onórea d-lui A. A. Bădărău (profesor, declarat jidanofil) — reproducem, în

1) La punctul g fiind vorba și de Lazăr Șăineanu. prea falsul cărturar — ca și fratele său Mariu, apoi Canianu, Singaglia, etc., ceia ce dovedirăm solid prin scrutarea opurilor lor lexice; acest necinstitor insultător nației române și științei — prin opul său lexic (1896), e deja expulsat de sine (1900) în Paris, — de unde, sigur, nu va conțeni a înjura neamul românesc — în școalele căruia, ca și un Steuerman, etc. a găsit asilul de cultură. (Să se vadă *vocabularul românesc de câte-va mii cuvinte*, an. 1901).

parte—judecata d-lui Bădărău în contra botezării colegului D-sale — deja — la liceul externat din Iași :

„Nu sunt antisemit. Nu sunt contra numirei d-lui Tiktin, fiind că este evreu, ci fiind-că este Tiktin. Nu chestia rasei d-sale mă face să fiu contra d-lui Tiktin, ci rolul pe care d. Tiktin l-a jucat, față de noi Români al căror educater voește să fie.

„D. Tiktin este fiul unui rabin din Breslau. Ni s'a spus că nici acum n'a renunțat încă la sudiția germană. Odată stabilit în țară, ne-a studiat limba cu dragoste și ne-a făcut să sperăm că într'o zi d-sa va deveni român. Speranța noastră a fost înșelată, de ore ce într'o zi d. Tiktin, se relevă ca cel mni mare dușman al nostru.

„Legea învățămîntului primar, saū mai bine zis, ideile d-lui Cuza în legea d-lui Tache Ionescu, ne-au dovedit că încetul de asimilare era o simplă iluzie. Am constatat din nenorocire că Evreii nu vor asimilare și am văzut manifestându-se șovinismul evreu, cu o furie ne mai pomenită tocmai la cei mai inteligenți, la cei mai culti, la cei pe cari îi credeam mai aproape de a fi asimilați...

„D. Tiktin, președintele și sufletul societății „Cultura“ care contribuie în așa mare măsură la agravarea luptei de rasă dintre noi și evrei, fiind în activitate de funcțiune cere să fie numit profesor într'o școală românească, într'o școală model. Cum ar fi primită oare o cerere analoagă la Berlin când o atare cerere ar face-o președintele școlaei franceze din Alsacia Lorena?

„Dar dacă se botează?

„Mai ales dacă s'ar boteza, d. Tiktin ar trebui să nu fie numit profesor.

„Botezul Evreilor, date fiind condițiunile de desvoltare etnico-socială a acestui popor este un fapt mult mai important de cît botezul orî căruî individ aparținînd unei populațiuni necreștine. Creștinarea unui evreu înșamnă pierderea naționalității. Nu se poate concepe un evreu creștin. Cînd d. Tiktin a propus ministrului de instrucțiune (cu ciți-va ani în urmă) să se boteze, de sigur că d. Tache Ionescu s'a gîndit că acesta va fi un semn că d. Tiktin încetează de-a mai fi evreu. Cînd însă a primit această propunere a uitat probabil pentru moment cită lipsă de caracter denotă, din partea d-lui Tiktin, această conversiune subită. Neștiind trecutul d-lui Tiktin, d. Ionescu nu și-a putut da samă că nu mai poate avea nici un prestigiu un om liber cugetător, prin conștiința sa, semit șovinst prin actele sale, care pentru o catedră, în cîteva zile devine și creștin și român, ba poate și antisemit, ca orî care neofit.

(*Jurnalul* din 15 și 16 Septembrie 1896, articolele de fond: *Chestia Tiktin* și *Tiktin botezat*;) estrageri din *Răsăritul* 3 Martie 1900, după *Jurnalul* menționat aci. Apoi continuă de la sine *Răsăritul*, despre d-l Tiktin, în art. de fond, semnând X:

„A, sublimul spectacol de a vedea pe întemeetorul *Culturii* pe reprezentantul comunității israelite scufundindu-se „de trei ori, cu toată ceremonia tradițională în apa cu busuïoc!

„D. Tiktin a aminat însă numai ceremonia, nu și intenția „botezului, de și a tăgăduit-o în mod formal. Dovadă telegrama adresată atunci rabinului Löbel din Piatra-Neamț, „în care declară în limba ebraică—probabil pentru a nu fi „înțeleasă de funcționarii poștei—următoarele:

„Nu voiî schimba învățătura lui D-zeu și nu voiî schimba legea lui în eternitate pentru alta; *Loi ahlăt-toiras el, veloi armir dusoi leolumim lezilusoï*; (Tiktin, „18 Septembrie, 1896).

„Autorul acestei telegrame tratase atunci cu ministrul „Tache Ionescu chestia botezului și a reînviat aceleiași ministru propunerile sale, probabil cu mai modeste condițiuni.

„Iată caracterul pe care l'a cîștigat Biserica ortodoxă în „persoana lui Mihai Haralambie Tiktin, strănepotul rabinului ortodox din Germania. Ar fi din cale afară curios dacă „n'ar protesta ortodoxismul creștin contra unor asemenea... „triumfuri.

Iar în alt pasaj—acelaș articol, X urmază:

„Vorbim de cazul d-lui Haim—sau Haiman Tiktin, de „sensationala actualitate.

„Botezul filologului evreu este într'atit mai interesant de „cît multe altele sau de cît toate celelalte, intru cît nu avem „de a face cu un tînăr oare care ieșit de pe băncile școlii, în pradă încă a primelor iluzii și deșertăciunii, în preajma „primelor dezamăgiri și nevoi.

„E vorba de astă-dată de un bărbat înbătrinit în judaism, „născut și crescut într'nsul, de un om care a lucrat și s'a „manifestat ca un evreu, ba chiar — după cele ce știm în „modul cel mai sigur — ca un dușman teoretic al creștinismului.

„E vorba de un om la care nu mai e îngăduit a vorbi „despre ce o să devină în viitor, ci, cel mult, de ceia ce a „fost, ceia ce este.

„Tiktin a fost evreu; putem noi tot atit de lesne afirma „că este creștin. Nu credem că se va găsi un singur om „cu bun simț ca să susție acesta. Și în acest caz nu suntem oare în drept de a cere presei ortodoxe să ne arate „modul ei de a judeca în această chestiune? Nu suntem noi

„oare în drept, până atunci, de a vedea o adevărată decădere în sinul unui cult religios care se lăcomește la astfel de neofitii, ademenindu-i prin favoruri și făgădueli, după expresia d-lui A. D. Xenopol? (Citiți renegații n'ar poameni pe d. Xenopol?!).

„Multe ziare s'au ocupat de trecutul d-lui Tiktin, toate fiind de părere că actul de renegare al acestui om care a stat odinioară în fruntea unor instituțiuni culturale și filantropice israelite — unde spre rușinea vremii figurează încă în acest moment cu numele și titlurile dinainte — este un act de profundă mișelie.

„Ne-am fi ocupat și noi de ultimii săi ani de activitate, dacă n'am avea indicii — sperăm să avem probe în curînd — că tot în acest răstimp d. Haiman Tiktin trata ca o simplă afacere comercială, cu diferiți oameni de stat, condițiunile botezului. Și s'au găsit oameni cari să trateze la rîndul lor cu dispreț aceste propuneri negustorești, după ce d. Tiktin s'a adresat la București profesorului L..... înalt funcționar „la Minister“.

(Și prin cîți profesori români n'a tratat botezul redactorul *Răsăritului*, A. Steuerman, profanatorul națiunii și religiunii în care năzuește să participe; vezi'l în pasagiile din urmă).

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Apoi oare n'am știut eu ce spun, că: Nu de dragostea creștinismului și a românismului se botează Evreul, — își spală exteriorul, iar înăuntrul său — în creierul și inima sa — rămâne același evreu pe vecie? N'am știut și nu știu eu ce este evreul sadea și evreul creștinat, mai ales că studiez de 40 ani apucăturile și moravurile neamului Iudeu? Și trebuie s'o mărturisesc — că, ca orî cine, am stimă pentru mulți din Evreii pe cari'i cunosc și mă cunosc — pe unde am trăit și trăesc; ale multora din ei am avut copiii în școală (clasele primare — citeși 4 — în Huși), dintre cari pe mulți i-am premiat deavalma cu școlarii fii de Români; dar nu urmează de aci că prietenii mei Ovrei să nu rămâe Ovrei desăvîrșit, tótă viața, chiar renegându-se în modul și pe principiul Șănenilor, Tictinilor, Grünbergilor, etc., etc.; drept care, d. Xenopol are parte să'și vadă fructul ostenelelor din propagarea-i cu botezul pentru gheșeft fel-de-fel.

Și apoi, nu fanatismul de naționalitate ne'npinge la atitea demonstrații pe tema *neasimilărei Evreilor*; căci, cum mai ziserăm, de toți Evreii nici e posibil și nici e o logică sănătosoasă a pretinde să se desfacă țara X, Y sau Z; și pe Evrei îi cuprinde termenul său cuvîntul universal *internationalism*, cea ce se traduce: *interese săvîrșite între națiuni*; și orî câte s'ar atribui Evreului — în rău, în rălele

de cari — esecptional — este capabil — pe sama și in paguba altor neamuri din chirr sinul lor, e în același timp și folositor acelor neamuri și țarei lor, prin diferitele întreprinderi comercialo-industriale și meșteșuguri la cari se abate și se supun cu răbdare de fer Evreul — de ambele sexe.

Tot ce însă e prea mult, se știe că strică; așa și cu prea mulți Evrei în țara noastră, și mai ales cu prea mulți din ei împămînteniți, dar cu mai mulți strecurați la împămîntenire și funcțiuni prin traficul botezului!

Dar s'o recunoaștem: D-l A. A. Bădărău, (advocat și profesor— fost Primar și Deputat), e foarte la înălțimea sa in cazul botezului d-lui Tiktin; să se recitească logica d-lui Bădărău în *necinstita* preocupție tiktiniană.

Și să se noteze că d. Tiktin e rentier însemnat; deci, cu cît mai mulți afiliați ai d-lui Xenopol dintre golani nu vor zice că sunt în drept a specula botezul pentru funcțiuni în România? Cu cît Valeriu (din Vexler) nu se va mai prezenta d-sa la posturi în chiar locurile funcționarilor români de baștină?

Totuși s'o recunoscăm că, d. Tiktin a folosit și folosește lexicografierei române; nu e un Gr. și M. Șăineanu, Sinigaglia, etc.

V

Naționalism și Socialism.— Aproape de capătul lucrării noastre, să aducem și ceva comparativ între ceia ce înseamnă *naționalism și socialism*, cu privire tot la neasimilarea evreilor:

Naționalismul, care e înțeles de lumea tuturor diferitelor popoare ale globului, însemnă iubirea de neamul din care face parte individul ca și poporul în total al acelui neam; cum am putea lua de exemplu mai vădit totalitatea Evreilor care, odată cu respectul ce a avut și are de religiunea sa, a fost și e cel mai forte popor din lume în iubirea de naționalitate — de iudaism, de la cel mai de rînd până la cel mai de samă evreu, de la cel mai sărac până la cel mai bogat din neamul israelitean; respect de religia sa, respectul și iubirea nesfîrșită de nația sa, cu care evreul predomină toate popoarele din lume; și onoare lui pentru aceasta. Căci, fără de aceste două însușiri: *religiunea și naționalitatea*, nici ar fi fost, nici ar fi în stare — Evreii — să mai formeze un tot de 12.000.000 al neamului lor de astăzi pe întregul glob, în toate țările acestuia fiind plintat, și nota bine cu toate celelalte popoare ale lumii fiind învrăjbit Evreul, prin iudaiceștele sale apucături.

Cînd însă zicem națiune, se coprinde aci și religiunea. Iată — pe scurt — ce este *naționalismul*.

Socialismul, care și are începutul cam de-un secol inche-

iat e reintemeiat de Karl Marx, fiul avocatului evreu și nepot de rabin în Germania — unde, pentru a i se învoi avocatului exercițiul profesiunei, a fost silit a se boteza, devenind în acelaș timp caua Evreilor, declarat *antisemit*, cum se'ntimplă la unia din *rengații evrei*.

Karl Marx, fiul de evreu botezat, căpetenia socialismului de la jumătatea secolului al 19-lea încoace căpetenie a înșiși șefilor socialiștilor noștri — români și jidani, n'avea, s'ar putea zice, nici o religiune, cum n'au nici socialiștii noștrii (români).

„Socialismul este boala secolului; ca fie-care epidemie, are și ea microbii ei; microbi cari n'au nevoie de pașaport nici de act de naștere pentru ca să se răspândească în lumea întregă“.

Așa înfătoșază pe Karl Marx și socialismul, Deputatul român Matei Corbescu — în discursu-î la Camera din București, 5 Fevruar 1899. *Am avut trista onoare de a introduce în limba noastră cuvîntul socialist*, zice marele economist și literat francez Louis Reybaud (1856); opera *Despre Poporație* (pag. 241) de A. C. Cuza (1899), Iași.

Un termen analog, *socialismul, comunismului*, departe unul de altul numai de-o șchioapă; și acestea împreună conduc la anarhism. A ajuns — deci — și în România anarhismul; el e declarat — aci — de vr'o 10 ani deja, cum menționară în urmă, prin reproducerea din broșura rabinului A. Taubes, din ziarele evreești: *Lumina, Egalitatea, Fraternitatea* și altele; ziarele jidanofile: *Adevărul, Lumea Nouă*, și cite alte ziare și reviste.

Dar dacă ziaristiceî evreești se datorește în mare parte câmpul de anarhie în România, nu mai puțin și ziaristiceî socialiste-române, prin care se degradează puterea sufletească a poporului român, conștiința de naționalitate și religiunea sa, la ceia-ce conlucrează și Evreii din răsputeri, cum văzurăm.

Gratie împrejurărilor însă, *naționalismul* a luat la refect pe *socialism* și în România — ca pretutindene în statele Europei, pe care îl va trece 'n caravane cu ovreismul peste nouă mări și nouă țări, în noul Sion ai Israeliților, — cu care socialiștii noștrii se asimilează — se identifică; pe cînd ovreismul, cu naționalistii români nici cînd se va asinila. Din cele vr'o 2000 evrei împământeniti deja în România — afară de rengați, nu e vre-unul asimilat Românului; și chiar rengațul e mai infocat evreu în creierul și inima sa, în acțiunile și moravurile sale; doar unul la mie din rengați dacă devine Român și 'n fond nu numai în formă.

Un punct să mai atingem în acest capitol, pentru susținătorii asimilării Evreilor, contrariu—ce, în destul s'a probat:

Știu prea bine Evreii că, *prin asimilare s'ar perde*, n'ar mai fi — cu timpul nici Evrei nici națiune evreiască. Dar adus-am și argumentări din partea mai marilor ovreismului care zic că, oare când, *toate popoarele pământului vor fi atrase în Israil, și preste toate — el va stăpâni, precum este scris de Moisi — prin gura lui Iehova*. Acest lucru, la încheierea celor 4000 de ani din viața Eudeilor, credincioșii în asimilarea acestora cu Românii sau cu alte neamuri, îl găsesc și astăzi în gura marilor învățați Evrei — contemporani — ca rabinul Dr. M. Gaster la *congresul sionist* din Londra:

„Voim să ne ducem spre țara sfintă cu intenția de a de-
„veni un nou popor. Va veni vremea când cuvîntul legii și
„al Domnului vor ieși iar din Ierusalim și Sion, unde se vor
„aduna toate națiunile și ne vor apuca de pulpană și ne vor
„ruga: Lăsați-ne să pelegrinăm și noi cu voi spre vecinicul
„și adevăratul Dumnezeu! Numai el ne aduce mântuire —
„nouă și întregii omeniri. (*Răsăritul* din 25 August, 1900).

VI

BCU Cluj / Central University Library Cluj

În strânsă legătură cu cele pertractate în tot șirul de până aci, stînd și articolul de fond al primului număr din *Apărarea Națională*, 15 Ianuarie, 1900; în fine, în onoarea cauzei susținute, terminăm lucrarea de față cu acest articol sub titlul:

CE VOIM

Veacul care se duce, veacul al nouă-spre-zecelea, a fost un veac mare, poate cel mai mare. Dar nici neasemănatele descoperiri ale științei nici uriașa dezvoltare a bogăției și a bunului trai, nu fac mărirea și gloria sa, cât o face triumful celor două mari principii sociale: *Individualismul și naționalismul*.

Popoarele antice cu concepția lor de stat și monarhiile europene cari mai toate au împrumutat concepțiunea lumii vechi, striveau individual și înjosia persoana omenească; veacul al nouă-spre-zecelea i-a recunoscut drepturi inviolabile și prin aceasta a ridicat omul și a dat vieții o inobilare și o demnitate fără seamăn.

Tot în cursul acestui mare veac s'a recunoscut dreptul la viață colectivităților, care constituesc *popoarele etnice, naționalitățile*. Și ele au o individualitate a lor, o fire articulară, năzuințe concepții și un mod propriu de a vedea și înțelege lucrurile. Adevărate personalități cu calități speciale și cu geniū special, ele crează civilizații originale care cresc comoara culturală a umanității. Și dacă n'ar fi trăit anumite popoare, forme fundamentale ale vieții noastre actuale, părți întregi din cultură n'ar fi existat.

Recunoaşterea drepturilor de existenţă a acestor individualităţi constituie una din cele mai mari cuceriri a omenirii, condiţia neapărată pentru săvârşirea normală a evoluţiei şi progresului.

Şi nouă ne-a suris şi ne-a luminat cu razele sale marele veac, care de acum înainte aparţine istoriei, ale cărei pagini le va înfrumuseţa şi însenina. Şi nouă ne-a dat şi emanciparea individuală şi emanciparea naţională.

De la Tudor Vladimirescu şi până la Plevna, ideea naţională a mers din triumf în triumf din cucerire în cucerire. O caldă iubire şi o vrednică mândrie de neam şi de trecutul său cuprinsese generaţiile trecute.

Nu cu aceleaşi bune prevestiri se arată nouă veacul ce vine. Orizontul este întunecat şi nu rumena auroră însoţeşte zorile sale, ci nori negri plini de primejdii mari ameninţă neamul rom nesc.

Marea iubire de neam care încălzise generaţiile trecute pare a se fi răcit în urmaşii lor din generaţia de astăzi. Patriotismul lor s'a stins; interesele mari ale rasei îi lasă nepăsători, primejdiile vădite ale viitorului nu-i mişcă şi nici un ideal mare naţional nu-i călăuzeşte.

Care să fie cauza acestei stări sufleteşti şi de spirit a generaţiei actuale?

Să fie reacţiunea fatală, osteneala inevitabilă care atinge pe o generaţie ce urmează unor generaţii cari au dezvoltat multă energie morală şi intelectuală? — Să fie lipsa de educaţie patriotică din şcoalele noastre, din literatura noastră actuală, din cultura noastră politică şi socială? Să fie unele teorii de umanitarism cosmopolit care i'au înveninat gândirea? Ori să fie numărul însemnat de streini care sunt în clasele noastre dirigente şi al căror patriotism, ori-cât ar fi de sincer şi de onest nu poate avea preocupările şi îngrijirile românului de baştină care este stăpânit de instinctul rasei?

Ori-cari ar fi cauzele indiferentismului naţionalist al generaţiei actuale avem deplina încredere că el este trecător şi că în cuibul cald al conştiinţei naţionale incolţeşte sămburile unui nou curent de mare patriotism

Indărătnicia rară cu care acest popor a resistat atâtor invasi, atâtor infiltrări de rase streine, atâtor duşmani cuceritori cari ne treceauă hotarele, şi atâtor streini cari se strecurau în ţară, sărăceauă poporul, stricău obiceiurile şi înveninau moralul şi intelectul naţiunii, sunt o dovadă de energia — pasivă poate — dar nesfârşit de resistantă, înăscută acestui popor blând şi bun — calităţi de o umanitate superioară.

Cu acest semn — al Crucei — vei învinge, s'a zis celui d'ântai împărat creştin, şi a învins. Adîncea încredere ce avem în calităţile poporului românesc, ne îndeamnă să facem să apară în mijlocul scepticismului şi indiferenţei generale ziarul *Apărarea Naţională*. Acest ziar are menirea să dea alarma asupra celei mai mari primejdii ce a ameninţat vre odată poporul românesc. *Inmulţirea înfricoşătoare şi în curând covârşitoare a elementului ovreesc!*

Veacul nostru atât de umanitar a întins bine-facerile sale şi asupra Evreilor. Ei au fost primiţi în sânul popoarelor cu drepturi politice şi civile egale, şi cu credinţa că ştergând ori-ce barieră şi ori-ce prejudecată între ei şi popoarele lor în mijlocul cărora trăiau, asimilarea se va face şi că faptul religiilor deosebite nu mai împedică în timpii noştri unitatea patriotismului.

Ei bine, s'a dovedit că otreii nu se pot şi nu vor a se asimila

Ovreii născuţi de mai multe generaţii într'o ţară oare-care, admişi acolo la egalitatea de drepturi civile şi politice, n'au devenit cetăţeni esclusivi ai acelei ţări ci au simpatizat, au complotat şi au ajutat tot-

d'auna pe evreii din alte țări; așa evreul de mult naționalizat frances se simte frate cu ovreii de mult naționalizat german. Ei nu se consideră exclusiv fiii poporului în care trăesc și unde își esercită drepturile cetățenești; ei au o naționalitate dublă: aceea a țării în care trăesc și își fac trebile și cea ovreiască, adevărata lor naționalitate singura pentru care simt și câte odată fac sacrificii. Ovreii nu se solidarizează nici odată cu națiunea din care face parte, dar se solidarizează tot-d'auna cu cauzele ovreilor din alte țări. Faptul acesta este hotărîtor căci este propriu numai evreului. Așa un protestant frances nu se crede mai legat din cauza religiei de un protestant german ci împărtășește întreg patriotismul cu francesul catholic. Apoi ei sunt tot-d'a-una vrășmașii civilizației creștine, vrășmașii culturii popoarelor ariene în mijlocul cărora trăesc, și toate manifestările lor intelectuale și culturale, au fost lucrări vrășmașe pline de răutate și cu tendința de disolvare a instituțiilor, credințelor și formelor sociale istorice ale acestor popoare.

Inasimilabilitatea lor are două cauze principale:

Religiunea lor, vechimea rasei lor, neamestecată din timpii cei mai vechi ca vre-o altă rasă.

Religiunea lor, ca ori-ce religie antică — și mai mult ca ori-care alta—nu este numai o concepție metafisică și o adunare a regulilor exclusive de morală, ci o codificare care reglementează aproape toată activitatea omului, și deci constituie obiceiuri, prejudecăți practice, apucături speciale, care le face o individualitate proprie, o națiune cu caracter special.

Rasă prea veche, și nici odată întinerită prin amestecul cu vre-o altă rasă, fisicul, moralul și intelectul lor s'a osificat. În ei s'a cristalisat toată răutatea, cruzimea și inferioritatea morală pe care istoria o arată la rasele semite. Ereditatea caracterelor de rasă, atavismul, sunt din această cauză la ei atât de puternice, în cât nu mai sunt susceptibili de nici o transformare.

Iacă de ce, după o experiență de mai mult de o jumătate de veac de când ovreii au dobândit drepturi, s'a născut în timpii din urmă o așa de puternică reacțiune contra lor.

Noi Români avem motive mult mai temeinice de a ne apăra de ovreii, de cât au popoarele din Occident. Aceste popoare, cu civilizație veche, cu forme cristalisate de mult, pot fi perturbate în viața lor economică, morală și intelectuală, dar nu pot fi primejduite în existența lor. Noi Români suntem amenințați în chiar existența noastră ca stat și ca popor și iată de ce: Evreii au pus la noi stăpânire pe mai toate ramurile de activitate economică și practicile lor au sărăcit și sleit populațiunea noastră rurală din Moldova și au împiedecat acolo formarea unei burghesii românești.

Ei sunt prea numeroși în proporție cu elementul românesc; mai mulți ca în ori-ce altă țară și numărul lor crește mereu. Statisticele ce avem în această privință sunt mai mult de cât îngrijitoare. Prin nașteri, evreii se înmulțesc, pe când românii scad și ca și cum aceasta n'ar fi de ajuns, după statistici oficiale, ovreii vagabonți din țări streine vin în număr de la 15 la 20 mii pe fie-care an în țară și se așază aici.

În curând, dacă noi nu vom lua seama, *ovreii ne vor întrece în număr și atunci se va sfârși statul și poporul român.*

Legitimitatea apărării contra ovreilor în condițiile acestea este mai presus de ori-ce controversă. Chiar partizanii cei mai exagerați ai asimilării nu vor putea susține enormitatea, că un popor tânăr, și încă

în formațiune, pôte asimila un număr așa de mare de elemente streine, ori cât de asimilabile ar fi, ne cum pe atâția evrei.

În lupta ce întreprindem, vom depărta de la noi ori-ce preocupare de altă ordine și coloanele ziarului nostru nu se vor face nici odată ecoul pasiunilor politice. Cauza ce apărăm este prea mare pentru ca să lase loc și la alte preocupări, este prea mare pentru ca să nu rămânem în marginile cele mai stricte ale legalității.

Scopul apariției ziarului nostru este de a deștepta conștiința noastră națională și religioasă și de a dovedi tuturor bunilor români primejdia ce ne amenință și datoria sfântă ce avem de a asigura viața stăpânirea și unitatea etnică a poporului român în hotarele pe care cu atâtea jertfe și cu atâtea eroism le-a așezat strămoșii noștri.

Popoarele au nu numai dreptul, dar mai cu seamă datoria de a trăi și de a se dezvolta potrivit firei și geniului lor, pentru a-și crea o viață proprie, instituțiuni și forme noi de civilizație și să lase ast-fel urme neșterse de trecerea lor prin lume, trăind prin ele etern în memoria umanității.

.....

Notă finală. — Față de dușumul celor cari mai cred în asimilarea Evreilor cu Români — de pildă, fie că-și croesc întru acesta temeuri orbitore de justa rațiune — având de bază cosmopolitismul; fie că speculează chiar *botezul*; — să venim, la încheierea lucrării noastre, și cu o pagină din memorabila operă a lui I. H. R., *Echilibru între antiteze*, partea referitoare la neasimilarea Evreilor cu neam strein de rasa lor.

Dăm în fragmente, — din lungul și profundul studiu al filosofului român, forma clară și plină de adevărată experiență — în însuși scopul năvălirii Evreilor în România — cu deosebire de la 1848 incoace:

.....

„Iată *țera promisă*! nimic mai ușor și mai plăcut de cât să facem din România o Iudee!“

„Coreligionarii noștri au cuprins toate meseriile, întindându-se în toate unghiurile țerei. Să cuprindem deci și pământurile acestei țări, forțând pe indigeni a ni le vinde. S'a desființat boeria pământurilor. noi să devenim proprietarii și domni pământurilor, iar Români să devină servii noștri. *La faptă deci! acum e timpul! să dăm, să lovim și să țipăm tot noi*“.

.....

„De la un timp încă mulți din Evrei începură a se numi „Românii de rital israelit“, expresie neauzită încă pe fața pământului“.

.....

„In religiunea lor, jidanii sint *Talmudiști*; fie-le de bine credințele sau religiunea acésta. Aci nu este vorba de persecuțiuni sau de ură religioasă“.

.....

„Pe când jidanii erau persecutați, masacrați și puși pe foc în Spania, Italia și aiurea, în România aflau refugiu, ospitalitate și drepturi mai multe chiar de cât Turcii, căci jidanilor li s'au tole-

rat în tot-d'auna a-și avea case și sinagoge în România, pe când Turcilor, de și le eram vasali, nu li s'au iertat a-și ridica geamii pe pământul sanctificat cu singele strămoșilor noștri.

«In cât pentru libera viețuire, dreptul de a-și cumpăra și construi case ca toți pământeni; în cât pentru considerația între omeni, evreii s'au bucurat în România mai mult de cât sătenii români, coreligionari și conaționali noștri».

«Apoi, în cât pentru industrie și comerț, totă lumea scie și vede că ei s'au întins mai mult de cât până la *usurpare*».

«Dar când ore Evreii fost-au ei lipsiți de drepturi în patria noastră? Li s'au recunoscut în tot-de-a-una drepturile omului; iar dacă n'au avut întru toate drepturile Românului, este că n'au vrut nici-o dată a fi Români, nici-o dată n'au căutat să se asimileze Românului cu tot dinadinsul».

«Apoi cari drepturi voesc ei? Dreptul de a fi alegători și aleși? Dreptul de a fi deputat și senator? Dreptul de a fi judecători și administratori? Dar ore dreptul acesta îl are poporul Român în genere?»

«Sătenii din România votează prin delegați, și Evreilor să le dăm dreptul de a avea votul direct, în cât în colegiurile electorale să avem câte 50 Români și sute de Evreii?»

«Inșă, ca să pótă deveni un fiu al patriei deputat, judecător, prefect, general, etc., i să cere să depună jurământul pe evanghelie cum că va fi credincios patriei și tronului; și această îndatorire inevitabilă o pótă ore contracta un Turc, un Jidan sau și ori și cine nu este creștin? Sau de o va contracta, îl putem noi crede când el nu crede în Evanghelie?»

«La această din urmă întrebare ni s'a răspuns, nu inșă din partea Evreilor, ci din partea unor diși Români, dîcînd: «acésta nu este nimic, căci fie-care își va putea pune jurământul dupe religiunea sa. Creștinul va jura pe Evanghelie, Musulmaul pe Coran și Jidanul pe legea lui Iuda».

«Oameni ai legei, care numai aici vè prefaceti că nu pricepeti ce este legea pozitivă, care cere să i se respecte și litera și spiritul! Aú dóra Constituția nu cere clar și pozitiv ca jurământul să se facă pe Evanghelie, iar nu pe Coran ori pe tablele lui Moise? Aú dóra spiritul legiuitorului, când a cerut jurământul pe Evanghelie, a înțeles că va avea să dea drepturi de cetățen și Muftiiilor și Hahamilor? Și dacă a cerut jurământul numai pe Evanghelie, este ore acum timpul de a schimba sau de a călca constituțiunea numai ca să complacem Tártanilor din Engliera și din Franța sub a cărora soldă și direcțiune v'ați pus și D-vóstră, sperând a ajunge la Minister prin vëndarea României?»

«Nu vedeți D-vóstră că Tártanii din Engliera și Franța nu cer drepturi de cetățeni în România, ci privilegii, supremația, vor a fonda o aristocrație a banilor, a vițelului de aur? Ei ne cer aceea-ce noi nu putem da până la ultimul Român».

«Dar câți dintre Români țarei tale și chiar dintre discipolii tói—te ascultă cu religiositate și te 'nțeleg cu scumpătate, filosófe și mare dascăl—Heliade?»

N'am crezut a încheia cu ceva mai nemerit — esențialele paginilor acestei lucrări — de cât cu articolul încărcat de atâtea esențiale în noianul naționalității române, și cu

nota finală a nemuritorului literat român, Ión Heliade Rădulescu; în paginile cărei lucrări rezumăm atâtea dovezi de *neasimilarea* Evreilor cu poporul afară de neamul lor, și în special cu poporul român. — Cetitorul interesat de soliditatea dovezilor aduse întru aceasta dacă practica sa e în oare care dubiū, are aci la îndemină isvoară cu abundență pentru convingere.

Tema lucrării e — în fine *Neasimilarea Evreilor*; dar neapărat că urma să venim, în rezolvirea temei, și cu demonstrarea câtor-va subiecte ce stau în același cerc; cari subiecte însă: *îmulțirea excesivă a Evreilor în România, acordarea drepturilor politice și instalarea lor în funcțiunile statului, județului și comunei, cum și botezarea Evreilor*, — acestea incumbă tuturor cetățenilor români neaoși a veni cu un plebiscit la Guvernul și Parlamentele țării — la aleșii lor legislatori, spre a condiționa Evreilor asemenea drepturi cu restricțiunea cel puțin prevăzută la punctele capitolului II din suplimentul apendicelui (acestei lucrări); cum îi privește pe toți adevărații cetățeni români ai orașelor și țărgurilor țării și aceia de a-și da mâna, prin concursul Guvernului, spre a realiza punctele: **a, b, c, d**, e, partea III din astă lucrare, — întru cât mai practic plan în câștigarea cauzei nu se găsește.

Se va părea cetitorului — că, în chestiunile ce am tratat aci, e strecurată și oare-care personalitate; ne place a crede însă — că, judecata imparțială a cetitorului ne va găsi că suntem imparțiali chiar și acolo — unde — x sau y ar fi atinși.

Datoria ce ne privia — ca cetățan român cu dor și interes de progresul țerei și întărirea națiunei române, de scutirea României ș'a poporului ei autohton de cancerul iudaic — această datorie, credem a ne-o fi indeplinit conștiincios și în mod cuviincios — prin lucrarea de față.

În definitiv: *Neasimilarea Evreilor* a fost, este și va rămânea indiscutabilă, după orî ce raționămînt serios.

1900, August 30; Iași.

V. SĂGHINESCU.

